NUMĂRUL 1 ÎN TOPURI

DANIELLE STEEL

Forțe irezistibile

Danielle Steel

FORȚE IREZISTIBILE

DANIELLE STEEL

FORȚE IREZISTIBILE

Traducere: HRISTIANA MIHUȚ

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Forţe irezistibile / Danielle Steel; trad.: Hristiana Mihuţ - Bucureşti: Lider, 2004
ISBN 973-9342-90-6

I. Mihuţ, Hristiana (trad.)

821.111-31=135.1

IRRESISTIBLE FORCES

Copyright © Danielle Steel
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

Era o zi strălucitoare de vară în New York, iar mercurul termometrelor urcase la peste 35 de grade înainte de prînz. Era îngrozitor de cald. Copiii plîngeau, oamenii stăteau pe verande şi pe scări, sprijinindu-se de zidurile de deasupra marchizelor sărăcăcioase. Hidranţii de pe Strada 125 şi din Second Avenue fuseseră deschişi, iar copiii se jucau în apa care se revărsa în cascade, scurgîndu-se apoi în canale. La ora patru după-amiază se părea că mai toţi oamenii din cartier ieşiseră în zăpuşeală, avînd grijă de copii şi vorbind de una şi de alta.

Pe neaşteptate, la patru şi zece minute răsunară nişte împuşcături care acoperiră rîsetele, vorbele şi susurul apei. În partea aceea de oraş nu era ceva neobişnuit şi toată lumea se opri să asculte. Oamenii stătură nemişcaţi un moment, aşteptînd să vadă ce se va întîmpla. Toţi intrară în casele lor, furişîndu-se pe lîngă ziduri, iar două femei alergară spre jetul de apă şi îşi apucară în grabă copiii. Dar înainte să poată ajunge la uşile lor, izbucni o altă rafală, de astă dată mai tare şi mai aproape de ei, apoi trei bărbaţi tineri se năpustiră în mijlocul mulţimii de lîngă hidranţi. Răsturnară în goana lor cîţiva copiii, lovind o femeie atît de tare, încît o aruncară în apă. Se auziră ţipete cînd apărură doi poliţişti care îi urmăreau pe cei trei tineri, şi iar împuşcături.

Totul se întîmplase atît de repede încît nimeni nu avusese

timp să se dea la o parte sau să se avertizeze unul pe celălalt. În depărtare se auzeau sirenele maşinilor de poliţie, întîmpinate cu alte rafale de gloanţe; de data asta unul dintre tinerii urmăriţi căzu rănit, cu umărul plin de sînge. Unul dintre însoţitorii lui se întoarse brusc şi împuşcă un poliţist drept în cap. O fetiţă începu să ţipe şi căzu, alunecînd pe jetul de apă, mama ei o văzu şi se repezi să o ridice, iar lumea de lîngă ele alerga în toate direcţiile. O clipă mai tîrziu, vînătoarea încetă. Doi dintre cei trei zăceau cu faţa în jos pe asfalt şi mai mulţi poliţişti le puneau cătuşele, un poliţist fusese ucis, iar medicii se ocupau de cel de-al treilea suspect. La mai puţin de un metru de el, o fetiţă era pe moarte, împuşcată în piept, iar apa spăla sîngele care ţîşnea din rană. Mama ei stătea în genunchi lîngă ea, ţinînd-o în braţe şi plîngînd fără încetare, refuzînd să lase personalul medical să o ia. În mai puţin de un minut, medicii o traseră şi pe ea în ambulanţă. Era o scenă pe care toţi o mai văzuseră de zeci de ori, dacă nu de sute, dar care nu aveanici o importanţă dacă nu cunoşteai personajele care au luat parte la ea, făptaşi ori victime. Cei arestaţi, răniţi sau omoriţi.

Ambulanţa încercă să treacă prin mulţimea de maşini în dezordine, cu sirena urlînd şi farurile aprinse. Oamenii stăteau în mijlocul străzii, şocaţi. O a doua ambulanţă îl luă pe suspect şi din toate părţile apărură maşini de poliţie, pentru că auziseră că un ofiţer fusese împuşcat. Cei din cartier ştiau că, după ce o să se afle că a fost omorît un poliţist, un val de ură şi violenţă se va abate asupra lor. Un poliţist fusese ucis în toiul verii, în Harlem, unde viaţa era dură.

În ambulanţa care gonea spre spital, Henrietta Washington ţinea mîna fiicei sale şi se uita îngrozită la doctorii care încercau să-i salveze viaţa, fără prea mare succes deocamdată. Fetiţa era cenuşie, nu mişca. Sîngele cursese pe cearşafuri, pe mîini, pe faţa şi pe rochia mamei, peste tot. Era ca la abator. Şi

pentru ce? Nu era decît o victimă fără vină în războiul nesfîrşit dintre poliţişti şi infractori, membrii bandelor mafiote sau vînzătorii de droguri. Era un pion într-un joc pe care nu îl cunoştea, sacrificată de oameni care nu voiau decît să se omoare între ei. Ea era cea mai mare dintre cei patru copii pe care mama lor îi născuse între şaisprezece şi douăzeci de ani şi pe care îi iubea, oricît de săraci erau şi în ciuda greutăţilor întîmpinate în lupta pentru supravieţuire.

– O să moară? întrebă Henrietta cu o voce înfundată, privindu-l pe medic cu ochii ei mari.

Dar el nu-i dădu nici un răspuns, pentru că nu ştia.

– Facem tot ce putem, doamnă.

Henrietta Washington avea douăzeci şi unu de ani. Părea doar un stereotip, un număr într-o statistică, însă era mai mult decît atît. Era femeie, mamă. Voia o viaţă mai bună pentru copiii ei. Dorea să-şi găsească un loc de muncă, să se căsătorească într-o zi cu un bărbat de treabă care să o iubească şi să aibă grijă de ea şi de copiii ei. Încă nu întîlnise un astfel de om. Deocamdată, toată averea ei o constituiau copiii, cărora nu le putea oferi decît dragostea ei.

Avea un prieten care o mai ducea să ia cina în oraş, şi el cu trei copii. Nu lucra de şase luni şi se îmbăta cînd ieşeau împreună. Era greu pentru amîndoi, trăiau din ajutorul social, iar din cînd în cînd mai găseau cîte o slujbă de doi bani care le asigura o existenţă sărăcăcioasă. Nici unul dintre ei nu terminase liceul şi locuiau într-o zonă „de război", o adevărată condamnare la moarte pentru copiii lor.

Ambulanţa opri scrîşnind din frîne la un stop de lîngă spital, medicii o transportară grăbiţi pe Dinella pe targă. Îi puseseră perfuzii şi o mască de oxigen pe faţă. Henrietta îşi dădea seama că de-abia mai respiră. Alergă la Urgenţe după ea, cu rochia

pătată de sînge, dar nu se putu apropia de fetiţă. Un grup de medici şi asistente roia în jurul ei. Henrietta ar fi vrut să întrebe pe cineva ce se întîmplă, care era starea Dinellei şi alte mii de lucruri, cînd cineva îi puse dinainte un pix şi nişte hîrtii.

– Semnează! zise autoritar asistenta.

– Ce-i asta?

– Trebuie să o operăm, repede, semnează!

Henrietta semnă, după care se trezi singură pe coridor, uitîndu-se la tărgile care treceau în goană pe lîngă ea, la doctorii şi asistentele în halate de spital alergînd către sălile de operaţii şi alţi bolnavi. Cum stătea aşa, se simţi pierdută şi îngrozită. O asistentă îmbrăcată într-un halat verde veni spre ea şi o luă pe după umeri, o conduse spre cîteva scaune şi o ajută să se aşeze, apoi se apropie de ea şi încercă să o liniştească vorbindu-i cu voce blîndă:

– Doctorii vor face tot posibilul să o salveze pe fiica ta. Totuşi, ştia deja că fata era în stare gravă şi nu avea mari şanse de supravieţuire.

– Ce-i fac?

– Încearcă să cureţe rana şi să oprească sîngerarea. A pierdut mult sînge înainte să ajungă aici.

Asta era puţin spus. Henrietta era plină de sîngele fetiţei.

– Au împuşcat-o... au împuşcat-o...

Nici măcar nu ştia dacă fata fusese împuşcată de poliţişti sau de infractori, dar nu mai avea nici o importanţă dacă Dinella murea.

Henrietta plîngea încetişor, ţinînd-o de mînă pe asistentă. La difuzor se auzi o voce care anunţa că doctorul Steven Whitman era chemat în sala de operaţii. Era secundul echipei de la Urgenţe şi unul dintre cei mai buni chirurgi din New York.

– El e singurul care o poate salva pe fiica ta. E cel mai bun. Ai noroc că e de serviciu.

Henrietta nu se simțea norocoasă, nu se simțise niciodată așa. Tatăl ei murise cînd era mică, împușcat pe stradă. Mama ei o adusese la New York împreună cu frații și surorile ei, dar nici aici viața nu era altfel, aveau aceleași necazuri, ba chiar mai rău. Se mutaseră la New York ca mama ei să-și găsească un loc de muncă mai bun, însă asta nu se întîmplase, întîlniseră doar viața grea din Harlem, sărăcă și lipsită de speranța unui viitor mai bun.

Asistenta o întrebă dacă vrea puțină apă sau o cafea, dar ea dădu din cap și nu se opri din plîns, privind disperată la ceasul enorm de pe perete.

Fix la ora cinci, doctorul Whitman intră grăbit în sala de operații și un alt medic îl informă imediat despre starea pacientei.

Steve Whitman era înalt, puternic și plin de energie, cu păr negru tăiat scurt și ochi negri care străluceau pe un chip mînios. Era al doilea caz de rană prin împușcare din ziua respectivă. Primul, un băiat de cincisprezece ani care reușise să împuște trei membri dintr-o bandă, murise mai devreme. Steve făcuse tot posibilul, dar nu putuse să îl salveze, venise prea tîrziu. Măcar Dinella Washington mai avea o șansă. Poate. Deși doctorul care se ocupase de ea înainte spunea că era o șansă minimă. Glonțul îi perforase plămînul și atinsese inima înainte să iasă, provocînd leziuni importante. Steven nu voia să se dea bătut.

Se luptă timp de o oră să salveze viața copilului, dînd ordine pe un ton răstit. Cînd situația deveni fără ieșire, îi masă zece minute inima. Din păcate, sorții îi erau potrivnici. Rana se dovedi prea gravă, copilul – prea mic, șansele – neînsemnate, forțele malefice – mai puternice decît cunoștințele lui sau decît

bisturiul. Dinella Washington muri la ora şase şi un minut. Steve Whitman suspină adînc şi, fără să spună un cuvînt, îşi smulse furios masca de pe faţă. Nu suporta zile ca asta, nu putea să sufere să piardă vreun pacient, mai ales un copil nevinovat. Fusese grea şi pierderea băiatului care împuşcase trei oameni înainte să fie omorît. Ura toate astea. Ura inutilitatea acestor orori. Ura pierderea atîtor vieţi. Cînd ieşea învingător din lupta cu moartea, cum se întîmpla adesea, i se părea că victoria merită orice sacrificiu, programul prelungit, zilele şi nopţile nesfîrşite. Nu-l interesa cît de mult trebuia să muncească pentru a cîştiga din cînd în cînd.

Aruncă mănuşile, se spălă, îşi scoase boneta şi se privi în oglindă. Văzu oboseala provocată de şaptezeci şi una de ore de muncă. De obicei încerca să nu muncească mai mult de patruzeci şi opt de ore pe tură cînd era de serviciu, dar asta se întîmpla rar. Nu era o meserie cu program fix. Acum ştia ce are de făcut – trebuia să o anunţe pe mamă. Strînse din dinţi şi ieşi din sala de operaţii, îndreptîndu-se spre locul în care credea că o va găsi. Se simţi ca un înger al morţii, sigur că ea nu o să-i uite niciodată chipul, legat în mintea ei de un moment care o să o bîntuie toată viaţa. Îşi aduse aminte numele copilului, cum se întîmpla la fiecare pacient, şi îşi dădu seama că nici el nu o va uita o vreme. Îşi va reaminti cazul, circumstanţele, rezultatul şi îşi va dori să poată schimba ceva. Chiar dacă nu îşi cunoştea pacienţii, pentru el erau foarte importanţi.

– Doamna Washington? întrebă el, după ce îl îndrumase o asistentă, iar ea dădu din cap afirmativ. Sînt doctorul Whitman.

Făcea asta de mult timp şi începuse să i se pară prea cunoscută scena, ca o rutină. Ştia că trebuie să zică repede ce are de zis, ca să nu-i lase nici o iluzie.

– Trebuie să vă dau veşti neplăcute în legătură cu fiica dumneavoastră.

Henrietta respiră agitat cînd îi văzu chipul, ochii şi ştiu ce urma.

– A murit acum cinci minute.

Cînd rosti aceste cuvinte, o mîngîie uşor pe braţ, dar ea nu-şi dădu seama. Nu auzi decît că-i spuse că era moartă.

– Am făcut tot ce am putut, cu toate acestea, glonţul a produs stricăciuni prea mari la intrare şi la ieşire.

Se simţea ridicol şi fără inimă dîndu-i toate detaliile acestea. Ce importanţă avea pentru ea cum a intrat şi cum a ieşit glonţul? Tot ce conta era că i-a ucis copilul, care nu era decît o altă victimă a războiului fără speranţă în care trăiau. Fetiţa nu era decît o cifră dintr-o statistică.

– Îmi pare foarte rău.

Îl apucă strîns, îl privi cu ochi sălbatici, chinuindu-se să respire după şocul suferit. Era ca şi cum o lovise în plexul solar.

– Staţi jos puţin.

Se ridicase să audă ce avea să-i spună cînd îl văzuse că vine şi acum părea gata să leşine. Dădu ochii peste cap. El o ajută să se aşeze, după care ceru unei asistente să îi aducă un pahar cu apă.

Asistenta îl aduse, dar mama copilului nu putu să bea. Încercînd să digere ce-i spusese, scotea sunete înfiorătoare, de parcă se înneca, iar Steve Whitman se simţea ca şi cum el ar fi fost criminalul, omul care trăsese glonţul. Ar fi vrut să fie salvatorul, iar cîteodată chiar era. Soţii, mame şi soţi se aruncaseră cu recunoştinţă şi uşurare de gîtul lui, însă acum nu era cazul. Ura să piardă atît de mult. Şi prea adesea soarta îi era potrivnică.

Rămase cu Henrietta Washington pînă cînd fu nevoit să o

lase cu asistentele, pentru că fusese din nou chemat, acum pentru un copil de paisprezece ani care căzuse de la etajul doi. Operaţia fetiţei durase patru ore, ieşise din sală la zece şi jumătate, sperînd să o salveze. Ajungea în biroul lui după foarte mult timp. Partea aceasta a nopţii era liniştită, de obicei cazurile cu adevărat grave veneau de-abia după miezul nopţii. Luă o cană de cafea şi nişte prăjiturele de pe birou. Nu avusese timp să mănînce de la micul dejun. Oficial, fusese de gardă patruzeci şi opt de ore şi mai făcuse o tură în locul unui coleg a cărui soţie năştea. Trebuia să fie de mult acasă, dar nu putuse pleca. Pe masă era un teanc de hîrtii de semnat, după care era liber să plece. Un alt doctor intrase deja de gardă în locul lui. Se întinse după telefon, suspinînd. Era sigur că Meredith nu se culcase încă, poate nici nu plecase de la birou, pentru că fusese foarte ocupată în ultimele săptămîni. Nici nu era sigur dacă mai era în şedinţe şi întîlniri sau dacă plecase acasă.

Telefonul sună o dată şi Meredith răspunse cu o voce calmă şi liniştită, ca ea însăşi. Echilibrase întotdeauna temperamentul vulcanic al lui Steve cu blîndeţea ei deosebită. Meredith îşi păstra mereu calmul, indiferent de gravitatea situaţiei. Era liniştită, elegantă şi tăcută, în perfect contrast cu felul de a fi al soţului ei.

– Alo?

Bănuia că e Steve, dar era prinsă în negocieri importante şi ar fi putut să fie cineva de la firmă. Plecase acasă. Meredith Smith Whitman era asociată la una dintre cele mai importante firme de consultanţă bancară de pe Wall Street, foarte respectată în meseria ei. Lumea financiară era viaţa ei, aşa cum spitalul era totul pentru Steve. Amîndoi îşi iubeau meseriile cu pasiune.

– Bună, eu sînt.

Părea obosit şi trist şi în acelaşi timp uşurat că îi răspunsese.

– După voce, ești frînt, zise ea înțelegătoare.

– Chiar așa sînt, dar zîmbi cînd o auzi. O zi obișnuită la slujbă. Sau mai degrabă trei zile.

Era vineri seară și nu se mai văzuseră de marți dimineață. Așa trăiau de ani de zile. Se obișnuiseră, învățaseră să se adapteze. Ea cunoștea prea bine turele de două sau trei zile, urgențele care îl tîrau înapoi la cîteva ore după ce se întorcea acasă, dar fiecare respecta munca celuilalt. Se întîlniseră și se căsătoriseră pe cînd el era rezident și ea făcea cursuri post-universitare. Trecuseră paisprezece ani care, pentru Steve, păreau uneori doar cîteva săptămîni. Încă o iubea ca în primele zile și, din mai multe motive, căsătoria lor era satisfăcătoare pentru amîndoi. Nu aveau timp să se plictisească, nu aveau timp aproape deloc și lipsa acestuia îi împiedicase să se gîndească la copii, deși mai deschideau subiectul din cînd în cînd. Încă nu se hotărîseră.

– Cum merg afacerile? o întrebă.

În ultimele două luni lucrase la un proiect de finanțare publică în Silicon Valley. Aveau de gînd să coteze compania la Bursă și să vîndă acțiuni mai ales oamenilor care lucrau în compania respectivă. Era o afacere importantă pentru firma lui Meredith, și ea se implicase foarte mult, deși nu era de răsunet, ca alte acțiuni. Dar o interesau mai mult companiile din Silicon Valley, cu oportunitățile lor de afaceri, decît cele tradiționale din New York și Boston.

– Aproape am terminat, zise ea, cam obosită.

Seara trecută lucrase pînă la miezul nopții. Era ușor să muncească atît de mult cînd Steve era și el la serviciu. Steve știa că urma să conducă o campanie de promovare pentru oferta inițială în următoarele șase luni, ca să le comunice potențialilor clienți informații despre companie și să-i încurajeze să

investească, şi că avea să fie plecată două săptămîni. Spera să petreacă puţin timp împreună şi intenţiona să-şi ia liber în week-end-ul de Ziua Muncii.

– Aproape am terminat întîlnirea de foc.

El înţelegea jargonul. Asta însemna proiectul iniţial, numit astfel din cauza restricţiilor dificile impuse de SEC.

– Cînd vii acasă, iubitule? întrebă ea, înăbuşind un căscat.

De-abia plecase de la birou – era aproape zece şi jumătate.

– De îndată ce semnez nişte hîrtii. Ai mîncat ceva?

– Am ciugulit puţin. Mi-am luat un sandviş acum cîteva ore.

Ea conta mai mult decît hîrtiile alea.

– O să fac o omletă cînd ajung acasă. Sau vrei să cumpăr ceva?

În ciuda programelor lor încărcate, Steve era cel care se ocupa de gătit, ba chiar îi plăcea să se laude că găteşte mai bine decît ea. Meredith nu avusese niciodată pretenţia că ar fi o mare gospodină, prefera să mănînce un sandviş sau o salată la birou decît să prepare acasă o cină somptuoasă.

– O omletă ar fi nemaipomenită, zîmbi ea, auzindu-l.

Îi era dor de el chiar şi cînd era foarte ocupată. Aveau o relaţie confortabilă şi plăcută, iar atracţia reciprocă nu scăzuse în cei paisprezece ani de căsnicie. În ciuda carierelor şi a stilului de viaţă încărcat, ţineau unul la celălalt.

– Cum a fost azi la spital?

Îşi dădea întotdeauna seama cînd lucrurile nu merseseră bine. Se cunoşteau perfect şi fiecare participa la victoriile şi înfrîngerile celuilalt.

– Am pierdut doi copii, zise el, întristîndu-se iar.

Nu se putea abţine să nu se gîndească la tînăra de culoare care-şi pierduse fetiţa cu cinci ore înainte, şi cît de mult şi-ar fi dorit să se fi întîmplat altfel. Dar era doctor, nu vrăjitor.

– Un băiat de cincisprezece ani a fost împușcat de o bandă rivală și a omorît și el trei oameni înainte să fie nimerit. Și o fetiță, acum cîteva ore, victimă a unui schimb de focuri între trei puști și poliție, în Harlem. A fost împușcată în piept, am operat-o, dar nu am putut să o salvăm. A trebuit să-i spun mamei ei că a murit. Biata femeie era distrusă. Și după asta am operat o altă fetiță de paisprezece ani care căzuse de la etajul doi. Era într-o stare gravă, dar cred că scapă.

Meredith nu ar fi putut să facă ce făcea Steve, nu ar fi rezistat coșmarului neîntrerupt, nu ar fi suportat disperarea, pierderile, durerea. Știa ce efect au asupra lui.

– Pare o zi înfiorătoare... Îmi pare rău. Hai acasă să te odihnești. Ai nevoie de asta. Nu mai fusese acasă de trei zile și părea epuizat și mîhnit.

– Da, trebuie să fac o pauză. Ajung cam în douăzeci de minute. Să nu te culci pînă atunci.

Ea zîmbi:

– Nici o șansă. Am mult de lucru.

– Să lași totul deoparte cînd ajung acasă, doamnă Whitman. Am nevoie de întreaga ta atenție.

Era nerăbdător să o vadă. Ea era un sanctuar pentru el, o cale spre normalitate, un adăpost față de violența pe care o întîlnea în fiecare zi. Nu voia să ajungă acasă și să o găsească muncind sau dormind.

– Promit să-ți acord întreaga mea atenție, doctore. Mișcă acasă, mîrîi ea, iar el zîmbi, închipuindu-și-o, frumoasă și senzuală.

– Bea un pahar de vin, Merrie, și ajung și eu în cîteva minute.

Întotdeauna credea că va ajunge mai repede decît o făcea

în realitate. De fapt, sosi acasă după patruzeci de minute. Rezidentul-şef se găsise să-l întrebe, chiar înainte să plece, în legătură cu o fractură de pelvis şi de şold la un pacient de nouăzeci şi doi de ani care căzuse de la fereastră şi făcuse complicaţii. Dar Steve îşi dădea seama că trebuia să ajungă acasă pentru că era mai mult decît obosit. Isprăvi cu hîrţogăria de pe birou şi plecă. Nu trebuia să se întoarcă pînă luni de dimineaţă şi se săturase de spital. De-abia putea ţine ochii deschişi de oboseală.

Găsi un taxi şi în zece minute era acasă. Cînd intră în apartament, auzi muzică în surdină şi simţi parfumul lui Meredith. Era ca o întoarcere în rai după trei zile de iad. Trăia pentru momentele petrecute cu Meredith, dar ea înţelegea că el îşi iubea şi munca în aceeaşi măsură ca şi ea.

– Merrie? strigă el deschizînd uşa apartamentului, dar nu-i răspunse nimeni.

Ea făcea duş. Era frumoasă, înaltă, blondă şi grozav de graţioasă. În facultate fusese manechin. Amîndoi avuseseră burse, erau singuri la părinţi, iar aceştia muriseră cînd ei erau încă studenţi. Ai ei suferiseră un accident mortal de maşină în sudul Franţei, în singura vacanţă pe care o avuseseră în douăzeci de ani. Ai lui se îmbolnăviseră de cancer şi se prăpădiseră la şase luni unul după celălalt. De ani de zile erau mai mult decît soţ şi soţie, erau întreaga lor familie, aşa că însemnau totul unul pentru celălalt.

Ea îl văzu, surîse larg, opri apa şi luă un prosop. Stropi se scurgeau pe sîni din părul tăiat pînă la umeri, iar ochii ei verzi erau atrăgători şi calzi. Se bucurau amîndoi să se vadă. O sărută şi o trase spre el, fără să ia în seamă că e udă.

– Doamne, ce efect ai asupra mea cînd mă întorc acasă şi te văd. Mă faci să mă întreb de ce mă mai duc la serviciu.

– Ca să salvezi vieţi omeneşti, desigur, zise ea, luîndu-l în braţe şi lipindu-se de el.

Îl făcea să se simtă mai odihnit decît după o vacanţă sau o noapte dormită. O sărută şi, în ciuda turei de şaptezeci şi şase de ore, se simţi excitat. Avea un efect puternic asupra lui încă din ziua în care se cunoscuseră.

– Ce preferi mai întîi, omleta sau pe mine? o întrebă el cu un zîmbet strengăresc, iar ea îl privi cu gravitate.

– Greu de ales. Mi-e cam foame.

– Şi mie, zîmbi el. Hai să mîncăm mai întîi omleta, apoi facem un duş împreună ca să sărbătorim faptul că sîntem amîndoi liberi în seara asta. Începusem să cred că nu o să mai plec niciodată de acolo. Slavă Domnului că sînt liber în week-end. Nu-mi vine să cred că o să stăm două zile împreună.

Dar ea se întristă cînd îl auzi.

– Cred că ai uitat că duminică plec în California.

Părea că-şi cere scuze. Nu suporta ideea să plece cînd el avea liber. Şi se întîmpla atît de rar să petreacă tot sfîrşitul de săptămînă împreună! Ca adjunct al unei echipe de intervenţii urgente, nu era ceva neobişnuit să muncească în week-end, iar ea era la serviciu în timpul săptămînii, cînd Steve era liber.

– Trebuie să mă întorc ca să mă întîlnesc cu Callan Dow înainte de turneul de promovare. Ne apucăm de treabă, vreau să mai discut o dată cu el despre proiect în California.

Era o femeie foarte meticuloasă.

– Da, ştiu, dar uitasem.

Încercă să nu pară dezamăgit privind-o cum îşi freacă părul cu prosopul, apoi se duse în bucătărie să facă omleta promisă. Veni şi ea după cinci minute, îmbrăcată într-un halat de caşmir. Avea părul încă ud şi picioarele goale. El observă că nu purta nimic pe sub halat.

– Dacă îţi scoţi halatul, ard omleta, o avertiză el, turnînd amestecul în tigaie cu o mînă şi cu cealaltă punîndu-şi vin în pahar.

Ea nu spuse nimic, dar observă că părea mort de oboseală. Avea cearcăne enorme şi o expresie de epuizare fizică provocată de cele trei zile de nesomn.

– Ce bine e să fii acasă, zise el, uitîndu-se la ea cu admiraţie vădită şi zîmbind. Mi-a fost dor de tine, Merrie.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, îi răspunse, luîndu-l în braţe şi sărutîndu-l.

Apoi se aşeză pe un scaun înalt de piele. Apartamentul lor era decorat în stil newyorkez, care o caracteriza mai mult pe Meredith decît pe el. Era foarte rafinată şi se vedea că avea succes şi multă încredere în ea. Steve avea aerul neglijent şi dezordonat al unui doctor care muncea prea mult. Nu se mai tunsese de cîteva săptămîni bune şi nu se bărbierise de două zile. Părea mai tînăr de patruzeci şi doi de ani, iar cînd era îmbrăcat în halat nu îţi dădeai seama cum ar arăta în alte haine. Purta şosete desperecheate şi nişte saboţi uzaţi în care se simţea bine. Era greu să ţi-l închipui cu sacou, cravată şi pulover de lînă gri, deşi îi stătea foarte bine în ele. Dar cînd nu muncea era îmbrăcat de obicei cu o pereche de blugi tociţi şi cu tricouri. Era prea obosit ca să-i pese ce pune pe el.

– Ce planuri avem pentru mîine, după ce facem dragoste şi stăm în pat pînă seara? întrebă el, zîmbindu-i ştrengăreşte şi punîndu-i în faţă tava cu omletă.

Bucătăria era numai în alb şi bej, arătînd ca o vitrină de magazin.

– Sună foarte bine ce zici, numai că o să fiu nevoită să trec pe la birou să iau nişte acte. Şi apoi trebuie să le citesc acasă. Sînt în legătură cu o întîlnire de afaceri în California, spuse ea scuzîndu-se.

– Nu poți să le citești în avion?

Părea dezamăgit și înfulecă jumătate de omletă.

– Ar trebui să zbor pînă la Tokio ca să fac asta. Promit că nu o să muncesc mai mult decît e necesar.

– Asta nu pare prea promițător, zîmbi el, turnînd pentru fiecare un pahar de vin.

Se simțea minunat cînd nu mai era de serviciu. Nu mai răspundea decît de soția lui. De-abia aștepta să facă dragoste cu ea și apoi să doarmă pînă a doua zi la prînz.

– Mai zi-mi ce ai făcut la serviciu. Ce se mai aude cu oferta inițială a investitorilor?

Știa că o pasionează munca ei, iar ochii îi străluciră cînd începu să-i povestească.

– O să fie fantastic. De-abia aștept să pornim la drum, zise, referindu-se la turneul de atragere a investitorilor. Știu că o să aibă succes. Am vorbit cu Dow azi-dimineață și e ca un copil în ziua de Crăciun. E foarte drăguț. Cred că ți-ar plăcea de el. Și-a construit compania din nimic și are de ce să fie mîndru, mai ales acum, cînd o cotează la Bursă. Și-a împlinit visul. Și e foarte interesat să îi arăt cum se face.

– Să ai grijă să nu-i arăți mai mult, o amenință cu furculița, iar ea se aplecă spre el, dezvelindu-și sînul alb și mătăsos, și rîse.

– Nu e vorba decît de afaceri.

– Poate pentru tine. Sper ca tipul ăsta să fie scund, gras și urît și să aibă o prietenă care-l ține sub papuc. Să te trimit la drum cu tipul ăsta e ca și cum i-ai da pisicii smîntînă pe la nas. E foarte tentant, iubito.

O privi admirativ. Era imposibil ca frumusețea ei spectaculoasă să nu fie remarcată, și era sigur că bărbații cu care lucra o apreciaseră. Mai mult, era deșteaptă și amuzantă, iar cei paisprezece ani de căsnicie nu numai că-i menținuseră

treaz interesul, dar îi sporiseră pasiunea. Oricît de obosit ar fi fost, de-abia aştepta să facă dragoste cu ea, lucru care îi plăcea şi ei.

– Crede-mă, oamenii ăştia nu se gîndesc decît la afacerile lor, îl asigură ea, iar Callan Dow e la fel. Compania e ca şi copilul lui, e un vis care s-a împlinit, iubirea vieţii lui. Nu ar băga de seamă nici dacă aş arăta ca Godzilla. Şi pe urmă, zîmbi ea, te iubesc. Nu mă interesează nici dacă seamănă cu Tom Cruise – de tine sînt îndrăgostită.

– Foarte bine. Steve părea satisfăcut, apoi căpătă o expresie de îngrijorare. Dacă tot ai adus vorba, chiar seamănă?

– Ce să semene? nu înţelese ea, frîntă de oboseală.

– Seamănă cu Tom Cruise?

– Sigur că nu, rîse iar, apoi îl tachină: Mai mult cu Gary Cooper. Sau cu Clark Gable.

– Foarte amuzant.

Chiar era adevărat, dar nu insistă.

– Sper să arate ca Peter Lorre, altfel cei de la firma ta să facă bine să trimită pe altcineva la drum cu el. În plus, două săptămîni trec greu şi o să mă simt prea singur. Nu îmi place deloc cînd eşti plecată atît de mult.

– Nici mie, spuse, dar nu era pe deplin adevărat, şi o ştiau amîndoi.

Oferta iniţială fusese foarte interesantă, compania era importantă pentru ea şi o pasiona meseria.

– Zece oraşe în două săptămîni nu e tocmai o vacanţă.

– Îţi place la nebunie, recunoaşte.

Îşi termină vinul şi se lăsă pe spate, uitîndu-se încîntat la ea – relaxată, frumoasă şi sexy. Simţi o nevoie acută să se bărbierească şi să facă un duş, pentru că îşi dădea seama că arăta rău. Dar la spital puţin îi păsa de aspectul lui fizic, îl interesa doar să se întoarcă

la ea, şi chiar şi acasă era uneori prea obosit să se mai îmbrace ca lumea.

– Cîteodată îmi plac turneele de promovare. Nu întotdeauna. Cînd ies bine, e multă muncă şi multă distracţie. Totul ţine de oamenii care te însoţesc. Iar ăsta o să fie unul dintre cele bune. Preţul acţiunilor o să crească enorm.

Steve aflase că produceau echipament medical de înaltă tehnologie şi că directorul general, Callan Dow, îşi agonisise singur averea. Meredith îi spusese că tatăl lui fusese chirurg într-un orăşel şi dorise ca fiul lui să practice aceeaşi meserie. Dar Callan fusese de mic pasionat de afaceri şi de tehnologia de vîrf, aşa că pusese pe picioare o companie de instrumente chirurgicale. Steve lucrase cu produsele lui şi le aprecia, dar nu îl interesa bursa, oricît de impresionată se arăta Meredith. O lăsa pe ea să se ocupe de partea financiară, doar asta era meseria ei, iar el nu avea cunoştinţe în domeniu.

Merrie puse vasele la spălat şi Steve se duse la duş. Cîteva minute mai tîrziu, stinse lumina şi merse la el în dormitor. Era trecut de miezul nopţii, amîndoi erau obosiţi. Steve se strecură lîngă ea în pat şi zîmbi luînd-o în braţe, plin de dorinţă, ca şi ea. Îl sărută şi scoase un suspin uşor cînd el începu să o mîngîie. În cîteva minute, şi spitalul, şi oferta ei publică încetară să mai existe. Nu mai conta decît lumea lor.

2

Sîmbătă dimineaţa, cînd se trezi Steve, Meredith plecase deja la birou. Sperase să se întoarcă înainte să se trezească el, dar cînd intră în apartament, Steve citea *The New York Times,* proaspăt ieşit de sub duş.

– Nu pari suficient de în vîrstă pentru a fi investitor bancar, îi zise zîmbind, apoi ea lăsă jos servieta şi se aşeză lîngă el pe canapea.

Noaptea trecută fusese la fel de frumoasă ca întotdeauna, poate chiar mai mult. Viaţa lor sexuală era excelentă, le plăcea să facă dragoste, deşi se vedeau rar. Cîteodată ea se întreba dacă nu cumva tocmai acest program încărcat le întreţinea pasiunea după atîţia ani de căsnicie.

– Ce-ar fi să mergem să mîncăm la Tavern-on-the-Green?

Deşi era încă foarte cald afară, avea chef să iasă cu ea.

– Da, mi-ar plăcea, răspunse ea, simţindu-se puţin vinovată.

Trebuia să termine ce avea de citit, dar putea să o facă şi mai tîrziu, pentru că intuia cît de mult are el nevoie să se relaxeze după trei zile de muncă. Îi trebuia un echilibru pentru mizeria pe care o întîlnise acolo şi ea voia să-i fie alături, aşa că nu o lăsă inima să-i spună că are de lucru.

Steve făcu rezervările la restaurant şi la prînz ieşiră, miraţi

de cît de cald se făcuse afară. Căldura şi umiditatea verilor la New York erau sufocante, aerul era aproape irespirabil.

Luară un taxi pînă la restaurant, unde se simțiră foarte bine. Ea îi mai povesti despre ofertă, iar el ascultă cu interes, pentru că îi plăcea cînd îi vorbea de pasiunea ei. Cînd lucra la ceva, se concentra exclusiv asupra acelui subiect. De aceea era atît de respectată în compania în care lucra, deşi cîteodată avea senzația că nu i se acordă aceleaşi oportunități ca şi bărbaților. De patru ani era asociată la firmă, dar de cele mai multe ori ea muncea cel mai mult, venea cu ideile cele mai bune, însă laudele reveneau colegilor ei. Asta o deranja de ani de zile, dar cam aşa se întîmpla la toate firmele de pe Wall Street. Lucra pentru o firmă prestigioasă, controlată de bărbați, în care se făceau afaceri după o metodă învechită, care îi limita ei posibilitățile. Dar ea hotărîse să muncească într-o lume a bărbaților, să le cucerească teritoriul, fapt pentru care nu primea întotdeauna mulțumiri. Iar acum se ducea pe Coasta de Vest împreună cu un asociat mai în vîrstă de la firmă, şi lui Meredith nu-i prea convenea că venea şi el. La început nimeni nu dorise să lucreze cu ea la acest proiect, iar acum, cînd îşi dăduseră seama că va fi important, se înghesuiau să apuce şi ei o bucățică. Callan Dow ştia însă că ea inițiase afacerea, ea se luptase pentru proiect, şi asta era partea bună.

Meredith şi Steve luară o cafea şi mai vorbiră despre diverse probleme de la spital. De cinci ani era adjunct în echipa de la Urgențe şi ardea de nerăbdare să devină şef. Harvey Lucas, cel care o conducea, spunea mereu că pleacă la Boston, dar momentul acesta nu părea să mai vină. Steve nu putea să facă nimic cît timp Lucas era şef, trebuia să se mulțumească cu poziția secundă. Era cea mai bună echipă pentru intervenții de urgență din oraş şi se înțelegea bine cu Lucas.

După masă, Steve şi Meredith se plimbară puţin prin parc, ascultînd cîntăreţii de jazz, şi se uitară la nişte copii care se jucau. Încă mai aduceau în discuţie subiectul copiilor, dar an după an posibilitatea scădea. În ultimul timp, Steve era cel care aducea vorba, dar Meredith nu se simţea încă pregătită şi nu ştia dacă va fi vreodată. La treizeci şi şapte de ani, începea să creadă că nu o să găsească loc în viaţa lor pentru un copil. Erau prea ocupaţi cu carierele lor, iar Meredith se temea că asta i-ar îndepărta în loc să-i apropie, cum credea Steve. Simpla idee de maternitate o îngrozea, fiindcă nu voia să se împartă între muncă şi copil.

Era încă foarte cald, iar ei, obosiţi, se întoarseră acasă şi se tolăniră pe canapea.

– Ce zici de un film bun, cu aer condiţionat, după ce pregătesc ceva de mîncare?

Steve avea un aer odihnit şi calm, părea un alt om decît cel care aproape se tîrîse seara trecută în apartamentul lor după trei zile şi jumătate de gardă. Nu avusese nevoie decît de puţin timp petrecut cu Meredith şi de o noapte dormită şi se simţea deja mai bine.

– Nu pot să merg la film, Steve, trebuie să îmi fac bagajul. Şi nu am citit nimic, răspunse ea cu părere de rău.

Fusese plecată toată ziua cu el.

– Păcat, zise Steve dezamăgit, dar era obişnuit.

Meredith îşi aducea aproape întotdeauna de lucru acasă.

– La ce oră pleci?

Şedea pe canapea şi era îmbrăcat cu nişte pantaloni kaki şi o cămaşă albastră, cu picioarele goale în mocasini. Lui Meredith i se părea chiar mai frumos decît de obicei. Ar fi putut să arate şi mai bine dacă ar fi fost bronzat, dar nu avea timp de asta. Iar tenul lui palid îi scotea în evidenţă ochii negri strălucitori şi părul întunecat.

– Iau cursa de la prînz, așa că trebuie să plec pe la ora zece.

– Și așa se duce duminica, comentă el, dar nu puteau schimba nimic.

Afacerile erau afaceri, și ea trebuia să se întîlnească cu Callan Dow în California.

Steve se uită la televizor tot restul serii, iar Meredith se apucă de lucru într-o cămăruță pe care o foloseau drept birou, plină de cărți de medicină, de lucrări despre afaceri și de romane. Aveau fiecare cîte un calculator, însă Steve nu îl folosea prea mult pe al lui.

În multe privințe, aveau preocupări total diferite, dar fiecare se interesa de munca celuilalt, iar Steve rîdea cîteodată de faptul că el nu se pricepe deloc la finanțe, pe cînd ea are unele cunoștințe din domeniul lui. Îl impresiona faptul că Merrie cîștiga un salariu mare, mai mare decît ar fi putut avea el în meseria lui, motiv pentru care ea îl tachina uneori. De cinci ani trăiau confortabil în același apartament pe care îl plătise Meredith cînd devenise asociat. Steve ar fi vrut să contribuie și el, dar pur și simplu nu își permitea. Diferența de venit nu fusese niciodată motiv de dispută, era ceva acceptat de amîndoi. Spre deosebire de alte cupluri, ei nu se certau niciodată pentru bani, ci doar dacă să aibă sau nu copii.

Ea citi pînă la miezul nopți. Cînd termină, Steve adormise la televizor. Băuse jumătate de sticlă de vin și se simțea bine. Pe la unu, Meredith, după ce își făcuse bagajul, îl trezi cu un sărut.

– Hai la culcare, dragule. E tîrziu și mîine mă trezesc devreme.

El aranjase să joace a doua zi tenis cu un prieten, după ce o ducea la aeroport.

Steve o urmă somnoros în dormitor și după cîteva minute dormeau îmbrățișați. El sforăia. Dormiră profund pînă la ora șase, cînd sună telefonul. Era de la spital. Harvey Lucas, șeful lui Steve,

opera patru victime ale unei coliziuni frontale, împreună cu alţi doi doctori şi cu rezidentul-şef, şi avea nevoie şi de Steve. Putea să nu se ducă, pentru că nu era de gardă, dar ştia că le-ar fi de folos şi nu voia să-i dezamăgească. Îi aruncă o privire lui Meredith şi le spuse că o să ajungă cît de repede va putea. Două dintre victime erau copii, unul prezenta leziuni severe în zona capului. Chirurgul-şef de la Pediatrie era deja pe drum. Şi părinţii erau în stare gravă. Doctorii nu erau siguri dacă cel de-al doilea copil va supravieţui. Avea gîtul rupt şi posibil o leziune a şirei spinării. De cînd fusese adus la spital era în comă.

– Îmi pare rău să plec înaintea ta, zise Steve, trăgîndu-şi blugii şi un tricou curat.

– Nu-i nimic, îi zîmbi ea somnoroasă, şi eu o să mă dau jos din pat curînd. Amîndoi erau obişnuiţi cu astfel de situaţii.

– S-a ales praful de tenis şi de duminica liberă. Cred că mă întorc peste vreo două ore.

Dar ea urma să plece pînă atunci şi nici el nu se putea întoarce atît de devreme. Meredith ştia că, o dată ajuns acolo, el se va ocupa şi de alte cazuri şi va ajunge acasă pe la miezul nopţii. Dacă avea mult de muncă, putea să stea la spital toată noaptea, unde trebuia oricum să se întoarcă a doua zi, fiind de gardă. Meredith se întorcea marţi dimineaţă, iar el ieşea din tură miercuri, cînd plănuiseră să se vadă.

– O să te sun cînd ajung în California.

Nu ştia unde o să stea, îi spusese Callan Dow că aranjase el ceva.

– Şi să ai grijă ca acest Cary Grant, Gary Cooper sau cu cine o mai semăna să nu-ţi fure inima pe cînd eu salvez vieţi, zîmbi el cu o privire oarecum îngrijorată.

– Nu ai de ce să te temi, răspunse ea.

Steve se aşează pe marginea patului şi o sărută.

– Sper că nu. O mîngîie ușor și o sărută din nou, privind-o cu regret.

– Speram să mai facem dragoste înainte să pleci.

Dar așa se întîmpla de obicei, planuri date peste cap și speranțe anulate, amînări și promisiuni. Nici nu se mai supărau din cauza asta.

– Ne vedem miercuri seară cînd mă întorc de la birou. O să încerc să vin la timp.

– Bine, ne vedem atunci.

Îi zîmbi, își puse pagerul și își trecu mîna prin păr ca să-l aranjeze. Se spălase pe dinți, dar nu se mai bărbierise. În munca lui nu trebuia să fie pus la patru ace, nici măcar nu încerca, pentru că avea lucruri mai importante de făcut.

– Călătorie plăcută, îi ură din ușă, făcîndu-i semn cu mîna. Un moment mai tîrziu, pe cînd stătea în pat, Merrie îl auzi închizînd ușa. Nu se schimbase de cînd se întîlniseră, cu ani în urmă. Centrul vieții lui era munca pe care o făcea, după cum al ei erau afacerile. Și, întinsă confortabil, începu să se gîndească la firma pe care o scotea pe piață și la tot ce mai avea de făcut ca să iasă totul bine.

Se ridică și își aduse un teanc de hîrtii, mai citi două ore înainte să se dea jos din pat, bucuroasă că era aproape pregătită pentru întîlnirea din California. Mai avea cîteva probleme de lămurit și voia să-l avertizeze pe Callan Dow la ce să se aștepte în turneu. El nu mai cotase acțiunile unei companii la Bursă, era un începător și conta pe sfaturile ei. Într-un fel, asta o făcea să se simtă importantă și pricepută, dar și puțin vinovată. Cîteodată se întreba dacă îi plăcea atît de mult munca ei tocmai pentru că îi dădea senzația că e independentă și puternică. Era pasionată de profesia ei și de lumea finanțelor în care trăia. Era o lume pe care o savurase din momentul în care intrase în ea, ca și Steve pe a lui.

Erau foarte diferiţi din multe puncte de vedere, şi totuşi trăiau pentru viaţa lor profesională, conştienţi de faptul că aveau un impact mare asupra celorlalţi. Steve salva vieţi, iar ea îi ajuta pe oameni să dobîndească ceva pentru care munciseră mulţi ani, ceea ce nu era de neglijat – doar altceva.

Sună telefonul pe cînd se îmbrăca. Era Steve care îl operase pe puştiul cu gîtul rupt şi credea că va scăpa. Copilul avusese mult noroc, iar Steve o anunţă că avea de gînd să mai rămînă la spital. Mama copilului murise la puţin timp după ce ajunsese el acolo, iar celălalt copil era tot în comă. Asta se întîmpla în fiecare zi, deşi fiecare caz în parte părea cel mai important din viaţa lui. Zîmbi cînd îl auzi. Era la fel de entuziasmat de ceea ce făcea pe cît era ea de drumul în California şi de turneul cu Callan Dow.

– Mi-e dor de tine, Merrie, îi zise, şi ea surîse.

– Şi mie, îi răspunse cu toată sinceritatea, dar el rîse, pentru că o cunoştea bine.

– Da, zece minute, după care nu o să te mai gîndeşti decît la afacerile tale. Te cunosc eu.

– Da, sigur, doar mă ştii.

Începu să se îmbrace, analizînd ce-i spusese Steve. Se cunoşteau bine unul pe celălalt, îşi ştiau pasiunea pentru muncă, scopurile, slăbiciunile, temerile. Motivul pentru care nu aveau copii era tocmai această pasiunea pentru ceea ce făceau. Nu mai aveau loc pentru altceva în viaţa lor, ocupaţi fiind – el cu turele de trei zile, iar ea cu afacerile care o purtau prin toată ţara. Cu ce s-ar alege un copil dintr-o viaţă ca a lor? Nu cu mult, era sigură, iar ăsta constituia principalul motiv pentru care refuzase pînă acum să facă un copil. Ştia că era bună în meseria ei, dar nu era sigură că ar fi o mamă la fel de bună. Întotdeauna îi spusese lui Steve că vor încerca, poate, mai tîrziu, dar putea fi prea tîrziu,

lucru de care erau amîndoi conștienți. Se întreba dacă va regreta vreodată că a tot amînat, dar, pentru moment, nu-i părea rău. Puse actele în servietă și se încheie la nasturele de la sacou. Se privi în oglindă. Pe cît arăta Steve de neîngrijit cînd plecase la ora șase, pe atît de aranjată și de frumoasă era ea. El nu avea nevoie să arate bine în sala de operații sau cînd evalua starea pacienților în pragul morții, ci doar să se priceapă la ceea ce făcea. Meredith trebuia să dea impresia de eficiență, control și competență și să arate corespunzător imaginii, și chiar așa se întîmplă cînd ieși, înarmată cu servieta, laptop-ul, celularul și varianta finală a proiectului la care lucrase cu avocații.

În drum spre aeroport, înainte să se întîlnească cu Paul Black, asociatul care o însoțea, privi pe fereastră la cerul New York-ului, gîndindu-se cît de mult îi place viața ei. Nu ar fi schimbat nimic din existența pe care o ducea. În ceea ce o privea, totul era perfect.

3

În avion, Meredith lucră cîtva timp pe laptop, apoi termină de citit materialul pentru Callan. Paul Black dormi mai tot timpul, iar în ultima jumătate de oră discutară de întîlnirea de a doua zi dimineaţă. Era sigur că ea pusese bine bazele afacerii, ca de obicei, şi că va face o impresie deosebită clientului.

Black adusese de fapt clientul, dar experienţa lui Meredith în domeniul înaltei tehnologii îl determinase să-l îndrepte către ea. Toţi erau convinşi că Meredith îşi cunoştea foarte bine meseria. Îi şi spuse asta în avion, ceea ce o enervă, considerînd jignitoare aprecierea. Mai că se aştepta ca Black să încheie cu „fetiţo". Paul Black era unul dintre asociaţii importanţi ai firmei, dar Meredith nu-l plăcuse niciodată prea mult. Era de părere că îşi petrecea prea mult timp fălindu-se cu relaţiile lui sociale şi odihnindu-se pe gloria trecută, ceea ce ea nu ar fi făcut niciodată. Şi pe Callan Dow îl cunoscuse tot într-un context monden, printr-unul din cumnaţii lui. Dar după ce îl cîştigase ca client, Black nu mai făcuse mare lucru, Meredith muncise cel mai mult la proiect.

Avionul ateriză la ora trei şi un sfert, iar Callan Dow trimise o limuzină să-i ia. Îi cazase la Rickie's Hotel în Palo Alto, aproape de biroul lui. După ce se instalară, Black o lăsă singură şi se duse la masă cu nişte prieteni în San Francisco. Oriunde se ducea avea cunoştinţe, dar nu o invită şi pe Meredith.

Ea oricum prefera să rămînă la hotel şi să mai revadă materialul pentru întîlnirea cu Callan, iar la ora opt, cînd sună telefonul, era sigură că e Steven. După cum îl cunoştea, trebuia să fie tot la spital; îi lăsase numărul de la hotel pe mesageria vocală.

– Bună, iubitule, răspunse ea la telefon.

Nu mai ştia nimeni că stă acolo.

– Bună, iubita mea, se auzi o voce groasă, rîzînd înfundat.

Nu era Steve, ci o persoană necunoscută.

– Ai avut o călătorie plăcută?

– Da, a fost foarte bine. Cu cine vorbesc?

Nu era foarte sigură pe ea, ceea ce se întîmpla destul de rar.

– Sînt Callan. M-am gîndit să văd dacă te simţi bine şi dacă îţi place hotelul. Mulţumesc că aţi venit. Aştept cu nerăbdare să ne vedem.

– Şi eu, zîmbi ea, jenată. Îmi cer scuze. Credeam că e soţul meu.

– Mi-am dat seama. Totu-i pregătit?

– Aproape. Vreau să-ţi arăt varianta finală a contractului şi să mai verificăm nişte detalii în legătură cu turneul.

– De-abia aştept.

Pentru un om sofisticat şi competent, cu mult succes în lumea afacerilor, părea foarte încîntat şi entuziasmat. Muncise mult să-şi pună firma pe picioare şi cotarea ei la Bursă era un eveniment aşteptat de mult.

– Cînd începem?

– În prima marţi după Ziua Muncii. Aproape totul e aranjat, cu excepţia cîtorva detalii finale în Minneapolis şi Edinburgh. În celelalte oraşe totul e pregătit. Cred că se vor înscrie mulţi. Se vorbeşte deja despre treaba asta.

– Îmi pare rău că nu am făcut-o mai devreme. Vocea lui era

profundă şi în alte condiţii ar fi spus că e senzuală, dar acum i se părea prietenoasă şi caldă. Îi plăcuse să lucreze cu el toată vara.

– Cred că acum e momentul potrivit, Callan. Poate că nu ai fi fost pregătit dacă ai fi făcut-o mai devreme.

– Într-adevăr, acum pare momentul prielnic. Deşi mai am probleme cu consilierul meu financiar. Încă se opune să cotăm compania la Bursă. Crede că ar trebui să fiu singurul acţionar, zise el pe un ton de scuză, pentru că ştia cît muncise ea la proiect, fără prea mare ajutor de la consilierul care i se împotrivise la fiecare etapă.

– E de modă veche, îi răspunse surîzînd.

Amîndoi îşi dădeau seama că va fi dificil să călătorească alături de Charlie în următoarele două săptămîni tocmai din acest motiv.

– Se plînge deja.

– Nu-ţi face griji. Îl urnim noi. O să-l rog pe Paul Black să vorbească cu el. E foarte conservator, dar chiar şi el e entuziasmat.

– Unde e acum? Credeam că aţi ieşit să luaţi masa.

– S-a dus să mănînce cu nişte prieteni în San Francisco. Eu mai revăd o dată contractul şi mai fac cîteva notiţe pentru mîine.

– Munceşti prea mult. Vrei să spui că te-a lăsat singură? Ai mîncat ceva în seara asta?

– Am comandat ceva la serviciul de cameră acum o oră. Crede-mă, am luat mult de lucru cu mine.

Întotdeauna îşi lua de lucru, nu pleca nicăieri fără servietă, iar Steve rîdea de ea pe tema asta.

– Ce zici de micul dejun, mîine? Poate ar fi mai bine să ne întîlnim înainte.

– Bine. La şapte şi jumătate la hotel? Am văzut că au sală de mese. O să-i las un mesaj lui Paul şi ne întîlnim mîine toţi trei.

Nu-i stătea mintea decît la afaceri – şi lui la fel.

– Vrei să-l aduci şi pe directorul adjunct? întrebă ea, cum era şi firesc.

– Mă gîndeam să discutăm puţin fără el. O să vină la birou.

– Bine, atunci ne vedem mîine dimineaţă.

– Să nu lucrezi toată noaptea, Meredith, avem destul timp mîine, o sfătui pe un ton aproape patern.

Era încă tînăr, avea cincizeci şi unu de ani, dar nu arăta mult mai bătrîn decît soţul ei. Callan Dow era cum se aşteaptă toată lumea să fie un bărbat din California: sănătos, plin de energie, bronzat şi frumos. Dar pe ea nu o interesa decît profesional.

– Pe mîine, îi răspunse ea şi, după ce închise telefonul, îi lăsă un mesaj lui Paul despre întîlnirea de la micul dejun.

Făcu un duş şi se băgă în pat. Încercă încă o dată să îl sune pe Steve, dar el nu răspunse, aşa că se gîndi, cum se şi întîmpla, că era ocupat cu pacienţii. Iar cînd telefonă în sfîrşit, o trezi din somn. Era ora două în California.

– Bună, draga mea. Te-am trezit?

– Sigur că nu, jucam pocher.

Vocea ei era somnoroasă, dar el era prea obosit să-şi dea seama.

– Serios?

– Da, sigur. Doar ştii cît te distrezi cu Paul.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc. Aici e ora cinci, am avut o operaţie de la miezul nopţii. Tocmai am primit mesajul de la tine cînd am ieşit de la Chirurgie.

– Cum a mers?

– De data asta, bine.

Un şofer beat a lovit un copil de şapte ani care s-a ales cu o durere de cap grozavă. Dar copilul o să se facă bine, are cîteva fracturi la picioare. I-a fost afectată grav cutia toracică, însă leziunea nu e permanentă. O coastă îi perforase plămînii, aşa că Steve trebuise să facă nişte operaţiuni foarte delicate şi complexe.

– Ce căuta afară la miezul nopţii?

– Se juca lîngă un hidrant. E foarte cald aici.

– Ai ajuns acasă? întrebă cu un căscat, întorcîndu-se pe o parte ca să se uite la ceas.

Era tîrziu, dar îi părea bine să-l audă.

– Nu am de ce să mă duc acasă. M-am gîndit să dorm aici, oricum trebuie să mă întorc peste trei ore.

– Eşti singurul om care munceşte mai mult decît mine, Steve Whitman.

– De la tine am învăţat. Deci, cum merge treaba? Ţi-ai văzut clientul?

– Încă nu, mîine dimineaţă la micul dejun, adică peste cîteva ore. Sînt pregătită, am terminat ce aveam de lucru în avion. Am vorbit cu el, părea destul de nerăbdător.

Se trezise de-a binelea şi se întreba dacă o să mai poată adormi pînă dimineaţă. Avea prea multe pe cap.

– Presupun că ar trebui să te las să dormi. Voiam să-ţi zic că te iubesc şi că mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine, Steve.

Se gîndea la el, ţinînd telefonul la ureche, pe întuneric, şi zîmbea.

– O să mă întorc repede.

– Da, şi eu nu o să pot scăpa de aici, o să fiu ca în cuşcă. Ca de obicei. Tu te gîndeşti cîteodată ce viaţă nebună avem? întrebă el.

Erau amîndoi atît de ocupați, cîteodată prea ocupați.

– La asta mă gîndeam azi cînd am plecat. Ar fi imposibil să le facem pe toate dacă am avea și copii. Nu am mai putea duce o viață ca a noastră, și bănuiesc că de asta nu avem copii.

– Ne-am descurca dacă ar trebui. Și alți oameni la fel de ocupați ca și noi se descurcă, argumentă el îngîndurat.

– Dă-mi exemplu de doi oameni în situația asta, îi ceru ea neîncrezătoare, sau măcar unul. Nu cunosc pe nimeni care să aibă o viață ca a noastră. Tu nu ești acasă zile în șir, eu sînt mai mult pe drum sau la birou. Nu e tocmai o viață nemaipomenită pentru un copil. Ar trebui să purtăm ecusoane pe care să scrie „mama" și „tata" ca să ne recunoască.

– Da, știu, crezi că încă nu sîntem pregătiți. Dar mi-e teamă că în momentul în care tu o să te hotărăști o să fiu prea bătrîn să o fac.

– Niciodată nu o să fii prea bătrîn să „o faci", rîse Merrie, dar el vorbea serios, mult mai serios decît ea.

Meredith nu era încă pregătită să se gîndească la copii, și nu era sigură că avea să fie vreodată. Nu știa cum să-i integreze în existența lor supraaglomerată. Și cu trecerea timpului, ideea îi plăcea din ce în ce mai puțin, dar nu voia să-l dezamăgească, pentru că înțelegea ce însemna pentru el să aibă copii. Așa că nu închisese de tot subiectul, dar nu era prea nerăbdătoare să-l reia.

– O să trebuiască să discutăm serios despre asta, Merrie.

– Nu înainte să cotez compania Dow Tech la Bursă, replică ea, surprinzător de prompt. Discuția asta o făcea întotdeauna să treacă în defensivă. Întotdeauna se ivea cîte o companie pe care o cota la Bursă, vreo ofertă care era cel mai important lucru din viața ei la momentul respectiv, o firmă care avea nevoie de ajutorul ei, o afacere de făcut sau vreun turneu de terminat. În cei paisprezece ani, niciodată nu venise momentul propice

să se gîndească la copii, iar el începea să creadă că nici nu avea să vină vreodată. Simțea un gol în suflet cînd se gîndea că s-ar putea să nu aibă niciodată copii. Își dorise întotdeauna un copil mai mult decît ea. Resimțea lipsa unei familii, în timp ce ea spunea că el era familia pe care și-o dorea.

–Te las să mai dormi, Merrie, că altfel o să cazi din picioare mîine dimineață.

Știa că va avea o zi grea și va ateriza la New York la șase dimineața. Joi dimineața. Și cum o știa, se va duce acasă, va face un duș, se va schimba și va ajunge la birou la ora opt și jumătate.

– Te sun mîine cînd pot, îi promise ea, înăbușindu-și un căscat, cu speranța să mai doarmă cîteva ore pînă la șase jumătate, cînd trebuia să se trezească.

– Nu-ți face probleme. Știi unde mă găsești.

– Mulțumesc de telefon, căscă ea din nou. Noapte bună. Te iubesc!

Închise telefonul și dură o jumătate de oră pînă adormi, gîndindu-se la el, apoi la întîlnirea cu Callan Dow. Avu senzația că trecuseră doar cîteva minute pînă o trezi alarma.

Se ridică și făcu un duș, se îmbrăcă și își strînse părul într-un coc franțuzesc, care i se părea potrivit pentru o întîlnire de afaceri. Își adusese un costum de olandă bleumarin închis. Cînd ajunse în sala de mese, fix la șapte și jumătate, arăta impecabil, cu tocuri înalte, cu cercei cu perle, ducînd servieta în mînă. Făcu o impresie colosală, dar nu era conștientă de asta. Părea mai mult un manechin pozînd drept director și, cînd se îndreptă grăbită spre masa unde aștepta Paul Black, cîțiva bărbați întoarseră capul după ea. Paul purta un costum de vară închis la culoare, o cămașă obișnuită albă și o cravată conservatoare, și arăta exact ca un investitor bancar de pe Wall Street, ceea ce și era.

– Cum a fost aseară la cină? îl întrebă ea din politețe, așezîndu-se și comandînd o cafea.

– Foarte plăcut. Dar e cam mult de mers cu mașina. M-am întors mai tîrziu decît m-am așteptat. Ai făcut bine că ai rămas aici.

Nu îi atrase atenția că nu-i dăduse posibilitatea să aleagă, ci îi povesti de convorbirea cu Callan.

– E foarte mulțumit de ceea ce am făcut pentru acest turneu.

– Are și de ce. Cred că o să iasă bine din ce mi-ai spus pînă acum, Meredith. O să fie foarte bine pentru ei.

– Asta i-am zis și eu.

Dar înainte să continue, îl văzu pe Callan Dow în ușă, căutîndu-i din priviri. Arăta exact cum își aducea ea aminte. Înalt, bine făcut, un bărbat frumos cu păr cărunt, ochi albaștri vii și o alură atletică. Era aproape prea frumos și, deși știa că este originar din est, arăta ca un californian tipic. Era foarte bronzat, cu o cămașă albastră, o cravată Hermes albastru cu galben, un costum kaki bine croit și mocasini lustruiți. Semăna cu o reclamă de la *GQ,* ca o sosie a lui Gary Cooper mai în formă ca oricînd. Îi reperă repede, se apropie zîmbind și dădu mîna cu ei, părînd bucuros.

– Drăguț din partea voastră că ați venit, spuse el, așezîndu-se, după care comandă jumări și salată de fructe.

Meredith optă pentru pîine prăjită și cafea, iar Paul luă ouă benedict și terci de ovăz.

Discutară cu însuflețire despre afacere, despre planurile lui și despre apropiatul turneu, iar Meredith îi mai explică unele detalii, liniștindu-i temerile, apoi îi întinse dosarul cu propunerea preliminară pe care el îl răsfoi la a doua ceașcă de cafea.

– Se pare că sîntem gata.

– Așa și trebuie. Începem în Chicago de mîine în două săptămîni.

Începeau turneul în Chicago fiindcă nu era un oraş foarte important din punctul lor de vedere şi le dădea posibilitatea să elimine părţile mai slabe din prezentare. De acolo se duceau în Minneapolis, apoi la Los Angeles şi San Francisco. El urma să rămînă acasă la sfîrşitul săptămînii, în timp ce ea se întorcea la New York. Luni trebuia să se întîlnească la Boston, să facă ultima prezentare la New York şi după aceea – Europa. Aranjase toate detaliile la Edinburgh, Geneva, Londra şi Paris, după care îşi termina treaba. Spera ca sindicatele formate să se dizolve, iar pachetul lui de acţiuni să se vîndă bine, la lumină, pe piaţa înfloritoare a electronicelor. Ochii lui străluceau de bucurie cînd vorbeau de treaba asta.

La finalul mesei, Callan aduse iar vorba despre problemele pe care le avea cu consilierul lui financiar, Charles McIntosh, căruia nu îi surîdea ideea de a cota compania la Bursă, ceea ce îl deranja pe Callan. Mai mult, Charles era hotărît să coopereze cît mai puţin la realizarea planului.

– M-am străduit foarte mult să-l conving că facem un lucru bun. Crede că are dreptate şi încearcă să îmi demonstreze şi mie acest lucru. E un om bun, ne cunoaştem de mult timp, e extrem de loial, dar şi peste măsură de încăpăţînat, zise Cal cu un aer îngrijorat.

– Sper să treacă de partea noastră pînă începem turneul, comentă Meredith, preocupată. Oamenii se vor întreba de ce există o voce contra dacă va părea că nu e de acord cu ce facem. Nimeni nu o să înţeleagă că obiecţiile sale sînt de ordin personal, poziţia lui poate fi interpretată greşit, adăugă ea ferm.

– Nu-ţi face griji, Meredith. Dacă nu e de partea noastră, nu o să fie nici o problemă.

– Cum aşa? păru ea surprinsă.

– Pentru că îl omor, rîse Callan. Muncim de ani de zile

împreună şi e un tip care o ia la stînga cînd toată lumea o ia la dreapta. E foarte deştept, dar cîteodată are nişte idei desprinse din epoca de piatră.

Viziunea lui Callan despre viitorul companiei era foarte clară, dar el era mult mai tînăr decît Charlie, avea o gîndire liberă şi orientată spre viitor.

– Nu cred că el este atuul nostru cel mai mare, zise Meredith cu un zîmbet.

Avea încredere în Callan şi în capacitatea lui de a convinge oamenii. Nu ar fi ajuns unde era dacă nu ar fi ştiut să-i evalueze pe cei cu care lucra, aşa că îl crezu.

– De fapt, Meredith, continuă el pe cînd Paul achita nota de plată, nu te contrazic, dar asta-i altă poveste. Cel puțin pentru moment, nu reprezintă o problemă, dar mai tîrziu, nu mai ştiu. Ne cunoaştem de mult timp, sper că se va răzgîndi.

Meredith dădu din cap aprobator şi toți trei ieşiră în parcare. O maşină îi aştepta să-i ducă la birou. Pe drum vorbiră despre companie, iar Callan le povesti despre casa lui şi despre cei trei copii. Ea uitase că avea copii, aşa că fu mirată să-l audă povestind despre ei. Din cele ce spunea se înțelegea că stăteau cu el şi se întreba ce se întîmplase cu soția lui, dacă murise sau dacă divorțaseră. Dar i se părea ciudat că un om care avea atît de mult succes în lumea afacerilor îşi crescuse singur copiii. Spusese că toți trei fuseseră în vacanță la casa lui de la Lacul Tahoe şi îi adusese înapoi pentru întîlnirea de astăzi. Dar urmau să se întoarcă în week-end. Îi plăcea să-i aibă în preajmă.

– De obicei îmi iau concediu în august ca să mai stau cu ei, dar vara asta fac naveta.

Avusese multe de făcut, iar Meredith constată că era bine pregătit. Cînd ajunseră la birou fu şi mai impresionată. Totul funcționa impecabil, căpătau imediat orice informație de care

aveau nevoie. Ca întotdeauna, fu surprinsă de cunoştinţele lui în domeniul tehnologiei, de felul în care îşi conducea compania.

Singurul nor negru de la orizont, într-o zi senină, fu Charles McIntosh. Ridica o mulţime de obiecţii nefondate. Nu avea deloc încredere în ei şi nu îi convenea că oferta iniţială venise de la o femeie, deşi nu o spuse. Dar toţi îşi dădură seama cînd părăsi sala de şedinţe, iar Callan prezentă scuze în numele lui.

– Din păcate, Charlie este un misogin incorigibil, Meredith.

Părea jenat, iar Meredith încercă să destindă atmosfera, deşi se enervase de cîteva ori.

– Nu-ţi face probleme, sînt obişnuită, zise ea liniştită. Nici Paul nu e altfel. De fapt, cei doi plecaseră în biroul lui Charlie să continue conversaţia, lăsîndu-i pe Callan şi pe Meredith cu detaliile finale.

Ea era conştientă că turneul alături de Charlie nu va fi floare la ureche, dar, cît timp Callan îi va fi alături, el nu va îndrăzni să zică nimic nepotrivit despre cotarea la Bursă. Îi era puţin teamă să nu-l îndepărteze pe Callan.

– Nu o să avem probleme cu Charlie, zise el optimist. Adevărul este că iubeşte compania asta, vrea tot ce-i mai bun pentru ea, chiar dacă nu e de acord cu mine. E foarte loial, dar nu vede în perspectivă.

– Mă mir că te-a lăsa : să faci asta.

– Nu a avut de ales, răspunse hotărît Callan, şi Meredith înţelese că nu ar fi acceptat nimic altceva în afară de o susţinere totală din partea lui Charlie, iar acesta ştia asta. Dar îmi pare rău că e atît de dezagreabil.

– Am avut de-a face cu persoane mai antipatice. Mă descurc

cu şoviniştii, nu mă sperie, dar nu vreau ca lumea să-şi facă o impresie greşită din cauza lui.

– Nu se va întîmpla aşa ceva, îți promit.

Toți patru luară prînzul în sala de conferințe, după care Charlie se oferi să-i arate oraşul lui Paul, fără să-i acorde nici o atenție lui Meredith, fapt care ei îi conveni de minune. Prefera să rămînă cu Callan şi să mai discute despre factorii de risc. Cei doi mai în vîrstă se întoarseră pe la cinci şi jumătate, timp în care Meredith şi Callan terminaseră tot ce aveau de făcut.

– La ce oră e cursa ta? o întrebă Callan îngrijorat.

Nu se gîndise pînă atunci, lucraseră fără oprire de la prînz şi terminaseră totul şi Meredith era foarte încîntată de întîlnirea lor de afaceri. Nu rămaseră puncte neacoperite. Chiar Charles McIntosh părea mai relaxat şi cucerit de Paul.

– Ne încadrăm bine, zise Meredith, uitîndu-se la ceas.

Mai aveau cîteva ore la dispoziție, trebuia să ajungă la aeroport la opt şi jumătate.

– Mergem să luăm cina? lansă Callan invitația.

Meredith nu voia să-l deranjeze sau să-i răpească mai mult timp decît era necesar, aşa că refuză:

– Avem multe de vorbit şi o să luăm cina la hotel, după care plecăm la aeroport.

– Dar aş prefera să vă invit la masă, insistă el, incluzîndu-l şi pe Paul.

Charlie McIntosh plecase deja şi se purtase aproape civilizat cu Meredith cînd îşi luase rămas-bun. Era ca şi cum ar fi fost gelos pe ea din cauza influenței asupra lui Callan. Avea realmente o problemă cu Meredith, lucru de care şi Callan părea să-şi dea seama. Charlie îi imputa faptul că făcuse posibilă cotarea companiei. Îi spusese de mai multe ori lui Callan că, dacă apar acționari, el va pierde controlul companiei, ceea ce

ar fi un dezastru. Nu lua în seamă influxul enorm de capital şi de oportunităţi de afaceri. Şi, mai mult decît orice, Meredith reprezenta pentru el sursa tuturor potenţialelor probleme, ceea ce îl făcea să o urască. Nu voia să-şi aducă aminte că nu Meredith, ci Callan venise cu ideea cotării la Bursă.

– Îţi place mîncarea chinezească? o întrebă direct Callan pe Meredith, iar ea aprobă din cap, ezitînd şi încercînd să-l refuze politicos.

Dar Paul acceptă şi toţi trei plecară de la birou să mănînce. Seara se dovedi foarte plăcută, cei trei simţindu-se bine împreună. Pînă şi Paul se relaxă, părînd mai puţin dispreţuitor ca de obicei, şi povesti nişte istorioare amuzante despre turnee mai vechi. Cînd ajunseră la hotel, păreau buni prieteni, iar lui Paul şi lui Meredith le părea rău că se despart de Callan.

– Ne vedem peste două săptămîni, zise Callan cu un zîmbet larg înainte să plece din holul hotelului.

– Să telefonezi dacă ai nelămuriri, îi spuse ea, sau dacă te nelinişteşte ceva.

– Mă pricep prea puţin în domeniu ca să ştiu măcar ce ar trebui să mă neliniştească, rîse el sincer şi, ca şi Meredith, arăta la fel de bine la opt seara ca şi la şapte jumătate dimineaţa.

Amîndoi aveau acelaşi stil natural de a se prezenta tot timpul de-o manieră impecabilă. Cu părul blond, zîmbetul luminos şi cu ochi albaştri, păreau mai degrabă fraţi.

Le făcu semn cu mîna şi traversă holul îndreptîndu-se către maşina care îl aştepta. Le promisese că le va trimite maşina înapoi ca să-i ducă la aeroport. Se ducea la birou să-şi ia Ferrari-ul pe care-l zărise Meredith dimineaţă în parcarea de la Dow Tech şi se întrebase al cui era. Maşina era de un roşu strălucitor şi sărea în ochi.

– E un om de treabă, zise Paul aproape surprins pe cînd

se întorceau să-şi ia bagajele. O să te simți bine cu el pe drum, e foarte amuzant.

– Da, chiar este, fu ea de acord, şi ştie ce face, fapt rar întîlnit.

Ştia să fie modest, lucru neobişnuit în domeniul lui, deşi Meredith bănuia că de fapt era orgolios.

– Cred că o să te descurci foarte bine, o încurajă înainte să intre în cameră.

Se întîlniră din nou în hol după jumătate de oră. Ea îl sunase pe Steve, dar, ca de obicei, el nu putea să vorbească, aşa că îi lăsă un mesaj. După jumătate de oră, Meredith şi Paul se îndreptau spre aeroport.

Avionul decolă la timp, ea mai lucră o vreme, iar Paul adormi. În final, stinse lumina, lăsă jos actele, se lăsă furată de somn şi pe nesimțite se făcu şase jumătate şi aterizară pe aeroportul Kennedy. Exact cum prezisese Steve, luă un taxi pînă acasă, făcu un duş, se schimbă şi la opt şi jumătate era la birou, făcînd notițe pentru întîlnirea cu Callan, punînd la punct cu avocații ultimele detalii în legătură cu proiectul.

La ora douăsprezece, între două operații, Steve îi telefonă şi se bucură să afle că se întorsese sănătoasă.

– Sînt bucuros să te ştiu iar în oraş, zise el uşurat. Cînd ştiu că eşti departe, mi-e tare dor de tine.

Ea se întreba însă care era diferența, pentru că nici aşa nu erau împreună. Cîteodată i se părea că trăiau pe planete diferite, depărtate una de cealaltă, şi se simțea singură. Dar nu voia să se gîndească la asta acum, pentru că avea prea multă treabă cu Dow Tech. Vorbi în după-amiaza aceea cu Callan Dow, care era foarte încîntat de întîlnirea lor, în culmea fericirii pentru ceea ce urma.

– Nu mai e mult, îl încurajă ea, simțindu-se ca o cloşcă cu

puiul care ieşea din ou. Clienţii şi companiile de care se ocupa erau adevăraţii ei copii, singurii pe care îi dorea în momentul acela. Nu i-ar fi spus asta niciodată lui Steve, dar bănuia că el ştia, ceea ce era chiar adevărat.

Şedea la birou, seara tîrziu, terminîndu-şi treaba. Apoi privi pe fereastră cerul New York-ului şi se gîndi la soţul ei. Era probabil la Urgenţe, salvînd o viaţă, încurajînd vreun copil sau îmbărbătînd vreo mamă. I se părea o meserie nobilă, dar, în adîncul sufletului, ceea ce făcea ea i se părea mai interesant. Îi plăcea totul. Se gîndi să-l sune, dar îşi dădu seama că nu l-ar găsi, aşa că nu mai făcu efortul. Rămase la birou pînă la două noaptea, apoi ieşi cu un zîmbet satisfăcut, încuie uşa şi coborî, cu servieta în mînă, să caute un taxi. Asta era viaţa pe care o ştia şi o iubea, asta era tot ce îşi dorea.

4

În următoarele două săptămîni, Steve şi Meredith nu s-au întîlnit aproape deloc. Ea lucra la birou pînă după miezul nopţii, colaborînd cu asociaţii de la firmă în încercarea de a determina o grupare de aproape treizeci de bănci să gireze acţiunile Dow Tech. Analizase ore în şir situaţia, împreună cu colegii ei, asigurîndu-se că pachetul de acţiuni va avea acoperire la început, apoi discutînd cu agenţii de vînzări care trebuia să-i susţină în oraşele mai importante în care călătoreau şi să-şi trimită reprezentanţii în turneu. Era necesar să fie siguri că participă companii de asigurări, mari universităţi şi orice instituţie cu un buget de investiţii ridicat. Şi, firește, se întîlnea mereu cu avocaţii firmei să pregătească documentaţia pentru SEC, să răspundă la toate întrebările în legătură cu Dow Tech. Încerca să-şi imagineze cîte acţiuni se vor vinde şi la ce preţ, comparativ cu estimările din proiectul care avea acum cîteva sute de pagini.

Era o acţiune extinsă, care presupunea un enorm volum de muncă şi de atenţie din partea ei, iar cînd se întorcea acasă după miezul nopţii i se părea că încă ar mai fi fost ceva de făcut.

Callan Dow era foarte impresionat de sugestiile ei, mai ales de modul în care transformase riscurile în beneficii pentru companie şi de arta cu care dezvoltase proiectul. Era încîntat că lucra cu ea şi nu-i venea să creadă ce noroc avea că o întîlnise.

Cu o săptămînă înainte de turneu, avocaţii trimiseseră proiectul final către SEC pentru aprobare. Fireşte, Callan era neliniştit, dar Meredith îl asigură din nou că totul va fi bine. Îi spuse că era unul dintre proiectele cele mai bune la care lucrase şi că nu avea de ce să-şi facă probleme.

Spre sfîrşitul săptămînii totul era rezolvat, iar Meredith era sigură că acoperiseră toate aspectele. Grupul de susţinere era deja format, analiştii erau mulţumiţi, iar agenţii de vînzări erau la fel de entuziasmaţi precum ea şi Callan, şi nici măcar Comisia de verificare nu le făcea greutăţi. Singura problemă era că petrecuse foarte puţin timp cu soţul ei şi, din discuţiile de la telefon, îşi dădea seama că şi el era supărat din cauza asta. Dar nu avea ce face, avusese prea multe detalii de reglat.

– Parcă aş fi căsătorit doar în mintea mea, i se plînse marţi seara cînd îi telefonă.

Era unu noaptea şi ea era încă la birou, iar el ieşise în sfîrşit dintr-o operaţie, dar tura lui nu se termina decît vineri la prînz. Rămăsese la spital, cu mici întreruperi, de marţi dimineaţa. Iar în week-end, cînd fusese de gardă, avusese patru operaţii, aşa că nu îi putea reproşa că numai ea fusese ocupată.

– Îmi pare rău, zise Meredith cu o voce obosită, dar mulţumită.

Îi părea bine că totul mergea fără probleme. Era o afacere neobişnuit de bună pentru firma ei, în care nu se anunţau surprize neplăcute de ultim moment.

– În ultimele două săptămîni a fost o nebunie, dar a meritat. Nu cred că am mai fost vreodată atît de bine pregătiţi pentru o ofertă iniţială.

Era mulţumită nu numai de validitatea companiei, dar şi de calitatea produselor. Chiar şi Steve îi spusese că instrumentele

făcute de ei erau de o calitate excepțională, cînd Meredith îi povestise inițial de proiect.

– Te omor dacă muncești în week-end-ul ăsta, Meredith, răspunse el. Și de data asta părea serios.

– Promit că încerc să termin tot pînă mîine la prînz și stau doar cu tine pînă luni.

Stabiliseră de mult că vor respecta Ziua Muncii și o vor păstra numai pentru ei. El merita atîta lucru.

– Nu ești de gardă atunci, nu?

– În nici un caz. Nu îmi pasă dacă jumătate din populația New York-ului sîngerează pînă la moarte sau dacă erupe un vulcan în plin Central Park. Arunc pacostea asta de pager la gunoi de mîine. Am de gînd să stăm în pat tot week-end-ul, chiar dacă trebuie să te leg cu cătușe.

– Pare o chestie perversă, chicoti ea, dar își dădea seama cît era de obosit.

A doua zi la prînz, cînd se întoarse acasă, ea îl aștepta deja. Era o zi sufocantă de sfîrșit de august, așa că nu era îmbrăcată cînd el intră în casă, obosit și nebărbierit de două zile. Avusese o săptămînă de coșmar, dar, așa cum promisese, plecase de la serviciu la prînz, iar cînd își văzu nevasta, zîmbi larg și aruncă pagerul pe masa din bucătărie.

– Dacă îndrăznește să scoată vreun sunet, voi comite o crimă, promise el, luîndu-și o bere și tolănindu-se pe canapea, privind admirativ lenjeria de mătase a lui Meredith.

– Sper că nu asta ai de gînd să porți în turneu. Ai vinde multe acțiuni, dar ai isca manifestații de stradă.

Ea se aplecă și îl sărută, iar el îi mîngîie coapsa mătăsoasă cu o mînă de expert. Mai luă o gură de bere, după care puse sticla pe masă.

– Doamne, tare obosit sînt, recunoscu el. Cred că jumătate

din locuitorii oraşului s-au împuşcat între ei săptămîna asta, iar cealaltă jumătate au căzut sau şi-au rupt ceva. O iau razna dacă mai văd vreun accident.

Îi zîmbi, începînd să se relaxeze.

– Ce bine îmi pare să te văd! Începusem să mă întreb dacă mai sîntem sau nu căsătoriţi. E ca şi cum aş fi însurat cu o stewardesă – cînd sînt eu aici, nu eşti tu, cînd stai acasă, eu sînt la serviciu. E cam stresant cîteodată, nu?

– Da, este, dar nu am avut ce face în ultimele două săptămîni. Promit că, după ce mă întorc, lucrurile se vor mai linişti.

– Sigur, se vor calma două minute, protestă el cu un aer ameţit, care nu-l caracteriza, dar în ultimele şaptezeci şi două de ore dormise cam şase ore.

Meredith se întreba cum de rezistă. Măcar ea venea seara acasă şi se mai odihnea puţin înainte să plece iar la birou dimineaţa.

– Sper să nu se mai ivească un alt contract în următoarele şase luni, zise el, şi ea îl aprobă zîmbind.

– Nu sînt sigură că asta i-ar bucura prea mult pe colegii mei, răspunse, luînd o gură de bere şi aşezîndu-se lîngă el pe canapea.

Chiar şi cu aparatul de aer condiţionat dat la maximum, tot era cald în apartament. Fuseseră peste treizeci de grade toată săptămîna, iar noaptea mercurul termometrelor nu cobora sub douăzeci. De cîteva ori avuseseră pană de curent la birou, dar asta nu îi întrerupsese din treabă. Spitalele nu fuseseră afectate pentru că aveau generatoare proprii; nu îşi permiteau să rămînă fără curent în mijlocul operaţiilor, cu toate echipamentele lor sofisticate.

– Ce vrei să facem zilele astea? o întrebă cu o privire drăgăstoasă, mîngîind-o pe păr.

Era mort de oboseală, dar tot o găsea atrăgătoare şi frumoasă. Niciodată nu i se păruse că arăta ca un bancher, ci ca o femeie frumoasă. Competenţa ei profesională era doar o întîmplare, şi la fel de irelevantă pentru el ca şi venitul ei. Era mîndru de ea, dar nu îl interesa cît cîştiga. Cînd se căsătoriseră, era studentă bursieră la Universitatea din Columbia şi nu avea un ban. Averea pe care o cîştigase pe urmă nu-l deranja pe Steve, dar lui nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost săraci lipiţi pămîntului, cums-ar fi întîmplat dacă ar fi trăit amîndoi din salariul lui. Diferenţa de venit nu-i deranja pe nici unul dintre ei. Ea avea un salariu enorm şi făcuse de-a lungul timpului unele investiţii profitabile, dar el lua asta doar ca pe un bonus.

– Mi-ar plăcea să mergem la un meci de base-ball, recunoscu ea zîmbind. Era un fan înfocat al acestui sport, ca şi el, de altfel, dar de data asta nu fu foarte încîntat de propunere.

– Pe căldura asta? Te iubesc, dar eşti nebună. Ce zici de un film, dar după douăzeci şi patru de ore de stat în pat? Să ne stabilim priorităţile, doamnă Whitman!

O dorea chiar dacă era foarte obosit. Se întîmpla rar să fie prea epuizat ca să mai facă dragoste cu ea, poate doar după o zi mult prea grea la spital, după ce pierdea un pacient. Meredith ştia foarte bine cît de mult suferea el cînd îi mureau pacienţii, mai ales copiii.

– Mă gîndeam să termin azi cu împachetatul ca să nu mai pierd timpul în week-end. Relaxează-te, spală-te, dormi un pic şi, pînă te trezeşti, o să termin cu totul.

– Nu e o idee rea. Sînt frînt. Dar accept numai dacă promiţi că nu tragi o fugă la birou cît timp dorm eu.

– Nici nu se aşteaptă să mă mai vadă în următoarele două săptămîni şi ţin să-ţi reamintesc că vin acasă special pentru tine la sfîrşitul săptămînii viitoare, după San Francisco. Callan se duce

la copiii lui, iar eu iau ultima cursă de vineri noaptea. O să ajung acasă sîmbătă la şase, şi stau pînă duminică.

– Măcar atît. Probabil că ar trebui să fiu recunoscător pentru această mică favoare.

– Ai putea să vii şi tu la Londra week-end-ul următor, sau la Paris, la sfîrşitul turneului.

El se gîndi un moment:

– Cînd cade asta? De acum în două săptămîni?

Ea dădu din cap.

– Fir-ar să fie, sînt de gardă. Lucas se duce în Dallas la o întîlnire şi eu fac de gardă în locul lui.

– Nu-i nimic, vin eu acasă. O să mergem altă dată la Paris.

Se aplecă spre el şi îl sărută, apoi plecă în dormitor să facă bagajele. Steve se duse la baie şi făcu un duş de aproape jumătate de oră ca să alunge mirosul, oboseala şi tristeţea din camera de gardă. După care se întinse pe pat, calm şi gol, şi o privi împachetînd lucrurile. Peste cinci minute, dormea. Ea se opri de cîteva ori zîmbind, uitîndu-se ce frumos era în somn. Oricît de încărcate erau vieţile lor, ei se iubeau foarte mult. Meredith îşi dădea seama că relaţia lor era atît de bună în parte şi datorită faptului că el era un om foarte înţelegător şi răbdător. Cunoştea mulţi bărbaţi care s-ar fi simţit ameninţaţi de obligaţiile pe care le avea ea la serviciu. Lui Steve îi părea bine că ei îi plăcea aşa de mult ce făcea şi se simţea împlinit de munca lui. Erau combinaţia perfectă.

Meredith termină de făcut bagajul pe la patru după-amiază, apoi se aşeză să citească o revistă şi să se odihnească, ceea ce i se întîmpla rar, dar acum nu mai avea treabă, terminase cu toată hîrţogăria. Îşi pusese servieta lîngă bagaje, iar în următoarele două zile nu mai avea nimic altceva de făcut decît să se bucure de

timpul petrecut alături de soțul ei. Steve dormea profund, sforăind ușurel, cînd auzi un țîrîit venind din sufragerie și își dădu seama că era pagerul lui. Se uită un moment la el, suspicioasă, ca la un animal gata să atace dacă s-ar apropia prea mult, dar s-ar fi simțit vinovată dacă l-ar fi ignorat. Cei de la spital știau că nu mai e de gardă și trebuia să fie ceva important dacă îl chemau, probabil că cineva se zbătea între viață și moarte și Steve era singurul care îl putea ajuta. Se apropie de locul unde era pagerul și se uită pe ecran. O luminiță roșie se aprindea și se stingea și din cînd în cînd apăreau cifrele 911. Nu se îndoia că era urgent. Îl luă, se uită la el și știu ce avea de făcut. Se îndreptă cu pagerul în mînă spre dormitor și îl atinse ușor pe umăr. El tresări și se trezi, cu un zîmbet pe jumătate adormit, și întinse brațele către ea, vrînd să-și respecte promisiunile, dar se încruntă cînd auzi pagerul. Deschise ochii și, fără un cuvînt, Meredith îi întinse pagerul și el văzu numărul.

– Spune-mi că-i un vis urît, spuse el, luîndu-l. Lucas e de serviciu, nu au nevoie de mine, mîrîi el.

– Dă-le mai bine un telefon, îl sfătui ea blînd, așezîndu-se pe pat. Poate vrea să-ți ceară sfatul într-o problemă importantă.

Lucas și Steve erau colaboratori foarte apropiați, se respectau și se admirau mult.

Steve suspină adînc, se ridică și se întinse după telefon cu un aer nefericit.

– Sper să fie ceva important.

Formă numărul și așteptă. Răspunseră greu, ca de obicei, dar erau foarte aglomerați.

– Doctor Whitman, am primit un mesaj urgent pe pager. Zi-mi că e o greșeală, Barbie, se rugă el, recunoscînd vocea de la celălalt capăt al firului, apoi nu mai rosti nimic; Meredith nu-și putea da seama ce i se comunica, pentru că chipul lui nu

trăda nimic, dar după un moment închise ochii, strîngînd pleoapele.

– Fir-ar să fie. Cîți au fost? Și la noi cîți au venit? scrîșni el din dinți. Unde îi puneți? În garaj?! Ce, au înnebunit? Ce să facem noi cu o sută optzeci și șapte de cazuri grave? Parcă ar fi bătălia de la Gettysburg, pentru numele lui Dumnezeu! Bine, bine. Ajung în zece minute.

Închise telefonul și se uită supărat la soția lui. Nu numai că noaptea aceea era pierdută, dar și week-end-ul, și poate chiar întreaga săptămînă.

– Dă drumul la televizor. Niște descreierați au încercat să arunce în aer Empire State Building la ora patru, cînd acolo e plin de turiști și de salariați. Au murit aproape o sută de oameni, și aproape o mie sînt răniți. Nouă ne trimit între două și trei sute de cazuri grave, iar cele mai ușoare se îndreaptă către celelalte spitale din oraș. Am șaptezeci și cinci de paturi disponibile, și peste o sută de oameni stau pe coridoare, și vor veni alți o sută. Este chemat tot personalul medical din Long Island și New Jersesy. S-a ales praful de week-end-ul nostru, îmi pare rău.

Părea foarte supărat, dar avea și de ce. Era ca pe *Titanic* Se duse să se îmbrace, iar Meredith dădu drumul la televizor și se uită la programele de știri de pe toate canalele. Clădirea avea o gaură mare, din cîte se putea vedea, și ieșea mult fum din cauza exploziei. Arăta ca erupția unui vulcan. Amîndoi priviră nemișcați imaginile care arătau o mulțime de ambulanțe și mașini de pompieri, oameni scoși de sub dărîmături, plini de sînge și de mizerie, și niște cadavre îngrozitoare. Era un exemplu oribil de ceea ce era capabilă cîteodată ființa umană, fapt care-i dădea lui Steve de lucru.

– Cum poate cineva să facă așa ceva? întrebă Meredith cu

voce scăzută, pe cînd Steve își trăgea pantalonii și își punea saboții.

Măcar dormise vreo două ore și se simțea iar om. Amîndoi știau că urmează o perioadă foarte grea pentru el.

– Dacă vin și eu, pot să te ajut cu ceva?

Nu-i plăcea gîndul să stea acasă fără să facă nimic. Și o durea inima după ce văzuse ororile prezentate la buletinele de știri.

– Nu cred, iubito. Într-o nenorocire ca asta, voluntarii nu prea sînt de folos. Primăria o să ne asigure paza și Barbie zicea că or să ne trimită personal medical de la Garda Națională din New Jersey. O să te sun cînd o să am un minut liber.

Ea bănuia că asta nu se va întîmpla prea curînd, avînd în vedere ceea ce văzuse la televizor.

Steve plecă în următoarele două minute, iar ea se așeză pe pat să se uite la televizor fără să-i vină să creadă că ceea ce vede e adevărat, ascultînd interviuri cu zeci de martori oculari. Mută de pe un canal pe altul – era din ce în ce mai îngrozitor. Nici nu-și putea imagina ce vedea Steve la spital, mai ales că lor li se trimiteau cazurile critice. Era asemănător, dar mult mai grav, cu incidentul cu bombe din Oklahoma din 1995.

Nu avu nici o veste de la Steve în următoarele douăzeci și patru de ore. Rămase acasă ca nu cumva el să telefoneze dacă găsea un moment de răgaz, și ea să nu fie acolo, dar nu sună. Apoi verifică iar materialele pentru călătoria de afaceri fiindcă nu avea altceva mai bun de făcut. O sună în sfîrșit sîmbătă la miezul nopții. Plecase de acasă de treizeci și una de ore. Zicea că nu apucase să stea jos, să doarmă sau să mănînce altceva decît chipsuri și gogoși. Pierduseră aproape cincizeci și doi din cei trei sute de pacienți în stare gravă ajunși la ei, iar ceilalți nu erau încă în afara oricărui pericol.

Printre răniți se aflau inevitabil și cîțiva copii și un mare număr de turiști.

– Tu te simți bine? îl întrebă ea îngrijorată.

– Da, iubito. Asta e meseria mea. Dacă voiam concedii și week-end-uri mă făceam dermatolog. Dar îmi pare rău că tocmai la sfîrșitul ăsta de săptămînă nu pot să stau cu tine înainte să pleci.

Din păcate, așa se desfășura viața lor, iar ea acceptase de mult acest lucru.

– Nu cred că mă întorc acasă înainte de plecarea ta, se scuză el.

– Nu-i nimic, ne vedem în week-end-ul viitor.

– Sper să fiu acasă atunci. Te sun mai tîrziu.

Mai avea multe operații pentru că încă mai primeau răniți de la celelalte spitale care erau pline sau care nu făceau față gravității cazurilor. Era sigur că va fi un haos total în următoarele zile, iar cînd o sună mai tîrziu în aceeași seară, lucrurile nu se schimbaseră. Nu mai vorbiră pînă duminică dimineață, cînd era epuizat. Cu o noapte în urmă reușise să doarmă două ore, dar atît. Supraviețuia cu cafea.

– Trebuie să dormi un pic, Steve.

Își făcea griji că ar putea fi mult prea obosit ca să judece corect și să ia decizii bune, dar asta nu se întîmpla niciodată. De obicei încerca să nu muncească excesiv, însă în situațiile limită somnul nu mai avea loc. Meredith îl cunoștea destul de bine ca să știe că va sta la spital cît va fi nevoie de el. Putea să rămînă în picioare o veșnicie și îi și plăcea să muncească. Îi părea rău că pacienții sufereau cînd ajungeau la el, dar făcea tot ce putea pentru ei, le-ar fi dat viața lui. De aceea era așa de bun în cazurile urgente. Era foarte rezistent.

– O să dorm cîteva ore, îi promise. Am o operație programată, dar o va face Lucas în locul meu.

Formau o echipă foarte bună, şi Meredith era sigură că salvaseră multe vieți de cînd avusese loc explozia. Cu puțin timp în urmă, un grup de militanți nebuni îşi asumase responsabilitatea pentru atentat, dar nu fusese nimeni arestat.

– Te sun mîine înainte să plec.

Nu-i venea să creadă că era aproape luni. Călătoria i se părea neînsemnată în comparație cu ceea ce se întîmplase, lipsită de importanță față de această tragedie în care muriseră atîția oameni nevinovați.

– Ar fi bine să te duci devreme la aeroport, draga mea, o avertiză el. Au întărit măsurile de securitate peste tot şi poate să dureze pînă la urcarea în avion.

Era un sfat bun, aşa că îşi zise că o să țină cont de el. Va pleca mai devreme, deşi nu mergea decît pînă la Chicago.

–O să te sun din turneu dacă te prind. Să nu-ți faci probleme dacă nu poți să-mi telefonezi, ştiu că eşti ocupat.

Îl bufni rîsul – era mai mult decît *ocupat*. De-abia se mai putea circula pe culoarele de la Urgență, oamenii stăteau întinşi pe tărgi şi chiar pe saltele, direct pe podea. Erau peste tot şi întreg personalul era extenuat.

– Slavă Domnului că cei mai mulți au perfuzii şi nu trebuie să-i şi hrănim, comentă el ironic.

Garda Națională adusese patru camioane cu alimente pentru personalul medical, iar Crucea Roşie le dăduse un batalion de voluntari care aveau cunoştințe de prim ajutor.

– Călătorie plăcută, Merrie. Să-i dai gata pe cei din Chicago!

– Mulțumesc, iubitule! Să ai grijă de tine şi să nu muncești prea mult.

– Mda. Mă gîndeam să joc o partidă de tenis mîine şi să mă duc la masaj. Să fii cuminte. Şi să nu te plimbi în chiloți pe acolo... prin fața lui Dow...

Îşi amintea încă de comparaţia cu Gary Cooper şi nu-i făcea plăcere, dar avea încredere în ea şi ea nu-l înşelase niciodată. Nu-i plăcea că de cîteva săptămîni bune nu puteau să-şi facă timp să stea împreună. Spera ca lucrurile să se mai îndrepte după ce se termina dezastrul lui şi turneul ei.

– Poate plecăm pe undeva la un sfîrşit de săptămînă.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

O mai sună o dată chiar înainte să plece la aeroport luni dimineaţă, dar nu reuşi să vorbească prea mult pentru că era între două operaţii.

Meredith îşi luă bagajul şi servieta şi coborî să găsească un taxi. Afară era o junglă. Cum spusese Steve cu o zi înainte, măsurile de securitate erau mult întărite la tot pasul şi îi luă mai mult de o oră să se urce în avion. Parcă părăsea o zonă afectată de război. La aeroport erau chiar şi paznici înarmaţi şi soldaţi care stăteau de pază.

Fu o uşurare să coboare în aeroportul din Chicago. După o oră se cazase la hotel, dar Callan Dow încă nu ajunsese. O jumătate de oră mai tîrziu o suna din camera lui de hotel, entuziasmat ca un puşti care pleacă pentru prima dată în tabără, dar puţin speriat.

– În ce oraş stai şi tu, zise el direct. Mă tot uit la televizor de vineri. E groaznic!

– Da. Soţul meu lucrează la cea mai mare secţie de chirurgie din oraş şi, de vineri, au avut peste trei sute de răniţi.

– Probabil că e foarte ocupat, comentă Callan.

– Este. Nu l-am mai văzut de atunci şi avea o voce îngrozitoare cînd am vorbit cu el. Sînt aproape două sute de decese pînă acum. Dar tu ce mai faci? Te simţi pregătit pentru mîine?

Ziua începea cu o întîlnire la micul dejun, cînd urmau să le

prezinte propunerea unor reprezentanți ai posibililor investitori. Aveau diapozitive, după care vorbea ea cîteva minute pentru a-l prezenta pe Callan, care va face și el o prezentare, urmată de cea a consilierului financiar, Charles McIntosh, iar în cele din urmă invitații puteau pune întrebări. La prînz, alți potențiali investitori. Era convinsă că, pînă la sfîrșitul săptămînii, Callan se va obișnui, dar acum, la început, era normal să aibă emoții. Era momentul pentru care munciseră atît de mult. Meredith era perfect calmă. O încînta să vadă cine venea la prezentare și să organizeze totul pînă la cele mai mici amănunte, și avea să se bucure grozav dacă prezentarea va fi bine primită și acțiunile se vor vinde la un preț bun. Scopul lor era întotdeauna să aibă mai mulți cumpărători decît acțiuni de vîndut, ceea ce asigura un preț bun pe piață. Într-un caz fericit, suplimentau acțiunile cu cinci pînă la zece procente, ceea ce aducea noi profituri. Era bine să-i facă pe investitori să-și dorească mai mult, ceea ce însemna o victorie clară pentru Callan. Și ea spera să se întîmple așa.

– Trebuie să recunosc că sînt cam emoționat, zise Callan timid, mă simt ca o fecioară.

– Nu pentru multă vreme, glumi ea. Pînă vom ajunge la New York, vei fi un profesionist și îți garantez că o să-ți placă grozav. Este ceva ce dă dependență.

– Te cred.

Îi prezentă în detaliu cu cine se va întîlni la micul dejun și la prînz a doua zi. După prînz plecau la Minneapolis la o cină de afaceri, apoi aveau un mic dejun cu investitorii miercuri dimineața. O altă cină în Los Angeles, după care o zi încărcată joi, San Francisco vineri, cu întîlniri la cină și la micul dejun. El se ducea sîmbătă acasă, iar ea lua ultima cursă către New York, sperînd să poată fi împreună cu Steve la sfîrșitul săptămînii. Se va împlini

o săptămînă de cînd nu se mai văzuseră şi era convinsă că amîndoi vor fi obosiţi şi bucuroşi să se regăsească. Dar pînă atunci avea mult de muncă.

– Obosesc doar auzind programul, se plînse Callan în glumă. Dar dacă întîrzie o cursă, se dă totul peste cap.

– Am făcut aranjamente pentru curse private în acest caz. O să vedem cum merge, mîine, însă, avem un drum scurt pînă la Minneapolis.

Era sigură pe ea, ca de obicei, pentru că se gîndise la toate. Era obişnuită să aibă grijă de cele mai mici detalii. Aflase de la secretara lui pînă şi ce îi plăcea să bea, aşa că în camera lui se afla o sticlă de Chardonnay şi un martini, fapt pe care îl aprecie. Era o femeie deosebită.

– Să te odihneşti bine în seara asta, să fii în formă mîine, îl sfătui ea mămoasă, făcîndu-l să rîdă.

– Speram să luăm cina împreună. Nu stăm mult. Dar o iau razna dacă stau aici de unul singur şi mă gîndesc la ce o să fie mîine.

Ezită un moment. Petrecuse un week-end liniştit, fără Steve, aşa că i-ar fi plăcut să iasă în oraş.

– Nu ştiu, poate dacă ne întoarcem devreme, nu vreau să stau mult.

El rîse din nou şi îi promise să o aducă înapoi imediat după cină.

– Eşti la fel ca şi copiii mei. O să fiu cuminte, promit. O să mă întorc şi o să beau toată noaptea martini.

– Grozav! Poate ar trebui să-ţi iau sticlele şi să-ţi dau un somnifer. O să iasă totul bine. Vei fi mîndru de Dow Tech cînd totul se va termina.

– Îţi sînt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, Meredith, eşti nemaipomenită, îi mulţumi el sincer şi smerit.

– Nu am făcut mai mult decît ceilalți colegi ai mei, Cal, răspunse ea modestă. Au muncit mulți oameni la proiectul acesta, analiști, specialiști în marketing, ca și alți asociați din firmă.

– Chiar și cei de la SEC au fost drăguți cu noi, completă el mulțumit.

Proiectul fusese foarte clar, și pînă acum toată lumea fusese mulțumită.

– Hai să mîncăm ceva și să sărbătorim. Probabil că asta o să fie ultima cină ca lumea de care o să avem parte săptămîna asta.

Auzise deja că la cinele de afaceri din astfel de turnee mîncarea era necomestibilă, motiv pentru care i se spunea „pui de cauciuc". Dar nu-i păsa ce vor mînca, voia doar să iasă totul bine. Începea să fie convins că așa o să și fie datorită lui Meredith.

Au stabilit să se întîlnească în hol la șapte jumătate, și Cal făcu rezervări la Plump Room, unul dintre restaurantele preferate ale lui Meredith.

S-au întîlnit la ora fixată și au pornit spre restaurant într-o limuzină închiriată de el. Arăta frumos și elegant ca de obicei, bronzat, mai mult ca un actor sau un manechin decît ca un om de afaceri. Munciseră atît de mult timp împreună încît ea nu mai observa. Îi plăceau mintea lui ageră și umorul relaxat. Întotdeauna se simțea bine cu el.

Vorbiră tot drumul. La restaurant, fură conduși la o masă retrasă. Comandară friptură și vin, apoi, fără nici o introducere, îi puse zîmbind o întrebare la care nu se aștepta:

– Povestește-mi de doctorul ăsta al tău. Munca lui trebuie să fie foarte solicitantă, mai ales după dezastrul din zilele astea. Probabil că nu îl vezi prea des.

– De multe ori așa se întîmplă, admise ea, dar și eu sînt destul de ocupată. Ne potrivim.

– Sînteți căsătoriți de mult?

Părea curios în ceea ce o privea pentru că nu vorbea de viaţa ei particulară. Nu ştia despre ea decît cum proceda în afaceri.

– De paisprezece ani. Ne-am căsătorit cînd eu eram la Universitatea din Columbia.

Chelnerul aduse vinul şi le turnă în pahare.

– Aveţi copii?

– Nu, răspunse ea pe un ton surprinzător de ferm, ceea ce îl miră.

– Pare un „nu" hotărît. Să înţeleg că nu te atrage ideea?

– Nu în momentul ăsta. Nu avem timp nici unul, nici celălalt. Mă gîndeam că, poate, mai încolo... dar nu ştiu exact cînd. Încep să cred că ar putea fi... niciodată.

– Ai fi dezamăgită dacă nu ai avea copii?

Voia să ştie mai multe despre ea, iar Meredith se simţea la largul ei discutînd cu el.

– Nu, nu aş fi, recunoscu ea sinceră. Aş fi chiar uşurată din anumite puncte de vedere. Nu ar mai trebui să mă mai gîndesc la asta şi la cum să fac să fie bine pentru toţi. Dar soţul meu ar fi dezamăgit, el tot revine la acest subiect în ultimul timp.

– Dar tu? Tu aduci vorba de asta? insistă Cal, şi ea răspunse zîmbind:

– Eu vorbesc de proiectul tău şi de oferte.

– Asta spune ceva, nu? îi întoarse el zîmbetul.

– Nu văd ce rost au copiii cînd stai la birou pînă la miezul nopţii, uneori chiar mai tîrziu. Iar Steve munceşte între şaizeci şi opt şi şaptezeci şi două de ore în situaţiile mai grave. Cînd e criză, stă cît e nevoie. Unde pot intra copiii într-o astfel de viaţă? Într-un week-end prelungit, sau în concediu, vara? Nu ar fi corect faţă de ei, merită să primească mai mult de la părinţii lor. Cum să ne descurcăm? Dar tu? Ziceai că ai trei copii.

– Da. Mama lor semăna cu tine. Ne-am întîlnit cînd ea lucra în Los Angeles. Nu voia nici măcar să se mărite, a trebuit să o conving. Ea zicea că am „forțat-o". Cînd m-am mutat în San Francisco, mi-a venit cu mine.

– Și așa s-a terminat totul?

Meredith părea mirată că soția lui fusese atît de categorică în refuzul ei. San Francisco era un oraș frumos și ar fi avut unde să lucreze.

– Nu, pînă la urmă s-a mutat și ea. Duceam o viață nebună. Nu ne aflam niciodată în același oraș amîndoi, iar cînd se întîmpla totuși, eram supărați de ceva, obosiți sau nu ne înțelegeam. Singurul lucru neobișnuit este că am hotărît să avem copii. Poate că nu ăsta e cuvîntul cel mai potrivit, pentru că primul a fost un accident, iar ceilalți doi au fost rezultatul muncii mele de convingere. Mi se părea că nu era drept față de primul să fie singur la părinți.

– Eu am fost singură la părinți, comentă Meredith, amuzată.

– Și eu, îi răspunse, fără să o surprindă prea tare, pentru că avea o pasiune și o poftă de muncă tipice copiilor fără frați și surori. Acum nu mă mai deranjează, dar nu mi-a plăcut cînd eram mic. Am socotit că le-ar fi mai bine să fie mai mulți, chiar dacă noi eram atît de ocupați.

– Mă surprinde faptul că a acceptat.

– A fost înțelegătoare. O vreme chiar s-a străduit, amîndoi am făcut eforturi să meargă căsnicia, dar nu am fost prea realist, pentru că ea nu are instincte materne. O interesau mai mult afacerile decît copiii ei. A angajat o guvernantă și, după ce-i născu, se întorcea la Los Angeles cu primul avion. Cînd venea pe acasă, se purta mai degrabă ca o mătușă în vizită decît ca o mamă adevărată. Cu timpul, venea din ce în ce mai rar. Zicea că e prea

mult zgomot. Nu le-am spus niciodată, dar adevărul e că o scoteau din minți.

Era o poveste tristă și exact ceea ce nu voia Meredith să se întîmple cu ea. Se întrebă cum erau ei acum și ce preț plătiseră din punct de vedere afectiv pentru comportamentul mamei lor.

– Ea unde e acum?

– Asta-i altă poveste. Nu îmi dădusem seama că avea o relație cu un coleg de serviciu, care dura de dinainte să ne cunoaștem. Mi-a spus după ce eram căsătoriți de șapte ani. Și aveam deja trei copii. A vrut să divorțeze și mi-a acordat custodia fără să clipească. Un an mai tîrziu și-au închis firma din Los Angeles și s-au mutat la Londra. Sîntem divorțați de opt ani. Ei s-au căsătorit acum cîțiva ani și am auzit că sînt foarte fericiți. Sper că nu trebuie să spun că nu au copii.

– Mai vine să-i mai vadă?

– Îi vizitează de vreo două ori pe an și stă cîteva zile, mai ales dacă vreun client face un film în oraș. Îi ia cîteva săptămîni în sudul Franței.

Lui Meredith i se părea lipsită de inimă și îi era milă de copii.

– Ei o urăsc pentru asta... sau sînt doar triști?

– Nici una, nici alta. Cred că o acceptă așa cum este. Nu au cunoscut o altfel de viață, iar eu sînt lîngă ei în cea mai mare parte a timpului. Cînd se poate, încerc să nu lucrez peste program. Mă sună la birou dacă au vreo problemă. Week-end-urile sînt sacre și îmi iau o lună de concediu în fiecare vară. Lucrurile s-au aranjat destul de bine, deși nu au ieșit chiar cum plănuisem eu inițial. Credeam că o să avem o familie perfectă, mami, tati și droaia de copii, dar nu sînt decît eu și droaia....

Îi zîmbi:

– Ne simțim bine împreună și mă țin „în priză", mai ales în week-end-uri.

– Mă mir că nu te-ai recăsătorit, recunoscu Meredith. Nu poate fi ușor să crești trei copii de unul singur.

– Într-un fel e mai ușor, replică el, la fel de sincer. Nu îți spune nimeni cum să-i crești, nu te certi cu nimeni în ceea ce privește educația lor. Hotărăști singur. Ne înțelegem bine și cred că mă respectă. Și, sincer să fiu, cred că Charlotte m-a vindecat de căsătorie – mi se pare ceva nesincer și fals.

Mai ales cînd soția ta se culcă cu partenerul ei de afaceri, gîndi Meredith, dar nu comentă. El era în primul rînd un client.

– Probabil ai suferit cînd ți-a destăinuit adevărul. Te-a luat pe nepregătite sau bănuiai ceva?

– Nu mi-am dat seama de nimic, o credeam cea mai sinceră femeie de pe fața pămîntului, și așa credea și ea. Era mîndră că mă înșela *doar* cu el, asta echivala aproape cu fidelitatea perfectă din punctul ei de vedere. Mie mi s-a părut altfel și am fost foarte supărat o vreme.

– Și acum? întrebă Meredith.

Băuseră primul pahar și începuseră să mănînce.

Fusese o discuție interesantă, care aruncase o lumină surprinzătoare asupra vieții lui private. Îi părea rău pentru el. Știa că dacă Steve ar fi înșelat-o, ar fi fost distrusă, dar soția lui părea ceva deosebit.

– Acum mai suferi din cauza ei?

– Să mai sufăr? Nu, acum nu. Cîteodată, cînd mă gîndesc, mă mai înfurii. Nu a fost corect din partea ei, dar așa se întîmplă uneori. Și nu mai am de gînd să fac prostia asta. Nu îmi mai pun capul pe ghilotină. Căsătoria poate fi uneori un cîmp de război sau o arenă de luptă. Nu mai vreau să mă arunc singur în groapa leilor.

Folosea cuvinte tari, cu care descria un tablou violent.

Fusese trădat de femeia pe care o iubise, mama copiilor lui. Era evident că nu o iertase şi că nu îşi revenise pe deplin. Meredith îl înţelegea.

– Cîţi ani au copiii acum?

El surîse. Se vedea că îi iubea la nebunie.

– Mary Ellen are paisprezece ani, o vîrstă nu tocmai uşoară. Mă credea grozav pînă acum un an, dar pentru ea coeficientul meu de inteligenţă a scăzut constant de atunci. Acum mă crede senil. Julie are doisprezece ani, încă mă place, dar nu pentru multă vreme. O să-şi schimbe şi ea părerea. Iar Andrew are nouă ani şi, printr-un miracol, mai crede că sînt nemaipomenit. Sper să-i cunoşti, Merrie.

Fără să ştie, o alinta la fel ca Steve, dar nu o deranja.

– Şi eu sper. Par nişte copii buni.

Dar nu se putea împiedica să nu se întrebe cît de greu le era fără mamă, mai ales unor adolescente. Nu îşi imagina că le-a fost uşor – nici lor, nici lui Cal. Era o poveste interesantă, iar el era un om cu multe faţete şi i-ar fi plăcut să ştie mai multe despre el. Nu voia să-l întrebe, dar era curioasă dacă avea vreo iubită sau dacă era unul dintre acei bărbaţi care, o dată răniţi, se mulţumeau cu numeroase relaţii trecătoare şi nu lăsau pe nimeni să se apropie prea tare de inima lor. Nu părea un om gata să se implice într-o relaţie serioasă, nu după cît suferise, iar ei îi era oarecum milă de el.

Următoarea întrebare o surprinse nepregătită:

– De ce crezi că nu vrei să ai copii, Meredith? Pierzi o experienţă minunată, dar oamenii care nu au copii nu-şi dau seama de asta.

– Nu am avut niciodată timp să fac un copil, sînt prea ocupată, nu ar fi corect faţă de el. Nu vreau să fac ca soţia ta, să angajez o guvernantă şi să mă întorc repede la birou. Consider

că orice puşti merită o mamă adevărată, ceea ce mie cred că nu mi-ar plăcea să fiu, sincer vorbind. Mă simt prea bine aşa.

– Crezi că ăsta-i motivul real sau poate fi vorba despre relaţia cu soţul tău?

Ea fu din nou surprinsă, dar răspunse repede:

– Steve şi cu mine sîntem extrem de devotaţi unul altuia, nu s-a pus vreodată problema asta. E doar legat de muncă.

– Şi Charlotte zicea tot aşa la început. Adevărul era însă că iubea un alt bărbat care nu a vrut să o ia în căsătorie. Şi nu cred că era sigură de sentimentele ei pentru mine. Consider că, atunci cînd o femeie are pe deplin încredere într-un bărbat, vrea să aibă un copil cu el. Poate că nu eşti atît de sigură de doctorul tău sau de sentimentele tale pentru el pe cît crezi, Meredith.

Era o ipoteză şocantă, pe care nu-i plăcea să o audă, o teorie fără acoperire.

– Nu, în nici un caz. Ne iubim foarte mult. Poate că sînt una dintre femeile care nu au nevoie să fie mame. Măcar ştiu asta şi nici nu cred că aş fi bună într-un asemenea rol. Dar nu are nimic de-a face cu ce simt pentru soţul meu.

– Nu ştiu dacă te cred. Poate că tu aşa îţi închipui, dar, dacă ar fi adevărat, ţi-ai dori copii.

Ea începea să se enerveze.

– E ridicol ce spui, Cal, şi ştii şi tu. Nu-mi vine să cred că te aud spunînd ceva atît de şovinist. Zi-mi că glumeşti.

– Sînt foarte serios. Nu trebuie să recunoşti faţă de mine, dar mai gîndeşte-te. Care-i motivul real pentru care nu vrei să ai copii?

– Pentru că am petrecut ultimii doisprezece ani făcînd exact ce fac acum pentru tine, organizînd grupuri de susţinere, scriind rapoarte şi însoţind clienţi în turnee de promovare. Crezi că aş mai fi avut timp pentru o familie?

– Da, dacă ai fi vrut. Clienţii nu înlocuiesc copiii, Meredith, ei vin şi pleacă, pe cînd un copil rămîne. Dar poate căsnicia ta nu e suficient de trainică.

Îşi dădu seama că o jignise, aşa că schimbă subiectul. Următoarele două ore discutară chestiuni în legătură cu afacerea lor. Dar atinsese un punct delicat. Cînd se întoarse la hotel, cu puţin după ora zece, Meredith încă se mai gîndea la discuţia lor. Afirmaţiile lui erau ridicole. Ea avea un motiv serios să nu facă greşeala de a avea un copil dacă nu voia sau dacă nu se simţea pregătită. Cariera venea pe primul loc şi pentru ea, şi pentru Steve, iar asta presupunea şi sacrificii. Un copil ar fi însemnat reducerea dramatică a volumului de muncă, poate chiar demisia de la firmă, lucru înţeles chiar şi de Steve. Numai Cal nu părea să fie receptiv. Dacă el avea trei copii, asta nu însemna că toată lumea dorea aşa ceva – cel mai bun exemplu era soţia lui. Iar faptul că-i făcuse şi îi abandonase pentru un bărbat părea mai grav. Meredith nu ar fi procedat niciodată aşa, prefera să nu ajungă în situaţia lui Charlotte pentru ca apoi să-şi renege responsabilităţile de mamă. Mai curînd şi-ar fi legat trompele, chiar luase în considerare şi această variantă, dar Steve s-ar fi supărat dacă ar fi aflat. De fapt, o rugase să nu o facă.

Nu putea pricepe de ce nu îl convinsese pe Callan Dow de devotamentul ei pentru căsnicia cu Steve şi de faptul că, dacă nu voia copii, nu însemna că nu îşi iubea soţul. Dimpotrivă, îl iubea atît de tare încît nu voia să-l împartă cu nimeni.

Era supărată şi, cînd se băgă în pat, după ce se foi vreo jumătate de oră, hotărî să-l sune pe Steve şi să-i spună că îl iubeşte. Asistenta care răspunse la telefon spuse că nu ştie unde e Steve, îl văzuse de curînd, dar era probabil la alt etaj, după nişte radiografii, aşa că Meredith îl chemă prin pager. Dar zece minute mai tîrziu el nu îi telefonă şi ea se întrebă dacă nu era în

operație. Tot așteptînd să sune, adormi, gîndindu-se la el, sîcîită totuși de un gînd neplăcut. Știa că îi era pe deplin devotată lui Steve, că îl iubea foarte mult și nu îi păsa dacă nimeni în afară de el nu o credea. Iar faptul că nu aveau copii era irelevant, însemna doar că avea alte priorități în viață, încerca ea să se liniștească. Dar avu un somn agitat și îl visă pe Steve care țipa la ea, înconjurat de o mulțime de copii, urlînd amenințător ca niște mici demoni.

5

Eforturile susţinute pe care Meredith le investise în proiectul lui Callan Dow dădură rezultate remarcabile. Chicago fu un succes uriaş, discursul lui Callan fu bine primit, şi chiar şi consilierul financiar se comportă admirabil. Întrebările celor din public fură inteligente şi la obiect, iar Callan le răspunse exact ce voiau să audă. În Minneapolis, situaţia mersese şi mai bine.

Cînd au ajuns la Los Angeles, Cal şi Meredith erau în culmea fericirii şi mai că voiau şi ei să cumpere acţiuni, siguri că proiectul va avea un rezultat excelent, cu mult mai mulţi investitori decît le trebuia.

Ea era atît de bine dispusă şi se simţea atît de bine, încît aproape îl iertase pentru ce îi spusese la Chicago despre căsnicia ei. Era sigură că punctul lui de vedere se baza pe experienţele negative din trecut. Nici unul dintre ei nu mai adusese vorba şi, din oraş în oraş, se împrieteniseră şi mai mult. Vorbise de două ori cu Steve, cînd el ajunsese în sfîrşit acasă într-o noapte pentru că lucrurile se liniştiseră considerabil la spital.

În Los Angeles se mai organizară o cină şi alte trei întîlniri, între care mai contactaseră doi investitori importanţi. Totul mergea foarte bine şi se îndreptară spre San Francisco, unde ajunseră joi dimineaţa la zece. La aeroport o aştepta o maşină să o ducă la Fairmont Hotel. Cal avea de gînd să treacă pe la copiii

lui, urmînd să se întîlnească apoi cu ea la o altă reuniune de afaceri care avea loc la hotel. Ultimele trei zile fuseseră obositoare pentru amîndoi, dar rezultatele erau remarcabile.

– Te descurci? o întrebă el plin de solicitudine.

Între ei, rolurile se schimbau permanent. Ea avea grijă de el în timpul întîlnirilor şi al prezentărilor, iar el se purta ca un frate mai mare sau ca un tată cînd călătoreau şi în discuţiile dintre întîlniri.

– Mă simt vinovat să te las singură la aeroport.

– Sînt sigură că o să mă descurc, îi zîmbi ea. Du-te acasă la copiii tăi. Eu o să ajung la hotel, o să fac o baie fierbinte şi o să mă relaxez. Ne vedem mîine dimineaţă.

– La şapte şi jumătate sînt acolo, îi promise.

Prezentarea începea la ora opt, mai aveau una la prînz, iar apoi se întîlneau cu nişte investitori universitari. Ea urma să prindă ultimul avion.

– Poate mîine seară vii să iei masa şi să cunoşti copiii, o invită el.

– Să vedem întîi dacă o să-ţi mai plac pînă atunci. Poate te saturi de mine, nu vreau să vă deranjez. Şi am mult de lucru.

Avea la ea, ca întotdeauna, nelipsita servietă.

– Şi tu ai nevoie de odihnă. Iar copiilor mei le-ar face plăcere să te cunoască.

– Mai vedem mîine, îi răspunse pe cînd ieşeau din aeroport. Ne vedem dimineaţă.

Îi făcu semn cu mîna din maşină, şi imediat ce ajunse la hotel o sună Steve.

– Cînd vii acasă? Mi-e dor de tine!

– Şi mie mi-e dor de tine, iubitule. Vin sîmbătă la ora şapte dimineaţa. Ce faci, munceşti?

– Acum, da, dar termin pînă mîine seară. Cînd ajungi acasă, urcă-te în pat şi scoală-mă.

– Asta-i cea mai bună ofertă din săptămîna asta.

Uitase lucrurile neplăcute spuse de Cal. Nu aveau nici o legătură cu ea. Era un cinic.

– Sper. Tipul nu se dă la tine, nu?

– Sigur că nu, e o relaţie de afaceri.

– Cum merge treaba?

– Excelent. De-abia aştept să ajung la New York. Luni sîntem la Boston, iar marţi – la New York. Nu trebuie să plec la Boston înainte de duminică noaptea, aşa că o să avem la dispoziţie două zile.

– Fir-ar să fie, trebuie să-l înlocuiesc pe Lucas duminică.

– Nu-i nimic, ne rămîne sîmbăta.

– Ţi-am mai zis, parcă aş fi însurat cu o stewardesă. Doar că nu mă serveşti cu mîncare.

– Dacă vrei, aduc nişte sticluţe de tequila din avion.

– Te vreau pe tine, de-abia aştept să te văd.

Amîndoi avuseseră o săptămînă epuizantă. Îi era dor de el. Urmărise ştirile despre atentat şi ştia că încă nu fusese nimeni arestat. Mai muriseră mulţi oameni după explozia iniţială, iar numărul total al morţilor se ridica la peste trei sute, în ciuda eforturilor lui Steve şi ale celorlalţi colegi ai săi.

Discuţia mai continuă cîteva minute, după care ea făcu o baie. Se odihnea întinsă în pat cînd o sună Cal.

– Pare ciudat să nu fim în acelaşi hotel, Merrie. Mă obişnuisem.

– De-abia o să aştepţi să scapi de mine după ce terminăm turneul în Europa, crede-mă. Dar urmează mai întîi New York-ul, care-i foarte important.

– Da, ştiu, şi am emoţii.

– Nu ai de ce. Pînă acum totul a decurs foarte bine şi

lumea a început deja să afle despre proiect. O să avem succes la New York, vor veni toți magnații afacerilor.

Se referea la anunțul din *The Wall Street Journal*, în care se spunea cine subscrisese pînă acum.

– Mulțumesc, Meredith, îi zise recunoscător. Nu aș fi putut să fac nimic fără tine.

– Aiurea, răspunse ea nepoliticos, făcîndu-l să rîdă.

Se simțea bine cu ea și îi părea rău că nu o va mai vedea.

– Ce mai fac copiii? Sînt sigură că s-au bucurat să te vadă.

Mai ales în lipsa mamei lor, Callan trebuia să fie foarte important pentru ei.

– Dormeau. Menajera mea e foarte strictă cu ei, ceea ce le face bine. O să-i văd mîine seară cînd mă întorc. Mă gîndeam să trec mai întîi pe la birou și poate vrei să vii și tu.

– Sigur, vin. Trec în drum spre aeroport.

Avea de gînd să se odihnească la clasa întîi, mîncînd un sandviș în ultima cursă.

– Mai vorbim, zise el, după care îi spuse la revedere și o sfătui să se culce.

După ce închise telefonul începu să se gîndească la el. Era un om bun, un prieten de nădejde, dar îi era într-un fel milă de el. Era clar că fusese profund rănit de trădarea soției sale. Își iubea copiii, însă nu mai avea încredere în femei. Era ca și cum Charlotte ar fi distrus o parte din sufletul lui, care nu se refăcuse nici după opt ani. De asta nu putea să înțeleagă legătura ei cu Steve și nu avea încredere în ce-i spusese ea. Gîndul îi zbură din nou la Steve și, zîmbind în sinea ei, își dădu seama cît de dor îi era de el și cît o să se bucure cînd or să se întîlnească sîmbătă. Erau norocoși că, după atîția ani, aveau o astfel de relație. Iar teoria lui Cal potrivit căreia nu voia să aibă copii pentru că nu l-ar iubi de-ajuns i se

părea o prostie. Adormi cu Steve în minte, ca de obicei, şi visă frumos.

A doua zi dimineaţă, la şapte jumătate se întîlni cu Cal în hol, aşa cum stabiliseră. Se plimbară puţin prin Huntington Park, apoi se întoarseră să bea o cafea. Era surprinzător de răcoare, bătea un vînt destul de rece şi era ceaţă. Dar lui Meredith îi părea bine să iasă la aer după atîta timp petrecut prin hoteluri pentru prezentări.

– Eşti gata pentru următoarea rundă? îl întrebă pe cînd împărţeau o plăcintă cu afine.

– Da. Tu? Te-ai săturat deja de Cal Tech?

Părea odihnit şi plin de energie după o noapte dormită în patul lui şi se bucurase grozav să-şi vadă copiii.

– Sigur că nu, zîmbi ea pe cînd chelneriţa le mai turna cîte o ceaşcă de cafea. Avem noi teritorii de cucerit.

Amîndoi ştiau că va fi uşor la San Francisco – era oraşul lui şi oamenii îl cunoşteau.

Prima prezentare din ziua respectivă decurse bine, după care luară o scurtă pauză şi ea profită ca să sune la birou. Urmă o altă prezentare şi o întîlnire de afaceri la prînz, cu ritualul „puiului de cauciuc", şi pe la două şi jumătate terminară. Callan se uită la ceas şi, spunînd că vrea să se ducă la birou, o invită să-l însoţească.

– Nu, o să încerc să plec mai devreme dacă prind vreo cursă.

Era una la ora cinci cu care ar fi ajuns la New York la unu noaptea. Lui Steve i-ar fi plăcut asta.

Dar cînd telefonă la aeroport să se intereseze, i se spuse că nu mai erau locuri. Era nevoită să ia ultima cursă. Îi spuse lui Callan că rămîne la hotel să mai citească cîte ceva, dar el insistă să îl însoţească la biroul din Palo Alto înainte să plece la

San Francisco. Şi ţinea să vină şi la el acasă dacă mai avea timp.

– Ai fost plecat toată săptămîna, sînt sigură că ai destulă treabă şi fără să mai trebuiască să te ocupi de mine.

– Îmi place să am grijă de tine şi am nevoie şi de nişte sfaturi.

Îi respecta foarte mult părerea, pentru că acum ştia aproape la fel de multe despre Cal Tech ca şi el. Era foarte mîndru de compania şi de familia lui şi voia să i le arate. Insistă atît de tare, încît pînă la urmă nu putu să refuze fără să fie nepoliticoasă. Îşi luă bagajele din cameră şi se întîlniră din nou în hol. Pe la trei şi jumătate erau în Palo Alto, unde toată lumea de la birou părea bucuroasă să-l vadă şi să afle amănunte din turneu.

– Pînă acum, totul merge perfect, anunţă el zîmbind şi uitîndu-se la Meredith. Şi asta datorită doamnei Whitman.

Charles McIntosh se dusese acasă după prînzul de la hotel. Nu mai era tînăr şi obosise în săptămîna asta. Meredith recunoscu cu părere de rău că îi părea bine că nu mai trebuie să-i asculte comentariile şi opiniile negative despre proiect. Nu fusese uşor să lucreze cu el.

– Nu ştiu ce să mă fac cu el, Merrie. Credeam că o să se dea pe brazdă pînă acum, dar continuă să fie la fel de furios. Nu e de acord cu mişcarea asta, iar motivele lui sînt sincere. Dar pentru că urăşte ideea foarte tare, îi e greu să lucreze la proiect, cu analiştii, cu cei de la SEC şi cu acţionarii. Pur şi simplu crede că greşim. Şi nu-i place să-l verifice nimeni, nici măcar eu. Nu cred că-i pasă că o să facă o groază de bani din asta. Dar nu e de acord cu mine.

– Lasă-mă să am o discuţie cu el.

Era sigură că putea să-l convingă. Pînă acum, Charlie nu spusese nimic dăunător, dar nici nu-i ajutase prea mult.

– Nu cred că ar fi cea mai bună soluție, refuză Cal prudent.

Sentimentele lui Charlie pentru Meredith nu se schimbaseră, iar Cal nu voia să le înrăutățească.

– Să aşteptăm să se mai calmeze, poate acceptă singur ideea. Nu vreau să-l forțez.

Cal îl respecta foarte mult, erau vechi prieteni.

– Dacă nu își schimbă atitudinea, acționarilor nu o să le placă prea mult, îl avertiză Meredith.

Era şi ea îngrijorată.

– Bietul Charlie! adăugă Cal, schimbînd subiectul.

Îi arătă mai multe rapoarte şi discutară despre unele idei de-ale lui. Fu din nou impresionată de cît de creativ era şi de felul în care gîndea în perspectivă.

La cinci şi jumătate ridică privirea şi, instalată confortabil în fotoliu, îi puse o întrebare ciudată:

– Ai luat vreodată în considerare ideea de a părăsi domeniul investițiilor bancare ?

Era foarte bună în meseria ei, el ştia asta mai bine ca oricine, dar era şi foarte interesată de tehnologia de vîrf.

– Ai fi bună la ce fac eu şi probabil ai face şi mai mulți bani.

– Cîştig destul de bine, zîmbi ea.

– Dar ai cîştiga mai mult aici, insistă el. Dacă te hotărăşti să-ți schimbi meseria, să-mi spui.

– Mă bucur că ai încredere în mine, dar, pentru moment, nu am de gînd să fac vreo schimbare.

Ea şi cu Steve erau prea prinşi în New York ca să ia în considerare o plecare din oraş. El avea un serviciu bun, iar ea era căsătorită cu Wall Street.

– Da, ai mai multă dreptate decît crezi. Într-o firmă atît de

conservatoare ca a ta, cît de sus poți să mai ajungi ? Ești deja asociată, dar sînt mulți alți asociați seniori, foarte bătrîni, conservatori și bine înrădăcinați acolo. Nu ar lăsa o femeie la conducere.

– Poate că într-o bună zi vor avea altă părere. Vremurile sînt în schimbare, adăugă ea calmă.

– Vremurile s-au schimbat deja în mai multe domenii, dar lucrurile se mișcă prea greu în cel al investițiilor bancare. Este ultimul bastion al unor bărbați care conduceau cîndva lumea și încă o mai conduc în unele locuri. Cred că ți-ai făcut deja un renume, mai ales în afacerile cu companiile de înaltă tehnologie. Adevărul e însă că încă sînt trimiși tipi precum Paul Black să facă afaceri împreună cu tine, iar ei au mai multă putere de decizie. Tu muncești, ei se aleg cu gloria.

Și ea se gîndise la asta de-a lungul anilor, dar nu voia să recunoască.

– Îți place să agiți lucrurile, nu, domnule Dow? surîse ea. Ce ai vrea să fac? Să-mi dau demisia? Ce le-ar mai plăcea...

– Nu, zic și eu ca să văd ce se întîmplă. Cînd văd un lucru bun, vreau și eu o bucățică. Noi lucrăm bine împreună, Meredith, gîndim la fel în multe privințe, și e păcat să pierdem așa ceva.

Nu putea să nu-i dea dreptate, dar nu credea că au pierdut ceva.

– Nu poți spune că am pierdut timpul pînă acum , nu?

Făcuseră împreună o treabă foarte bună.

– Sigur că nu. Mă gîndesc deja că o să îmi pară rău cînd nu o să mai lucrăm amîndoi. Probabil că o să-ți telefonez în fiecare zi să-ți cer sfatul. Am devenit dependent.

Ea rîse:

– Sînt sigură că o să te saturi de mine pînă cînd terminăm, dar poți să-mi telefonezi.

– Probabil că o să fii în vreun turneu de promovare cu alt client, ţinîndu-l de mînă şi avînd grijă de tot.

– Un timp, nu. Am de gînd să mă odihnesc cîteva zile. Steve şi cu mine nu ne-am văzut aproape deloc vara asta.

– Nu ştiu cum reuşiţi, zise el cu admiraţie. Poate de asta vă înţelegeţi la fel de bine după atîţia ani. Poate că e mai bine pentru voi dacă nu vă vedeţi des.

Nu fusese la fel şi în cazul lui.

– Steve zice că e ca şi cum ar fi însurat cu o stewardesă.

– Nu chiar, răspunse el zîmbind şi părînd că se relaxează după o săptămînă grea.

De-abia aştepta să petreacă week-end-ul cu copiii lui înainte să plece duminică spre Boston.

– Ce zici de o cină cu micii mei monştri? Te duc eu la aeroport să prinzi ultima cursă. Nu trebuie să pleci pînă la opt şi jumătate.

Deşi acceptase să se întîlnească cu el, refuzase pînă acum oferta, dar era penibil să insiste că nu vrea să-l deranjeze, pentru că se simţeau bine împreună şi era curioasă să-i cunoască copiii.

– Eşti sigur că nu se vor supăra dacă se vor trezi cu un om străin la masă?

– Vor supravieţui. Sînt obişnuiţi cu femei de afaceri, ca mama lor. Nu îi prea interesează ce fac eu. Fetele sînt mai preocupate de fuste scurte şi de farduri în acest moment, iar Andy e topit după maşina mea. Nu prea discut cu ei despre ce fac la serviciu.

– Mai bine. Vor avea destul timp mai încolo.

– Ne-am întors de la lacul Tahoe la sfîrşitul săptămînii trecute şi au început şcoala. Azi-dimineaţă tot bodogăneau pe tema asta.

Plecară împreună de la birou, unde nu mai era aproape

nimeni. Mașina lui era în parcare. Venise cu ea de la San Francisco, iar bagajele lui Meredith erau încă înăuntru. Urcară în mașină și el trase capota.

- Pînă la mine acasă facem numai cinci minute. Să luăm puțin aer.

În Palo Alto era mai cald decît în oraș, iar lui Meredith îi plăcea să meargă cu capota ridicată.

Pe drum discutară liniștit și ajunseră repede. Cal intră pe o alee cu gard viu de o parte și de alta și, apăsînd un buton, deschise o poartă automată. Se ivi o casă frumoasă de piatră, cu o peluză mare în față, iar lateral, un pîlc de copaci bătrîni și o piscină în care se jucau niște copii. O femeie plăcută, în jur de treizeci de ani, îi supraveghea, și un cîine golden retriever alerga după o minge aruncată de un băiețel. Era o scenă idilică, în total contrast cu atmosfera de la birou. O lume la care el se întorcea cu drag. Cîțiva copii îi făcură semne cu mîna, iar Meredith observă că una dintre fete se uita atentă la ea.

– Bună, copii! strigă el, pornind spre ei.

Erau peste zece copii acolo, Meredith își dădu seama că unii dintre ei erau prietenii copiilor lui Dow. Dar cînd se apropiară, îi recunoscu repede pe ai lui. Cele două fete pe care el i le descrisese, Mary Ellen și Julie, semănau perfect cu tatăl lor. Și Andy părea o copie în miniatură a lui Callan. Toți trei se zgîiau la ea de parcă ar fi fost de pe o altă planetă cînd tatăl făcu prezentările.

– Facem turul de promovare împreună, am fost la Chicago, Minneapolis și Los Angeles, și o să mergem în Europa săptămîna următoare, explică el, pe cînd Andy se uita neîncrezător.

– Ești iubita tatălui meu?

Meredith zîmbi, iar Cal îl mustră ușor:

– Andy! Ştii că nu se cade să pui asemenea întrebări!

– Bine, bine, dar eşti iubita lui? insistă el în timp ce cîinele aduse înapoi mingea şi o lăsă la picioarele băiatului, care nu-l luă însă în seamă.

Era mai interesant să o interogheze pe Meredith, iar surorile lui ascultau cu atenţie.

– De fapt, sînt căsătorită. Tatăl vostru şi cu mine lucrăm împreună. Soţul meu este doctor, răspunse ea, sperînd să o lase în pace.

Cele două fete păreau nerăbdătoare să se întoarcă la prietenii lor, dar Andy insistă:

– Ce fel de doctor? Se ocupă de copii?

– Cîteodată. Are grijă de oamenii care au accidente grave, e medic la Urgenţe.

– Odată am căzut de pe bicicletă şi mi-am rupt mîna, zîmbi copilul, care ajunsese la concluzia că Meredith era drăguţă.

– Cred că te-a durut tare, comentă Meredith, înţelegătoare.

– Da, m-a durut. Tu ai copii?

– Nu, nu am, răspunse, întrebîndu-se dacă ar trebui să-şi ceară scuze.

Cele două fete o mai urmăreau încă, dar nici una nu îi spusese mai mult de „bună ziua". Dar nici nu plecau la prietenii lor. Erau atente la răspunsurile lui Meredith şi păreau mulţumite de ceea ce auzeau.

– Mă întorc la New York peste cîteva ore, spuse ea, vrînd parcă să-i liniştească. Avea impresia că o priveau ca pe o ameninţare, chiar dacă era măritată, şi voia să-i asigure că pleacă îndată.

Cal o tratã cu un pahar de vin, iar copiii se întoarseră la prietenii lor. După o jumătate de oră, invitaţii plecară, copiii se

duseră să se schimbe și Meredith rămase să vorbească cu Callan pe terasă.

– Copiii tăi sînt foarte frumoși și seamănă mult cu tine.

– Charlotte spunea că Andy pare a fi clona mea de cînd era mic. Iar fetele seamănă cu mama lor și cred că de asta Charlotte nu a fost apropiată de ele.

Din ce auzise ea, credea însă că mai existau și alte motive pentru care nu fusese apropiată de ele, mai ales aventura ei cu un alt bărbat și faptul că ea nu își dorise copii.

– Nu-s obișnuiți să aduc acasă pe cineva de la birou și nu mi-au cunoscut decît vreo două prietene.

– De ce? I se părea ciudat, dar asta explica atitudinea lor față de ea.

– Nu cred că acea parte a vieții mele îi privește, răspunse el direct. Nu am avut nici o legătură prea serioasă.

Era greu de crezut că în cei opt ani de la divorț nu avusese nici o legătură mai serioasă. Asta îi întărea convingerea lui Meredith că, deși el susținea că își revenise, trădarea soției lui îl făcuse să se teamă de orice relație.

Mai rămaseră o vreme afară, bucurîndu-se de seara plăcută, apoi o invită în camera de zi, mare și elegantă, plină de lucruri de valoare englezești și obiecte de artă. După cîteva minute, menajera îi anunță că masa este servită. Copiii coborîră imediat tropăind pe scări și, oprindu-se în ușă, o priviră insistent. Se simți ca un animal expus la Grădina Zoologică și nu se putu împiedica să nu se întrebe ce gîndeau cele două fete.

Callan se ridică și se îndreptă spre ei, urmat de Meredith.

– Cum a fost la școală?

– Nu îmi place deloc la școală, decretă Andy, dar fără prea mare convingere.

Părea un răspuns dat din obişnuinţă. Julie spuse că îi plăcea noua ei învăţătoare, iar Mary Ellen nu răspunse deloc.

– Eşti la liceu? o întrebă Meredith politicoasă, pornind spre sufragerie. Cal se aşeză lîngă Meredith.

– Da, sînt la liceu, răspunse Mary Ellen lapidar, iar lui Meredith i se păru ursuză, opusul tatălui său.

Era o fată frumoasă, dar lipsa ei de entuziasm şi aparenta lipsă de căldură o făceau să pară puţin atractivă. Din ceea ce vedea Meredith, nu prea avea farmec şi părea nefericită. Se întreba dacă asta se datorează sosirii unui oaspete neaşteptat sau dacă e tot timpul aşa.

Pe parcursul cinei, conversaţia trenă, stîngace. Copiii nu spuneau nimic şi Callan se prefăcea că nu observă. Meredith renunţă să mai găsească subiecte de conversaţie. Era evident, deşi nu o spuneau, că nu voiau să vorbească cu ea sau măcar să-i răspundă la întrebări. Ea nu era tocmai la largul ei cu copiii. După o vreme nu mai ştiu ce să le spună, şi nici Callan nu avu mai mult succes cu ei. Imediat după desert cerură voie să plece de la masă şi fugiră imediat la ei în cameră, aproape lovindu-se unul de altul pe scări.

– Îmi pare rău, Meredith, se scuză el cînd menajera îi servi cu cafea.

Meredith se relaxă vizibil. Fusese o cină obositoare.

– Cred că şi-au făcut probleme în legătură cu tine. De obicei nu sînt aşa, sînt nişte copii foarte buni, dar nu au înţeles cine eşti şi ce e cu tine aici. O să trebuiască să am o discuţie cu ei.

– Nu e cazul, replică ea politicoasă, dacă nu inviţi niciodată alte femei acasă, e normal să-şi facă probleme. Dar nu e neobişnuit ca prietenelor tale să nu le faci cunoştinţă cu copiii?

I se părea un mod de viață ciudat, cu evidente dezavantaje, dacă ceilalți rămîneau stane de piatră cînd venea o femeie, chiar dacă era doar o prietenă de afaceri.

– E o mare diferență între ce vor și ce primesc prietenele mele, spuse el cu un zîmbet. Nu are rost să le fac cunoștință dacă oricum nu rămîn multă vreme prin preajmă.

– Cum poți să știi de la început cum o să fie?

– Așa a fost de mult timp și probabil o să fie multă vreme de acum înainte. Dacă mă răzgîndesc, pot să schimb lucrurile pe parcurs. E mai ușor să fac la un moment dat cunoștință cuiva cu copiii decît să le explic de ce nu mă mai întîlnesc cu persoana respectivă. Nu au nevoie să știe toate astea.

– Cred că, pentru că nu te ocupi de aspectul ăsta, au devenit foarte posesivi în ceea ce te privește.

Era o manieră politicoasă de a spune că îi păruseră niște criminali în serie. O sfredeliseră cu privirea toată seara, și ea nu se simțise bine. Nimeni nu s-ar fi simțit. Dar în definitiv erau copiii lui și nu era de datoria ei să îi spună cum să-i educe. Bănuia că sînt niște copii buni, erau sănătoși și frumoși, păreau inteligenți, dar nu prea prietenoși. De fapt, avea senzația că, dacă ar fi avut ocazia, s-ar fi purtat urît cu ea, mai ales Mary Ellen. Lui Meredith îi era milă de femeia care s-ar fi băgat în situația asta, îndrăgostită fiind de Callan. Iar lucrul acesta se putea întîmpla chiar dacă el era neîncrezător.

Apoi vorbiră despre afaceri, iar la opt și jumătate, cum fusese stabilit, o conduse la aeroport. O ajută cu bagajele la vamă și o conduse în sala de așteptare de la clasa întîi. Ea îi mulțumi pentru seara agreabilă și îi spuse că îi făcuse plăcere să-i cunoască familia.

– Nu prea cred, se scuză el încă o dată. Nu au fost prea

drăguți, Merrie, știu. Cred că trebuie să le mai fac cunoștință și cu alți prieteni.

– Poate că le-ar fi mai ușor așa, dacă nu există nici o amenințare. De mine nu au de ce să se teamă, zise ea senină, iar el se încruntă.

– Nu cred că au fost convinși că nu avem o legătură. Și-au închipuit probabil că ai inventat că ești căsătorită.

– De ce aș face așa ceva? întrebă ea, șocată de o asemenea sugestie.

– Pentru că mama lor așa făcea dacă trăgea vreun folos din asta. I-a mințit în legătură cu bărbatul cu care s-a căsătorit pînă la urmă. Ei au bănuit că avea o aventură înainte să le spună. Am încercat să nu fac și eu același lucru, așa că nu le-am zis nimic.

– Poate că cea mai bună e calea de mijloc.

– O să încerc, surîse el și își luă rămas-bun, amintindu-i că se vor revedea duminică seara la Ritz Carlton în Boston.

– Probabil că nu o să ajung la hotel înainte de miezul nopții, zise Meredith. Voiam să petrec puțin timp cu soțul meu, dar se pare că el muncește ca de obicei. Iau cursa de zece jumătate de la New York, duminică.

– Eu vin pe la șapte. Dacă te plictisești cînd pleacă la lucru, vino să iei cina cu mine.

– Telefonez. Week-end plăcut!

– Mîine joc tenis cu copiii, apoi stau la piscină. De-abia aștept, recunoscu el, făcînd-o să rîdă.

– Eu am de gînd să spăl rufe.

– Nu te văd făcînd asta, comentă el, amuzat de contrast. Era prea frumoasă și sofisticată ca să spele rufe. Nu și-o putea imagina într-o postură casnică.

– Cineva trebuie să facă şi treaba asta, Steve se ocupă doar de gătit. Şi nu cred că îi reproşez.

– Va trebui să-l cunosc pe tipul ăsta, pare prea bun ca să fie adevărat: salvează vieţi şi găteşte. Soţul perfect.

– Aproape, adăugă ea cu un zîmbet.

O lăsă în sala de aşteptare şi după o jumătate de oră era în avion. După decolare începu să lucreze pe laptop, dar după o oră îl puse deoparte, se rezemă de spetează şi închise ochii. Se gîndea la Cal. Nu îşi putea închipui ce fel de femeie l-ar atrage. Se întreba dacă erau doar femei frumoase sau deştepte, dacă erau uşuratice sau din categoria celor care îşi căutau sufletul pereche. Fiind aşa de înverşunat împotriva căsătoriei şi a relaţiilor de lungă durată, îi venea greu să-şi imagineze ce tip de femei frecventa. În acelaşi timp, îşi dădea seama că nu era treaba ei.

Avusese o săptămînă grea şi era obosită. De-abia aştepta să-l vadă pe Steve şi, tot gîndindu-se la el, o fură somnul. Stewardesa o trezi cînd aterizară. Coborî printre primii din avion, îşi luă bagajele şi găsi un taxi. Sîmbătă dimineaţă, la ora şapte fără zece minute, intră în casă; lăsă bagajele jos, se descălţă şi se îndreptă tiptil spre dormitor, ca să nu-l trezească. Dormea dus, gol, ca de obicei. Se dezbrăcă la rîndul ei şi se strecură în pat. Tresări uşor şi o trase spre el, de parcă ar fi fost acolo toată noaptea, după care deschise ochii.

– Te-ai întors, şopti, iar ea zîmbi şi încuviinţă dînd din cap. Mi-a fost dor de tine, adăugă el, trăgînd-o şi mai aproape şi sărutînd-o.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, răspunse ea, sinceră.

Steve o mîngîie uşor, făcînd-o să-şi dea seama că nu se mai întîlniseră de mult, de aproape opt zile, şi erau dornici unul de celălalt.

Pasiunea înlocui apoi cuvintele, un foc care îi mistuia de

cînd se cunoscuseră, de care aveau nevoie. Şi pentru că petreceau puţin timp împreună, fiecare moment devenea şi mai preţios.

Cînd începură iar să vorbească, părul ei blond era răsfirat pe perna lui, iar el o privea zîmbind, după care se îmbrăţişară iar şi se sărutară.

6

Petrecură un week-end liniştit acasă. Leneviră în pat pînă duminică la prînz, dormind din cînd în cînd, iar cînd se sculară, ploua, aşa că hotărîră să se ducă la un film pe care voiau amîndoi să-l vadă de mult timp. După aceea se întoarseră pe jos, oprindu-se să ia îngheţată. Nu mai luară şi cîte un hamburger, deşi la un moment dat le surîse ideea. Hotărîră să rămînă acasă, comandară mîncare chinezească şi se uitară la un film pe video. De data asta, cei de la spital îl lăsară în pace. Nu era de gardă, şi nu se mai iviră cazuri grave care să-i solicite priceperea. Pentru prima oară de multă vreme, Meredith nici nu se mai atinse de servietă.

Erau din nou în pat la 11 noaptea, îmbrăţişaţi, gîndindu-se cu regret că a doua zi el trebuia să se întoarcă la spital, iar ea să plece din oraş. Urma să se întoarcă luni seara cu Cal, rămîneau două zile şi se duceau apoi în Europa. Dar el trebuia să fie la spital pînă în dimineaţa respectivă, aşa că nu credea că or să se mai vadă. Ea stătea joi în Edinburgh, vineri în Londra, unde rămînea şi în week-end. În total, nu îl mai vedea pe Steve unsprezece zile şi, chiar dacă erau obişnuiţi, acum părea o eternitate.

– Dar după asta nu mai plec nicăieri, promit, zise ea, înlănţuindu-l cu braţele.

– O să văd dacă te ţii de cuvînt. Nu mă interesează cît cîştigi, munceşti prea mult şi stăm prea puţin împreună. Poate ar fi timpul s-o iei mai uşor.

Meredith era conştientă însă că aşa ceva nu le-ar fi pe plac celor de la firmă. Steve voia să aducă iar în discuţie subiectul unui copil, dar nu avea rost pînă nu se termina cu afacerea asta şi nu aveau mai mult timp să dezbată problema. El era de părere că acum era momentul, cît încă mai erau tineri. Îşi dorise întotdeauna trei sau patru copii, dar acum se mulţumea cu unul. Îşi imagina că Meredith ar accepta măcar varianta asta şi, dacă ţinea să-şi reia activitatea, îşi permiteau să angajeze o guvernantă. Stătea întins lîngă ea şi se gîndea la asta, dar nu zise nimic, nu voia să înceapă o discuţie serioasă, sau chiar o ceartă, pentru că dorea să se bucure de prezenţa ei. Socotea că ei îi e frică să aibă copii, dar o dată făcut saltul, era sigur că îi va plăcea.

În noaptea aceea au dormit îmbrăţişaţi, iar a doua zi la şase el se ridică cu părere de rău de lîngă ea fiindcă trebuia să ajungă la spital la şapte. O trezi ca să-şi ia rămas-bun, iar ea deschise ochii, surprinsă: nu înţelegea cînd trecuse noaptea.

– Ne vedem cînd te întorci, Merrie... te iubesc.

– Şi eu te iubesc... te sun din Boston

Dădu din cap şi o sărută din nou, după care plecă să salveze vieţi, în pantalonii şi saboţii lui ponosiţi.

Meredith dormi pînă la opt, se trezi, îşi făcu o cafea şi citi ziarul, după care deschise servieta. Se gîndi să-şi pregătească bagajul pentru Europa, pentru că ştia că nu va mai avea timp la întoarcerea în New York. Aveau să fie nemaipomenit de ocupaţi cu toate prezentările din oraş, pentru că era cel mai important dintre toate – ultimul înainte de Europa. Îşi dorea să vîndă pînă atunci toate acţiunile şi era convinsă că şansele erau mari.

Imediat după prînz termină cu bagajele, după care nu mai

știu ce să facă. Nu avea chef să se ducă la un muzeu, așa că se hotărî să plece la Boston. Iar acolo, decît să stea singură în camera de hotel, mai bine lua masa cu Cal.

La ora trei luă un taxi pînă la aeroportul LaGuardia, prinse cursa de la patru și la ora șase intra în holul hotelului Ritz Carlton. Ajunse înaintea lui Cal. Îi lăsă un bilet la recepție să-l anunțe că venise, iar la ora șapte sună telefonul la ea în cameră.

– Ai ajuns înaintea mea! De cînd ești aici?

– Cam de o oră, se bucură ea să-i audă vocea.

Și lui îi părea bine să vorbească cu ea.

– Cum a fost zborul?

– Plictisitor. Cum a fost în week-end?

– Odihnitor. Ne-am dus la film.

– Ai spălat rufe?

– Nu, le-a spălat Steve. Mă răsfață.

– Cred că inventezi. Nu există un asemenea bărbat... gătește... spală... salvează vieți... noi, ceilalți, părem niște leneși comparativ cu el. Încep să-l urăsc.

– Sînt foarte norocoasă, recunoscu ea zîmbind. Cum a fost în week-end cu cei mici?

– Amuzant. Sîmbătă am jucat tenis și după aceea am jucat golf cu Andy.

– Eu am soțul ideal, tu ești tatăl perfect.

Știa că și Steve ar fi fost probabil un tată foarte bun dacă ar fi avut ocazia.

– Iar tu ești femeia fără cusur, zise pe un ton care o făcu să roșească, dar știa că glumește.

Nu încercase niciodată să treacă granița unei relații amicale, fapt pentru care îl respecta.

– Nu, doar un investitor bancar care nu face nici o greșeală, sper.

– *Super Woman.* Te invit la cină?

– Da, accept cu plăcere.

De fapt, de asta şi venise mai devreme. Hotărîră să se întîlnească peste o jumătate de oră şi să caute un local unde să poată mînca pizza sau paste. Nu aveau chef să se îmbrace elegant pentru o cină pretenţioasă.

– Te deranjează dacă mă îmbrac în blugi? o întrebă şi ea îi răspunse uşurată că nu este nici o problemă.

Purtase în avion o rochiţă de bumbac şi sandale şi se gîndea că e o ţinută perfectă pentru o pizza.

Dar cînd se întîlniră în hol, el tot arăta ca scos dintr-o reclamă. Purta blugi, o cămaşă albă, impecabilă, cu mînecile suflecate, pantofi bine lustruiţi şi un sacou pe umăr.

– Trişezi, se răţoi ea, cînd el o privi admirativ.

Era frumoasă, tînără şi proaspătă.

– Adică?

– Arăţi prea bine pentru o simplă pizza. Ţi se întîmplă vreodată să porţi un simplu tricou sau doar nişte blugi ponosiţi şi să arăţi dezordonat?

Nu şi-l putea imagina astfel, dar nici el nu o vedea aşa pe ea.

– Cînd a fost ultima dată cînd nu ai arătat bine, Meredith? În clasa întîi... sau mai demult poate.

Rîse la complimentul lui şi plecară, vorbind şi amuzîndu-se ca nişte buni prieteni.

Găsiră un mic restaurant italian ceva mai departe şi restul serii fură adînciţi în discuţii despre investiţii bancare. Era fascinat de meseria ei şi intrigat să constate cît de mult o pasiona. În acelaşi timp, ea putu să arunce o privire în complexul lui domeniu.

Făcură schimb de informaţii toată noaptea, ca la un meci

de tenis. Plecară ultimii din restaurant, cu părere de rău, dar era necesar să se odihnească pentru prezentarea de a doua zi.

Şi Charlie McIntosh, consilierul financiar, trebuia să se întoarcă în seara aceea, dar avionul lui nu ateriza înainte de miezul nopții. Sperau să fie mai cooperant la Boston şi New York, apoi şi în Europa.

– Am vorbit mult cu el aseară la telefon, îi zise Cal în drum spre lift. I-am spus să pună mai mult suflet la prezentări şi sper că a înțeles, fiindcă ştie că vorbesc serios, adăugă el, nu prea convins.

Începea să înțeleagă cît de refractar era şi că nu prea existau şanse să se schimbe.

Chiar şi în convorbirea din seara trecută îl criticase pe Cal pentru scoaterea companiei la Bursă. Nu se lăsa, oricît insista Cal. Acesta se temea că purtarea lui va duce la o ruptură ireparabilă între ei doi. Cînd îi spuse asta lui Meredith, ea dădu din cap.

– Nu poți prevedea niciodată aşa ceva. Cine ştie, poate că după ce se termină totul, se va schimba complet şi te va surprinde. Poate că o să-şi dea seama că e un lucru foarte bun pentru companie. Mai apoi o să-ți poți folosi acțiunile ca să cumperi alte companii. Cred că i-ar plăcea asta.

– Se pare că această creştere rapidă îl sperie, zise Cal îngîndurat.

Charlie era cu siguranță o problemă, aprecie Meredith.

Au mai discutat puțin pe tema asta, iar după cîteva minute el plecă, promițîndu-i să vină a doua zi la micul dejun cu Charlie. Meredith promise la rîndul ei că va încerca să-l cucerească.

Cînd se întoarse în cameră găsi două mesaje de la Steve. Îl sună şi dădu chiar de el. Steve îi spuse că fusese o

noapte liniştită, că mai ploua încă, aşa că toată lumea stătea în casă.

– Poate aşa o să reuşeşti să dormi puţin, adăugă ea zîmbind, gîndindu-se la noaptea petrecută împreună şi la dimineaţa de duminică, cînd făcuseră dragoste.

I se părea deja că nu se mai văzuseră de o eternitate.

– Să încerci şi tu să te odihneşti. Oamenii aceia te ţin foarte mult la muncă şi se aşteaptă ca a doua zi să fii proaspătă şi zîmbitoare.

– Pentru asta sînt plătită. Mă întorc mîine seară, iubitule!

Măcar aşa va dormi în patul ei, dar, din nefericire, fără Steve, care era de gardă.

– Te mai sun, îi promise el, aducîndu-şi aminte cum, mai demult, ea îl vizita la spital, dar acum nu ar fi avut rost. Mai venea uneori, dar el era prea ocupat şi devenise chiar plictisitor şi enervant.

Stătu pînă tîrziu să se mai uite pe materialele de a doua zi, pentru că voia să schimbe unele lucruri din prezentarea lui Cal şi să-i facă unele sugestii lui Charlie. Dar el se înfurie cînd i le spuse a doua zi, la micul dejun. Nu încerca să-l critice, ci doar să-i facă prezentarea mai atractivă pentru potenţialii investitori.

– Nu cred că înţelegi ce vreau să zic, explică ea cu răbdare, încercînd să-l facă să-şi schimbe părerea.

Dar el era făţiş împotriva ei.

– Ba înţeleg perfect. Te crezi deşteaptă. Marea investitoare bancară de pe Wall Street! Nu sînt de acord cu nimic din ce ai spus în ultimele zece minute şi, de fapt, chiar în ultimele zece săptămîni. Toată povestea e o mare greşeală. I-aţi sucit minţile lui Cal, e leşinat după bani şi nu-şi mai dă seama de nimic.

Fără să vrea, Meredith era şocată nu numai de ceea ce

spunea, dar și de felul ireverențios în care i se adresa. Reușise să îi jignească pe amîndoi și nici lui Cal nu-i picase bine.

– Poate că dacă nu te-ai mai opune cotării companiei la Bursă, ți-ai da seama că e un lucru extraordinar. Oricum, asta se va întîmpla, chiar dacă nu vrei, pentru că asta dorește Callan. Poți să ni te alături sau să refuzi să colaborezi, dar vom reuși și fără tine. Nu ne mai poți opri.

Păru uimit de cuvintele ei și de energia cu care le exprimase. Iar Callan arăta furios cînd plăti nota și își termină cafeaua. Nu mai spuse decît că vrea să se întîlnească cu McIntosh după prezentare. Meredith înțelese că asta însemna o mustruluială grozavă, poate chiar o amenințare cu concedierea. Nu era momentul ca Charlie să se revolte și să-i insulte pe bancheri.

Toți trei plecară fără un cuvînt. Meredith constată, la prezentare, că Charlie se purta ceva mai frumos, dar Cal nu era de aceeași părere. Era furios și, după ce terminară întîlnirea și rămaseră singuri, îi spuse:

– Cine naiba se crede să-ți vorbească așa? Era mai supărat pentru jignirile la adresa lui Meredith decît pentru afrontul care i se adusese.

– E doar un om bătrîn care refuză schimbarea. Și nu putem face nimic. Poți să încerci să-l cîștigi de partea ta, cum știu că ai și făcut. Dar dacă nu își schimbă părerea, va trebui să te hotărăști ce vrei să faci după turneu. Acum nu-i momentul. Trebuie să iasă foarte bine la New York și mai avem și o săptămînă în Europa.

– Da, știu, răspunse Callan mînios. Simțea că nu poate face nimic, lucru știut de Charlie.

Terminară a doua prezentare pe la prînz, apoi zburară toți trei cu avionul spre New York. Charlie nu vorbi prea mult cu nici unul dintre ei. Meredith se întreba dacă-i părea rău pentru

ce spusese şi se jena să recunoască. Dar el nu-i ceru scuze, iar Callan nu-i spuse mai nimic pînă la ora şase, cînd aterizară la New York. Era foarte supărat pe el, iar ei îi era aproape milă de Charlie. Era într-o situaţie delicată şi se părea că va avea de suferit.

Închiriase o limuzină să-i ducă la Regency Hotel, apoi ea continuă drumul spre casă. Steve era la spital în seara respectivă, însă ei îi părea bine să fie acasă şi să aibă puţin timp liber înainte să plece în Europa.

Prezentarea de marţi mersese foarte bine. Se înscriseseră foarte mulţi şi, la sfîrşitul zilei, cererea depăşea cu mult oferta. Se aflau exact în situaţia pe care şi-o doriseră. Dar chiar şi aşa, Charlie nu ceda, iar la sfîrşitul prezentării ieşise furtunos din sală şi plecase direct la hotel. Ca să-l liniştească, Meredith îl invită pe Cal la cină.

Merseră la „21" şi continuară discuţia despre Charlie.

– Nu ai nevoie de sprijinul lui, dar ar fi bine să-l ai.

– Dacă face pe nebunul în Europa şi îi îndepărtează pe toţi, îl pocnesc de nu se vede chiar în plină prezentare.

– Asta i-ar impresiona pe investitori, glumi ea.

Ştia că el nu ar face aşa ceva, dar era firesc să fie furios.

Succesul acţiunii întreprinse de ei depăşea cu mult neplăcerile acestea, aşa că se simţea bine.

– Tu ce ai face în locul meu? o întrebă Cal la sfîrşitul mesei.

Acesta fusese singurul subiect de conversaţie toată seara. Îi preţuia sfaturile, capul limpede şi hotărîrile ei înţelepte. Meredith răspunse după un moment de gîndire:

– Cred că aş pune pe cineva să-l omoare. Poate prin otrăvire. Mănîncă multe dulciuri şi bomboane de mentă, ar fi destul de uşor să-i strecori o tabletă de cianură.

Vorbi pe un ton atît de grav încît pe moment chiar o luă în

serios, apoi izbucni în rîs. Știa să dezamorseze o situație tensionată.

– Bine, mă potolesc pînă ne întoarcem din Europa.

– Nu cred că ai de ales. Te ocupi de asta în California.

– Se pare că așa va trebui.

– Între timp, ai face mai bine să sărbătorești. Ai cucerit New York-ul. Nu ne-am fi putut dori mai mult.

– Da, nici eu nu mă gîndeam că o să iasă așa de bine.

Părea bine dispus și problemele cauzate de consilierul financiar se estompau treptat. A doua zi se întîlneau iar cu investitorii, iar seara plecau în Europa.

– O să apuci să-l vezi pe soțul tău înainte de plecare? păru Cal îngrijorat.

Acum înțelegea cît de mult timp îi consuma și cît de dependent devenise de ea, și se simțea puțin vinovat.

– Nu. Eu o să fiu la o întîlnire de afaceri cînd iese el din tură. Poate ne vedem cînd mă duc acasă să-mi iau bagajele, în drum spre aeroport, dacă nu e chemat înapoi la spital.

– Ce viață aveți! Nu știu cum reușiți să vă păstrați căsnicia.

– Ne iubim, zise ea simplu, apoi se hotărî să glumească: Deși nu vreau să am copii cu el.

– Mă faci să cred că ar trebui să-mi revizuiesc teoriile pe tema asta. S-ar putea ca voi să aveți căsnicia ideală tocmai fiindcă nu aveți copii. Cine știe?

– Cine se poate declara expert în relațiile sentimentale? Cîteodată cred că totul e o chestiune de noroc. Cine s-ar fi gîndit acum paisprezece ani că Steve și cu mine vom fi și acum nebuni unul după altul, ducînd o viață care nu ne permite să ne întîlnim mai deloc? Cînd ne-am căsătorit, credea că vrea să lucreze într-un cabinet liniștit de la țară, în Vermont, iar eu voiam să fac Dreptul. Dar s-a îndrăgostit pe neașteptate de secția de

traumatologie şi a trebuit să ne mutăm la New York, iar pe mine a început să mă pasioneze să lucrez pe Wall Street. Lucrurile nu ies niciodată aşa cum plănuieşti şi poate că e mai bine aşa, măcar cîteodată.

Nici viaţa lui Callan nu decursese aşa cum crezuse el. Ea se întreba dacă i se întîmpla cuiva să aibă o viaţă exact aşa cum preconizase.

– Probabil că m-aş fi plictisit de moarte în Vermount şi ne-am fi despărţit de mult. Cine ştie, cred că este în folosul nostru.

– Ai foarte mult noroc, Merrie.

– Da, ştiu. Ar trebui să-l cunoşti cîndva pe Steve.

– Sper că nu în calitate de medic. Poate luăm o dată cina, înainte să plecăm în Europa.

– I-ar plăcea grozav. El a fost primul care mi-a spus cît de bune sînt produsele voastre.

– Se vede clar că e un om deosebit, zîmbi el, achitînd nota.

Plecară din restaurant şi merseră agale spre hotel, după care ea luă un taxi şi ajunse acasă.

A doua zi de dimineaţă erau din nou în centru, cu investitorii, după care luară prînzul cu cîţiva dintre asociaţii ei, apoi urmară alţi investitori.

Cînd Callan primi felicitările asociaţilor lui Meredith, încercă să evidenţieze cît mai mult meritele ei, dar ei păreau mai interesaţi de persoana lui. În ceea ce-i privea, ea nu-şi făcuse decît datoria şi nu avea rost să se vorbească prea mult despre asta. Lui Cal nu-i plăcea să vadă cum se purtau cu ea şi îi şi spuse acest lucru în maşină, cînd se îndreptau spre hotel, înainte de plecarea la aeroport.

– Nu te laudă prea mult, comentă el cu părere de rău.

– Și ei ar fi făcut exact ce am făcut eu. Pe ei îi interesează mai mult că Paul Black te-a adus la noi în calitate de client, și nu eu.

– E cam deplasat, nu ți se pare? El a făcut începutul, dar tu ai făcut restul.

– Așa e meseria. Nu există eroi aici.

– Și nici prea multă recunoștință.

– Nu mă aștept la asta din partea lor. O să fac mulți bani din afacerea asta, ca și ei, de altfel.

– Dar nu numai banii contează, și tu ești conștientă de asta. Nu poți să zici că îți faci meseria pentru bani, ci pentru că ai încredere în firmele cu care lucrezi și îți place foarte mult.

O respecta enorm pentru acest lucru și îl deranja că cei din compania ei nu făceau la fel.

– Da, e adevărat. Dar în acest domeniu nu au loc sentimentalismele. Ei consideră că scot destui bani, ca și ei, așa că nu are rost să mă ia în brațe.

– Cred că sînt mai duri și așteaptă mai mult de la tine pentru că ești femeie. E aproape ca și cînd ar trebui să le dovedești că ești la fel de bună ca un bărbat, și asta nu e normal. Ești mult mai capabilă decît mulți dintre ei și cu siguranță mai deșteaptă decît Paul Black. El nu e decît un boșorog cu multe relații. Nu face nimic real.

Ea rîse cînd auzi asta:

– Mulțumesc că ai observat toate acestea. Dar sînt mulți oameni ca el.

– Și nu destui ca tine. Mi-a făcut multă plăcere să lucrez cu tine.

Ajunsese să o îndrăgească sincer și să admire ceea ce reprezenta ea. O considera cumsecade, cinstită, loială și

sclipitoare. Un om deosebit de amabil. Şi îl impresiona faptul că vorbea aşa de frumos despre soţul ei.

– Şi mie mi-a plăcut să colaborăm. Ceea ce e bine, pentru că mai avem de stat o săptămînă împreună, rîse ea.

Peste cîteva minute luară bagajele lui Cal de la hotel, şi, împreună cu Charlie, se îndreptară spre locuinţa ei. Avea bagajele în hol, le luă în grabă şi se întoarse în cinci minute. Steve îi lăsase un bilet în care îi spunea că e din nou la spital şi că-i pare rău că nu se întîlniseră. Adăugă şi ea, într-un colţ, că regretă că nu se văzuseră şi că îl iubeşte.

– Te-ai întîlnit cu Steve? o întrebă Cal cu interes.

Îşi făcea griji pentru ea ca pentru o soră mai mică.

– Nu, era la spital într-o şedinţă. Bănuiam că nu o să ne întîlnim.

Părea dezamăgită, dar nu mirată. Era obişnuită – şi asta era viaţa pe care o duceau.

– Păcat. Cred că i-a părut rău.

– O să ne vedem peste o săptămînă, poate îmi iau concediu cînd mă întorc. Dacă poate să plece, tragem o fugă pînă în Vermont. Dacă nu, mergem în week-end pe undeva. Am încercat să-l conving să vină la Paris, dar lucrează în locul şefului lui, care trebuie să plece la Dallas.

– Aveţi un stil de viaţă absolut aiurit. Nu înţeleg cum suportaţi. Bun, dar poate reuşim să mergem la teatru cînd ajungem la Londra sau la restaurantul Annabel's. Îţi place să dansezi?

Cînd auzi întrebarea, Charlie întoarse capul şi privi pe geam, dezgustat. În ceea ce-l privea pe Cal, Charlie nu era de acord să amestece viaţa personală cu cea profesională. Mai ales nu cu Merrie.

– Da, îmi place foarte mult, replică ea impresionată de invitaţie şi amuzată de reacţia lui Charlie.

O distra să-l şocheze.

– Şi îmi place să merg la teatru.

– Poate le facem pe amîndouă.

Se simțea dator să o facă să se simtă bine după tot efortul depus. Iar la Londra urmau să fie numai ei doi şi Charlie.

Apoi verificară împreună nişte acte în drum spre aeroport şi cînd se urcară în avion erau toți obosiți. Avionul avea escală la Londra. După ce mîncară puțin, Cal şi Charlie se întinseră să doarmă. Meredith şedea lîngă Cal, iar Charlie chiar în spatele lor. Cînd îşi lăsă scaunul pe spate, Cal observă că Meredith se întindea spre servietă.

– Merrie, ce faci? o întrebă el.

– Voiam să mai citesc ceva.

– Nu! Trebuie să te odihneşti, zise el blînd. Îți ordon să stingi lumina.

– Îmi „ordoni"? Nu am auzit asta.

– Cineva trebuie să o facă. Hai, e destul pentru seara asta.

Ezită un moment, apoi ajunse la concluzia că avea dreptate şi că serviciul mai putea să aştepte pînă a doua zi dimineață. Se întinse şi stinse lumina.

– Bravo! O să le găseşti tot acolo dimineață.

Tonul lui era aproape părintesc şi ea şi-l imagină împreună cu copiii lui. Îşi dădu imediat seama că era un tată bun.

– De asta mă şi temeam, spuse ea în şoaptă. Tot sper să vină un spiriduş şi să termine treaba în locul meu.

– Tu eşti spiriduşul, Merrie. Dar şi spiriduşii au nevoie de odihnă din cînd în cînd.

Acum era mai hotărît ca oricînd să o facă să se simtă bine în Londra, pentru că o merita. Îl ajutase mai mult decît mulți alții, cel puțin în ultima vreme.

Îşi lăsă şi ea scaunul pe spate, îşi potrivi bine perna, trase pătura peste ea şi se întinse.

– Poţi să dormi în avion?

– Cîteodată. Depinde de cît am de lucru.

– Prefă-te că ai lăsat totul la New York şi că pleci în vacanţă.

Intră zîmbind în jocul lui.

– Şi unde mă duc?

– Ce zici de sudul Franţei?... Saint-Tropez, poate... şopti el.

– Da, e foarte bine

– Atunci închide ochii şi imaginează-ţi că eşti acolo.

– Şi ăsta e tot un ordin?

– Sigur. Acum stai liniştită şi gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

Spre surprinderea ei, chiar îl ascultă. Cu ochii închişi, îşi închipui că e în sudul Franţei. Văzu micul port, străduţele înguste şi întortocheate, Marea Mediterană şi piaţa de flori. Cînd se uită la ea, dormea, şi el îi potrivi grijuliu pătura.

7

Avionul făcu escală la Londra, apoi se îndreptă spre Edinburgh şi, spre surprinderea ei, Meredith dormi aproape tot timpul. Ajunseră dimineaţa în Scoţia şi se duseră direct la locul de prezentare. Toate astea făceau parte din ritualul turneelor de promovare, lucru bine ştiut de ea.

La fel ca în ultimele două săptămîni, totul ieşi perfect. Callan nu mai putea de bucurie cînd primiră un fax din New York care îi încunoştinţa că cererea depăşea oferta cu zece la unu.

Terminară în aceeaşi seară şi se întoarseră la Londra. Cînd ajunseră la Claridge, chiar şi neobositul Callan părea epuizat. Fusese o zi extenuantă, după o noapte de zbor. A doua zi de dimineaţă trebuia să fie odihniţi la prezentarea din Londra. Callan era mulţumit de felul în care decursese seara, ca şi întregul turneu. Totul ieşise mai bine decît se aşteptase datorită lui Meredith.

– Ce ai de gînd să faci în seara asta? o întrebă la hotel, în timp ce recepţionerul îi conducea către camerele lor.

Stăteau la acelaşi etaj, iar Charlie mai sus.

– Sper că o să dorm. Sînt obosită. Mă gîndeam să mă culc ca să nu stric lucrurile mîine.

– Asta nu se poate întîmpla. Nu vrei să ieşim să mîncăm?

Aşa obosit cum era, tot voia să iasă pe undeva. Îi plăcea să muncească mult, dar şi să se simtă bine.

– În seara asta nu, mulţumesc. O să comand ceva în cameră şi mă bag în pat.

– Nu ştii să te distrezi. Ce-ai zice să luăm cina la Harry's Bar şi mîine seară la Annabel's ?

– De unde ai atîta energie? Tu nu oboseşti niciodată?

– Uite cine vorbeşte. Nici tu nu te opreşti, replică el cu admiraţie.

– Chiar acum am făcut o pauză, răspunse cu un aer obosit.

Schimbarea de fus orar şi ziua epuizantă o răpuseseră, aşa că de-abia mai putea ţine ochii deschişi. Cînd se retraseră fiecare în camera lui, era frîntă. Camera ei era frumos decorată în stil Art Deco, iar a lui avea un tapet albastru deschis cu flori pastel. Se cunoştea că fuseseră redecorate de curînd. Lui Meredith nu i-ar fi păsat însă dacă ar fi dormit într-un hambar – nu voia decît să se odihnească pentru a doua zi. Prima prezentare era programată la ora opt, dar nu avea aceleaşi emoţii ca la New York. Pieţele europene nu-i interesau chiar atît de mult. De obicei se încerca micşorarea numărului de tranzacţii. Era important să existe pe piaţă, dar preferau ca majoritatea investitorilor să fie americani, care erau mai activi la Bursă şi generau mai mult capital.

Cal se întoarse la ea în cameră după ce îşi duse bagajele, încercînd să o convingă, dar fără să reuşească. Cîteva minute mai tîrziu, Meredith auzi uşa de la camera lui şi îşi dădu seama că plecase în oraş. Ea adormi înainte de nouă, iar a doua zi era veselă şi plină de chef de viaţă cînd se întîlniră la micul dejun.

– Unde ai fost azi-noapte? îl întrebă, sorbind din ceaşca de cafea.

– M-am întîlnit cu niște prieteni. Cunosc multă lume aici, pe unii prin fosta mea soție.

– Eu am închinat steagul pe la nouă.

– În seara asta nu o să se mai întîmple.

Charlie McIntosh veni și el, de data asta destul de bine dispus, comandă cîrnați cu omletă și participă la discuție.

Conform programului, la opt începură prezentarea pe care o știau acum pe de rost, cu tot atîta succes ca și pînă acum.

La prînz se întîlniră cu cîțiva investitori privați, iar la ora unu urmă altă prezentare. Ajunseră înapoi la hotel pe la ora patru. Charlie aranjase să-și petreacă sfîrșitul de săptămînă în Franța, cu niște prieteni, urmînd să se reîntîlnească duminică noaptea la Geneva. Neașteptat de politicos, le ură un week-end plăcut înainte să plece, ceea ce o făcu pe Meredith să creadă că se mai dăduse pe brazdă.

– Ești gata să mergem să ne distrăm? o întrebă Cal intrînd la ea în cameră fix la ora cinci.

La opt aveau rezervare la Harry's Bar și intenționau să ajungă și la Annabel's, să danseze.

– Nu trebuie să mă iei și pe mine dacă ai altă treabă, zise Meredith. Poate te-ai distra mai bine dacă ai avea o întîlnire adevărată.

Se înțelegeau de parcă ar fi fost frați și le plăcea situația.

– Prefer oricînd să ies cu un prieten.

Se opriră o vreme în hol și analizară ședința din ziua respectivă, care ieșise mai bine decît se așteptaseră.

– Și Charlie s-a descurcat bine, încercă Meredith să fie generoasă. Chiar și cînd făcea eforturi, nu era prea seducător, dar măcar nu mai avea atitudinea negativă din New York și Los Angeles.

Și Cal băgase de seamă:

– Păcat că i-a luat atît de mult timp.

Schimbară subiectul şi după cîteva minute se întoarseră în cameră. El stabili să treacă să o ia la opt şi un sfert, ca să aibă timp să se relaxeze şi să facă o baie, dar chiar în momentul în care intra în baie, sună telefonul. Se acoperi cu un prosop şi ieşi din cadă cu părul ud. Cînd auzi vocea de la celălalt capăt al firului zîmbi, recunoscîndu-l pe Steve.

– Cum merge treaba, iubito? întrebă el, bine dispus.

Pentru el era vineri după-amiază.

– Totul e foarte bine, răspunse, trăgînd mai bine prosopul, uşor înfrigurată de aerul condiţionat. Aproape am terminat, avem mulţi investitori şi sîntem în situaţia cea mai bună posibilă.

Steve ştia că asta însemna că vor mai adăuga cinci sau zece procente la numărul iniţial de acţiuni. După doisprezece ani de experienţă, recunoştea limbajul profesional.

– Callan e foarte bucuros.

– Vă mai face probleme consilierul lui financiar?

– Se poartă ceva mai frumos. Azi chiar a zîmbit. Acum a plecat în Franţa la nişte prieteni şi e tare bine fără el.

Charlie se purta ca un bunic morocănos, dar Steve nu se bucură cînd auzi că plecase:

– Asta înseamnă că eşti singură cu Dow?

– Mai mult sau mai puţin. Cu el şi cu alte opt milioane de locuitori, cred că sînt în siguranţă.

– Ştii ce vreau să zic. Nu-ţi face avansuri, nu?

– Sigur că nu. E mai deştept decît crezi. Am devenit chiar prieteni. După turneele astea de promovare, fie te împrieteneşti cu cel cu care călătoreşti, fie nu vrei să-l mai vezi vreodată. A fost foarte de treabă şi cred că o să rămînem prieteni. Sper să vă cunoaşteţi cît de curînd.

– Nu știu de ce, dar nu am încredere în el. Aș vrea să fiu cu tine acum în Londra.

– Păi, vino, îl tachină ea. Poți să vii la Paris săptămîna viitoare.

– Ce drăguț! Știi că nu pot să plec de aici. Întoarce-te cît poți de repede. Ce faci în week-end-ul ăsta?

– Nu mare lucru. Mă gîndeam să fac niște cumpărături mîine, iar în seara asta iau cina cu Cal la Harry's Bar.

Nu-i spuse și de dans, pentru că își dăduse seama că îl deranjează și, chiar dacă nu era nimic serios, nu voia să-l supere degeaba. Cal se purta impecabil.

– Dacă se îmbată, ia un taxi și du-te singură la hotel. Să nu riști.

– Iubitule, nu-ți mai face griji fără rost. Nu o să se îmbete nimeni. O să mîncăm ceva și o să ne întoarcem, asta-i tot. E mai bine decît să comand ceva în cameră.

– Bine, zise el, fără convingere.

Cal era prea tînăr, cu prea mult succes și prea frumos, iar lui Steve nu-i plăcea situația. Nu își putea închipui că vreun bărbat era în stare să-i reziste soției lui. Dar avea încredere deplină în ea.

– Dar tu ce faci în seara asta?

– Dorm. Mîine sînt din nou de gardă, dar în week-end nu am nimic de făcut, iar pentru săptămîna viitoare am făcut schimb de ture ca să pot fi cu tine.

– Hai să plecăm undeva! propuse ea, încîntată.

– Mai vedem.

După ce termină de vorbit, se întoarse la baie, dar apa se răcise. Dădu drumul să mai curgă apă caldă și se așeză pe marginea căzii, gîndindu-se la ce-i spusese Steve. I se părea înduioșător că era încă gelos, chiar și fără motiv. Ea nu avusese nici cea mai mică intenție să-l înșele vreodată, se iubeau foarte mult.

Cînd veni Callan, purta o rochie scurtă de seară, sandale cu tocuri înalte şi un şirag de perle. Se machiase şi părul ei era parcă de aur. Era strălucitor de frumoasă, iar Callan fu profund impresionat. La serviciu se îmbrăca destul de conservator, mai degrabă în costume bleumarin sau negre, dar acum părea tînără şi era atrăgătoare în rochia care îi lăsa spatele aproape gol.

– Dacă îmi permiteţi, doamnă Whitman, sînteţi încîntătoare. Poate că ar fi trebuit să te îmbraci aşa la prezentări şi am fi avut încă şi mai mulţi investitori.

– Mulţumesc, Callan, roşi ea.

Cîteodată era plăcut să se îmbrace elegant.

La restaurant se afla toată lumea bună – vedete şi aristocraţi. Era un local select şi, fiind un club, atmosfera era mai mult de petrecere privată.

Băură ceva la bar, apoi se îndreptară spre masă. Cînd se uită în jur, Meredith recunoscu mai multe persoane, cîţiva investitori englezi şi francezi, unul saudit şi unul din Bahrain. La masa alăturată şedeau două vedete de cinema, un regizor şi un celebru prinţ italian. Se simţea bine cu el şi înconjurată de oameni cunoscuţi.

De data asta nu discutară afaceri. Erau doar doi prieteni care luau masa împreună într-o vineri seara. Ar fi fost aproape o întîlnire, numai că ea era căsătorită, iar el era clientul ei. Într-un fel, era chiar mai bine, nu îşi mai băteau capul cu ce o să se întîmple, ce avea de gînd celălalt, ci se puteau simţi bine împreună.

– Steve trebuie să fie lipsit de prejudecăţi, comentă Callan pe cînd chelnerul le turna cîte un pahar de Château d'Yquem la desert.

Era un vin care îi plăcea grozav lui Meredith, părea aur lichid.

– De ce spui asta?

– Nu cred că mie mi-ar plăcea ca soția mea să ia cina și să se ducă la dans cu altcineva. Nici în Charlotte nu am avut încredere și, în final, s-a dovedit că am avut dreptate.

– Steve știe că nu are de ce să-și facă griji. Poate să aibă încredere în mine.

În momentul acela intră în restaurant o brunetă foarte cochetă, într-o rochie roșie. Părea destul de cunoscută și era însoțită de un bărbat frumos, mai în vîrstă. Meredith avea senzația că o știe de undeva. O urmări cum merge rîzînd printre mese și în cele din urmă îl întrebă pe Cal dacă o cunoaște. El o privi lung.

– E actriță? mai întrebă ea.

Era cam în vîrstă ca să fie manechin, dar suficient de frumoasă.

– Nu, e avocată, zise el, aruncîndu-i o ultimă privire, apoi se întoarse spre Meredith, ușor iritat.

– O cunoști? Eu am mai văzut-o, dar nu-mi dau seama unde.

– Ai văzut-o în revista *W* și în altele. Are o viață socială intensă, e destul de cunoscută și are clienți importanți. Se învîrte în cercuri înalte, răspunse el repede.

– Dar cine e? întrebă ea nedumerită.

– E fosta mea soție, zise el privind-o drept în ochi, cu o expresie dură, nemulțumit de întîmplare.

– Îmi pare rău. Își dădea seama că nu-i făcea plăcere să o vadă.

– Nu e cazul. Acum ne înțelegem bine. Ne vedem cînd îi vizitează pe copii.

Dar Meredith simțea că, oricît ar fi încercat să o ascundă, întîlnirea era dureroasă pentru el. Se întrebă dacă aveau de gînd

să se salute, dar chiar în momentul acela femeia în roşu veni la masa lor cu mîna întinsă spre Cal şi un zîmbet la fel de sclipitor ca diamantele de la gîtul ei.

– Bună, Charlotte, spuse el firesc, ce mai faci?

– Bine. Tu ce cauţi pe aici?

Îi aruncă o privire lui Meredith, care se simţi neînsemnată cu rochia ei simplă şi şiragul de perle, deşi era frumoasă şi elegantă.

– Am nişte afaceri. Ţi-o prezint pe Meredith Whitman, le făcu el politicos cunoştinţă.

Charlotte plecă la prietenii ei, iar Meredith nu se putu abţine să nu observe cu mirare că nu-l întrebase nimic de copii. Îi comunică şi lui Callan, care ridică din umeri şi îi răspunse zîmbind:

– Ţi-am spus că pe ea o interesează mai mult strălucirea înaltei societăţii, afacerile şi clienţii importanţi pe care îi reprezintă. Se simte foarte bine aici.

Meredith se întrebă cît de mult îl deranjează să o vadă, dar nu insistă.

– Îţi ia ochii, e foarte frumoasă, comentă ea

Aşa putea intui ce fel de femei îl atrăgeau. Nu era greu să te ameţească cu frumuseţea ei şi, din cîte îi povestise Cal, era şi deşteaptă. Dar părea să-i lipsească lucrurile importante, precum valorile morale, integritatea şi compasiunea.

– Cînd era mică a fost manechin. Cred că i s-a urcat oarecum la cap. A început să-i placă să i se dea atenţie, să aibă mulţi bani, dar ştia că această carieră nu putea dura prea mult, aşa că şi-a găsit una care să ţină. E un avocat foarte priceput şi îi place lumea spectacolului. Cred că trăieşte prin starurile ei de cinema pe care le adoră. Şi lor le place grozav de ea. Probabil că de asta n-o interesează copiii ei. De fapt, clienţii le ţin locul.

– Ca și în cazul meu, zîmbi Meredith. Și pentru mine, clienții sînt ca și copiii mei. Ca tine. Vă învăț de toate și după aceea vă trimit pe picioarele voastre în lume ca să faceți mulți bani.

El izbucni în rîs și dădu din cap:

– Cred că mai mult decît atît. Dar tu ce satisfacții ai, în afară de cele evidente?

Cîștiga mulți bani, dar amîndoi erau conștienți că nu asta era singura motivație. Își iubea meseria și era foarte competentă. În lunile în care lucrase cu ea, dar mai ales în ultimul timp era foarte impresionat.

– Chiar îmi place ce fac, îi dădu ea răspunsul, și îi consider pe clienți un fel de copii ai mei. Nu am nevoie de unii adevărați. Sînt perfect mulțumită cu ei și cu Steve.

– Nu e același lucru, crede-mă. Pierzi ceva foarte important, și ea la fel, o contrazise el, uitîndu-se un moment la Charlotte. Din păcate, nu a înțeles asta niciodată. Măcar tu nu ai copii, nu faci rău nimănui. Poate doar ție și lui Steve, dar la ea e mai rău. Ea nu le dă copiilor șansa de a avea o mamă adevărată.

– Poate că a venit timpul să te recăsătorești, măcar de dragul copiilor.

– Sigur, și după aia ce se întîmplă? Să treacă iar printr-un divorț? Măcar atunci erau prea mici ca să-și dea seama ce se întîmplă. Mary Ellen avea șase ani și a suferit mult, dar Julie avea doar patru ani, iar Andy nici măcar nu împlinise doi, așa că nu i-a afectat chiar atît de mult. A fost mult mai ușor pentru ei, dar data următoare nu ar mai fi. Acum au crescut destul ca un divorț să-i facă să sufere.

– De ce crezi că o să divorțezi? Poate că ai învățat ceva de data trecută.

– Da, m-am învățat minte să nu mă mai căsătoresc, glumi

el, încercînd să-şi ascundă durerea şi amărăciunea. Am învăţat să nu mai am încredere şi să nu mai fiu prost. Charlotte şi-a început afacerea din Londra cu banii pe care i-am dat eu la divorţ.

– Norocul ei.

– Da, şi eu m-am gîndit tot aşa, replică el, făcîndu-i semn chelnerului să le aducă nota. În plus, copiii mei nu m-ar lăsa să mă recăsătoresc, adăugă el amuzat. E clar că mă vor doar pentru ei.

– Nu e nici bine, nici corect faţă de ei, şi nici faţă de tine.

– Ba e foarte bine pentru mine. Sînt îngerii mei păzitori, nu mă lasă să fac nici o prostie.

– Eşti prea deştept ca să fii cinic, Cal, sau atît de laş.

Îi vorbea prietenește şi el ştia.

– De ce tot încerci să faci atît reclamă căsătoriei? Era nedumerit de insistenţa ei.

– Pentru că e cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată.

– Ai mult noroc, şi Steve la fel, se linişti el brusc şi îi zîmbi cu căldură. Hai, puştoaico, la dans!

O luă de mînă şi o conduse spre uşă, fără să arunce măcar o singură privire în direcţia unde se afla fosta lui soţie. Era un capitol închis din punctul lui de vedere, iar Meredith se simţi uşurată cînd ieşiră, pentru că simţise şi ea cît îl duruse întîlnirea cu Charlotte. Era evident că nu mai avea sentimente pentru ea.

În drum spre Annabel's conversară despre lucruri mărunte în limuzina cu şofer pe care o închiriase el. Lui Meredith îi plăcu localul imediat ce ajunseră acolo. El comandă şampanie şi o conduse pe ringul de dans, de unde se întoarseră abia după o jumătate de oră. Se simţeau minunat împreună, Cal dansa foarte bine şi era amuzant. Îi părea rău de el că încă nu-i trecuse

amărăciunea, că era încă atît de rănit. Dar era extrem de atrăgător şi ea considera că merita mai mult decît îşi îngăduia să aibă. Pentru un bărbat ca el, munca şi copiii nu păreau să fie de-ajuns, deşi nu ştia ce îşi mai umplea viaţa. Nu pomenise niciodată numele unei prietene sau al unei iubite, aşa că se întreba cum se distra el, ce făcea cînd nu muncea sau nu ieşea la dans cu investitorul lui bancar.

Dansară pînă la două noaptea, după care se întoarseră la hotel. Deşi obosiţi, se simţeau bine şi rîdeau. Ar fi putut să danseze cu el toată noaptea, fără să fie altceva decît prieteni. Era plăcut să o ţină în braţe, mişcîndu-se lent sau mai rapid, în ritmul melodiei, în pas cu ea. Se simţea la largul ei. Iar întîlnirea cu Charlotte şi reacţia lui îi stîrniseră curiozitatea în legătură cu trecutul lui.

– Ce planuri ai pentru mîine? o întrebă cînd ajunseră în dreptul camerei ei.

– Mă gîndeam să fac nişte cumpărături. Îmi plac grozav magazinele de antichităţi de aici.

– Şi mie. Pot să vin şi eu?

– Sigur că da.

Apoi îşi aminti de lucrurile scumpe de la el de acasă.

– Dar poate tu vrei să mergi în magazine mai pretenţioase. Nu vreau decît să cotrobăi pe ici, pe colo.

– Exact asta mi-ar plăcea şi mie. M-am simţit foarte bine cu tine în seara asta, Meredith.

Poate că era adevărat, dar cu siguranţă ea nu era atît de strălucitoare sau de elegantă ca fosta lui soţie. Charlotte era cu totul altceva, iar Meredith se întreba dacă, în comparaţie cu ea, Cal nu o găsea cam ştearsă. Era mult mai conservatoare decît Charlotte, dar şi mult mai reală.

– Şi eu m-am simţit foarte bine, mulţumesc, Cal. Mîncarea

a fost excelentă şi îmi place să dansez. Nu ies niciodată la dans cu Steve – el e fie prea obosit, fie prea ocupat, şi am ajuns la concluzia că nici un chirurg nu ştie să danseze. A fost frumos, îi mulţumi ea călduros şi sincer.

– Bine, o să vin la New York şi o să te invit oriunde vrei. O să fim noii Fred Astaire şi Ginger Rogers, parteneri în ring şi buni prieteni.

Îşi luară rămas-bun şi ea intră în cameră. Era obosită, dar se simţise foarte bine. Văzu că avea un mesaj şi cînd telefonă la recepţie să verifice, i se spuse că Steve o sunase de trei ori. Hotărî că e prea ostenită să îl sune, aşa că o lăsă pe dimineaţă.

Îşi aruncă rochia pe scaun, îşi scoase pantofii, se spălă pe dinţi, după care îşi trase cămaşa de noapte şi se băgă în pat.

A doua zi, la opt, pe cînd încă mai dormea, sună telefonul. Era Steve.

– Unde ai fost toată noaptea? păru el supărat.

– Ţi-am zis că ies în oraş cu Cal, căscă ea, pe jumătate adormită.

– Şi la ce oră v-aţi întors, la patru dimineaţa?

– Nu, la două. Am luat cina la Harry's, apoi ne-am dus să bem ceva la Annabel's.

Nu avea secrete faţă de el. Voise de la început să-i pomenească de Annabel's, dar nu găsise momentul.

– Ai dansat cu el?

– Nu, doar cu cîţiva chelneri şi cu şeful de sală. Bineînţeles că am dansat, prostuţule, nu a fost mare lucru.

– Dar poate e mare lucru pentru mine, protestă el ca un copil răsfăţat, şi ea zîmbi uşor amuzată.

Ştia că nu are de ce să-şi facă probleme că l-ar înşela, chiar dacă ieşea la dans cu un alt bărbat.

– Nu are de ce să fie, nu s-a întîmplat nimic, chiar ne-am întîlnit cu fosta lui soţie.

– Ce drăguț! Îmi pare rău că m-am purtat prosteşte. Dar mi-e dor de tine şi nu-mi place să te ştiu singură cu altcineva.

– De acum înainte nu o să accept decît cliente, promit. O să anunț la firmă.

– Bine, bine, sînt un nemernic. Dar te iubesc şi eşti prea frumoasă să călătoreşti cu celibatari prin toată lumea.

– Se poartă impecabil, jur.

Se trezise de-a binelea şi îi părea rău că e supărat. Era una să-l necăjească puțin, şi altceva să-l îngrijoreze. A-l face gelos pe celălalt, intenționat, nu era jocul lor.

– Nu o să mai ieşim să dansăm, îți promit. Nu s-a întîmplat decît o dată, pentru că eram amîndoi siliți să rămînem aici şi am muncit atît de mult. Voiam să sărbătorim succesul în afaceri, dar el nu îmi face avansuri, sîntem simpli amici. Ți-ar plăcea de el dacă l-ai cunoaşte.

– Bine, Merrie, îmi pare rău, am încredere în tine. Ce ai de gînd să faci azi?

– Nimic deosebit. Mă duc la cumpărături. L-am rugat pe portar să-mi ia bilete la teatru.

Îi plăcea foarte mult să se ducă la spectacolele de teatru londoneze.

– Mîine seară plec la Geneva şi după aceea – înapoi la muncă.

– Îmi pare bine că te întorci aşa curînd, zise el, iar ei îi păru rău cînd simți îngrijorarea din glasul lui. Nu voia să-l ştie supărat, pentru că nu merita aşa ceva.

– Tot încearcă să mă convingă să fac copii.

– Sper că nu cu el, se îngrijoră Steve din nou, iar ea rîse.

– Nu, cu tine. Îmi spune întruna ce norocoşi sîntem. Cred că fosta lui soție l-a rănit foarte rău. Au divorțat de opt ani, dar cred că încă mai suferă. Ar trebui să o vezi, e superbă, dar cam

afurisită. Locuieşte în Londra. L-a lăsat cu copiii pe cap, iar ea a venit aici cu partenerul ei.

– Drăguţă femeie. Va trebui să-l cunosc pe tipul ăsta odată.

– E scund, gras, urît şi plin de negi.

– Da, şi arată ca Gary Cooper, mi-aduc aminte. Dar parcă Gary Cooper nu avea negi.

– Nu te-ai uitat cu atenţie.

– Nici tu să nu te uiţi. Vino acasă cît mai repede, mi-e dor de tine!

Era ciudat că îl enerva Callan. De obicei nu-l interesau bărbaţii cu care făcea ea afaceri, dar de data asta situaţia părea schimbată. Poate că citise prea mult despre el în ziare, unde era descris drept un geniu al afacerilor. Chiar aşa era, dar rămînea doar un om, iar Meredith îşi iubea soţul.

– Ce o să faci azi?

– Nu ştiu, am ieşit din tură de la nouă, iar acum e ora trei. Dar e atît de plictisitor cînd nu eşti aici să ne jucăm.

– Mă întorc săptămîna viitoare, ne jucăm atunci.

– De-abia aştept să te văd.

Se simţea mai singur decît de obicei şi nu părea să-şi găsească locul fără ea. Poate că era cu adevărat gelos pe Callan şi nu ar fi trebuit să-i pomenească despre dans. Dar nu-l mintea niciodată.

– Distracţie plăcută prin magazine şi sună-mă cînd ajungi la hotel.

– Promit, declară ea, dar nu se putu ţine de cuvînt pentru că întîrziase mult la cumpărături.

Se întoarseră pe la sase şi abia avu timp să se schimbe pentru cină.

S-au dus la restaurantul Rule's, unde au avut o masă într-un

colț retras, apoi au plecat iute să vadă noua punere în scenă a piesei *Romeo și Julieta*, care le plăcu foarte mult.

Îl sună duminică după-amiază, înainte să pornească spre Heathrow, dar el era plecat. Mai încercă de la Geneva, dar era la spital. Așa că renunță și luă masa de seară cu Callan și cu Charlie McIntosh, se culcă devreme și a doua zi le făcu prezentarea unor investitori elvețieni. Charlie era mult mai bine dispus și, după ședință, se purtă chiar frumos cu Meredith, ceea ce îl bucură pe Callan.

La ora patru erau în avion spre Paris, simțindu-se toți foarte bine, așa că Meredith începu să spere că Charlie înțelesese în sfîrșit că făceau un lucru bun. Bunăvoința lui față de ea fusese considerabil sporită de cele două pahare de martini pe care le băuse în avion.

Seara erau la Ritz și, înainte să poată spune ceva, Callan o informă că făcuse rezervare la Tour d'argent pentru amîndoi, Charlie avînd alt program. Așa că se îmbrăcă cu singura rochie elegantă pe care o luase cu ea, de un verde pal, ca ochii ei. Cînd intră în restaurant, multe capete se întoarseră după ea, iar Callan își exprimă deschis admirația:

– Arăți fenomenal, Meredith.

– Mulțumesc.

Cina a fost excelentă, cum era de așteptat, și în cea mai mare parte a timpului discutară despre afaceri, în ciuda mîncării gustoase și a decorului somptuos. Voia să-l pregătească pentru prezentarea de dimineață. Francezii erau dificili, dar cei mai importanți investitori de aici auziseră deja de proiectul lor și voiau și ei, ca și ceilalți, să facă parte din el. Meredith nu credea că vor avea probleme.

Se întoarseră cu mașina la hotel, apoi se plimbară puțin

prin Piaţa Vandôme ca să ia aer. Era la jumătatea lui septembrie, într-o seară frumoasă. Pe drum i se făcu cam frig, aşa că îşi puse pe umeri jacheta lui Callan care păstra mirosul parfumului lui. Păreau un cuplu fericit, vorbind, rîzînd şi uitîndu-se prin vitrinele magazinelor de bijuterii. Fusese o seară foarte plăcută. După ultima prezentare de a doua zi urmau să petreacă seara în Paris, întorcîndu-se la New York miercuri dimineaţă, la timp pentru şedinţa cu asociaţii de la firmă. Pachetul de acţiuni avea să fie tranzacţionat la Bursă a doua zi, ceea ce însemna sfîrşitul muncii lui Meredith. În drum spre hotel, prin cea mai elegantă piaţă din Paris, el deveni uşor nostalgic:

– Cu cine o să vorbesc eu în fiecare zi dacă nu o să mai fim împreună?

– Ei, o să fii prea ocupat cu acţionarii tăi ca să te mai gîndeşti la mine.

– Parcă mi-aş lua zborul din cuib pentru prima dată, se plînse el pe cînd trecură pe lîngă Boucheron şi Meredith admiră un enorm colier de smaralde.

– Te-ai descurcat înainte să mă cunoşti, îl încurajă ea rîzînd, apoi strînse sacoul pe ea. Şi de vorbit, poţi să vorbeşti cu Charlie.

– Mă sperii numai cînd mă gîndesc.

Callan arăta mai frumos ca niciodată cu cămaşa lui albă şi cravata bleumarin. Părea că lucrează mai degrabă într-o casă de modă decît într-o companie de electronică de vîrf din Silicon Valley. Meredith se gîndi imediat că el şi cu Charlotte alcătuiau probabil un cuplu foarte frumos. Părea bărbatul potrivit să fie alături de o femeie strălucitor de frumoasă, iar cine stătea lîngă el căpăta ceva din frumuseţea lui.

Pe unde treceau, oamenii se uitau la ei cu admiraţie.

– Oricum, draga mea, o să-mi fie dor de tine.

– Cînd ai nevoie de sfaturi pe gratis, telefonează-mi.

– Dacă reuşesc să dau de tine şi dacă nu eşti prea ocupată să-mi răspunzi, zise el gînditor. Chiar părea sincer întristat, aşa că ea îi zîmbi.

– Cei de la birou ştiu unde să mă găsească întotdeauna, îl asigură urcînd treptele de la Ritz şi intrînd în hol.

Trecură printr-un coridor lung, cu vitrine cu bijuterii de-o parte şi de alta, apoi o lăsă la uşa camerei ei, recuperîndu-şi sacoul cu o privire plină de regret. Fusese o seară foarte plăcută şi ea acceptă să ia cina cu el în seara următoare la Lucas Carton, dar de data asta firma ei plătea. Pînă acum, el achitase notele de plată, şi nu fuseseră ieftine. Îi plăcea să ia cina în restaurante de lux şi nu-l deranja de cheltuiască mulţi bani ca să mănînce bine.

Se întîlniră a doua azi şi cu Charlie McIntosh şi făcură ultima prezentare. Ca şi ceilalţi investitori, încă de la începutul proiectului, şi francezii erau foarte interesaţi de Dow Tech. Rezultatele depăşiră şi cele mai frumoase vise ale lui Callan şi erau chiar mai bune decît previziunile specialiştilor. Joi aveau să-şi facă o intrare impresionantă în scena de la Bursă. Lista ce urma să fie publicată în *The Wall Street Journal,* cu numele celor care deţin acţiuni, va fi deosebită. Meredith îi explicase lui Cal că erau în situaţia în care unele firme importante acceptaseră să cumpere mai puţine acţiuni şi erau de acord să apară sub numele unor firme mai mici din domeniul electronicii de vîrf. Era un mare succes, care le va aduce prestigiu celor de la Dow Tech.

La ora cinci, cînd se întoarseră la hotel, era clar că aveau toate motivele să sărbătorească o victorie. Turneul lor de promovare se încheiase oficial. Avusese mai mult succes decît sperase ea, şi chiar şi Charlie era zîmbitor. Deşi, oficial, încă

nu era de acord cu Cal, trebuia să recunoască faptul că făcuseră o treabă bună. La un moment dat îi spuse lui Cal că Meredith este o femeie extraordinar de competentă, după care dădu mîna cu ea şi o felicită. După aceea plecă să prindă cursa de la opt spre California. Cal se întorcea cu Meredith la New York a doua zi ca să se întîlnească cu asociaţii ei. Sperau ca pînă atunci comisia SEC să fi aprobat proiectul.

La cina de la Lucas Carton purtă un costum simplu şi negru, şi petrecură o seară încîntătoare, îmbogăţită de o masă excelentă. Îi spuse că vorbise cu copiii lui, care îl aşteptau nerăbdători să vină acasă.

– Şi Steve de-abia aşteaptă să mă întorc, îi răspunse ea la cafea şi coniac. Am făcut o treabă grozavă.

Părea fericită şi foarte bucuroasă pentru el. Îşi iubea meseria şi se simţise bine cu el în acest turneu, mai bine decît cu ceilalţi clienţi. Colaborau eficient şi păreau că au multe în comun. Împărtăşeau aceeaşi viziune asupra lumii financiare şi pe ea o interesase întotdeauna tehnologia electronică de vîrf. În ultimii ani, cele mai multe firme de care se ocupase erau din acest domeniu, aşa că devenise specialistă, fapt care-l impresiona pe Callan. Fusese avertizat că mulţi bancheri nu se pricep. Ea îl învăţase cum decurge procesul propunerii iniţiale de proiecte şi ce se întîmplă în lumea bancară.

– Ce ai de gînd să faci acum?

– Mă voi ocupa de următoarea companie, ca de obicei. Şi tu? Cum ai de gînd să te mai distrezi? îl necăji ea.

Deveniseră buni prieteni. Dar ştia destul de bine ce urma el să facă, îi povestise că avea de gînd să dezvolte o nouă gamă de produse chirurgicale.

– Mă gîndesc să mai cumpăr o companie. În zece ani, Dow Tech poate fi de zece ori mai mare decît acum. Cal era

sigur că se va întîmpla așa și își planifica mișcările ca să atingă acest scop.

– Da, ar fi bine să mai achiziționezi o companie.

Pînă acum nu-i vorbise despre această intenție. Avea o mulțime de idei noi, voia să se extindă. Nu-i plăcea să se mulțumească cu ce obținuse și în privința asta semăna cu ea.

Continuară discuția la barul hotelului. El mai comandă un coniac, dar ea îi ținu doar companie, fiindcă nu voia să fie mahmură a doua zi.

Părea la largul lui alături de ea, și vorbiră, așezați confortabil unul lîngă altul, pînă după miezul nopții. Întotdeauna găseau subiecte de conversație, erau de multe ori de aceeași părere, dar cîteodată îl și contrazicea, fapt care lui îi plăcea. Împărțeau un univers pe care puțini l-ar fi înțeles.

– Vorbești și cu Steve despre toate astea?

Era curios, pentru că el nu mai întîlnise o femeie cu care să poată discuta așa.

– Despre unele lucruri. Nu din domeniul tehnic. Dar a învățat multe despre investițiile bancare. Unii îl iau drept bancher pentru că folosește mulți termeni de specialitate.

– Cred că are al naibii de mult noroc și sper să-și dea seama de asta.

– Da, știe. Și eu sînt norocoasă. Sîntem diferiți, dar ne înțelegem bine. Poate pentru că sîntem împreună de atît de mult timp. Aproape jumătate din viața mea.

Avea treizeci și șapte de ani și era căsătorită de paisprezece, ceea ce nu e puțin lucru.

– Eu am fost căsătorit mai puțin timp decît tine, dar mă simt de parcă am fost luat prizonier în război. De fapt, a fost mai plăcut în războiul din Vietnam decît cu Charlotte.

Meredith înțelegea de ce vorbea așa, și îi părea rău pentru el.

– Măcar te-ai ales cu trei copii minunaţi.

– Da, şi îi sînt recunoscător pentru asta. Cîteodată îmi vine greu să cred că sînt ai ei, pentru că e foarte depărtată de ei, dar ea şi-a dorit-o.

Meredith nu fu surprinsă, Charlotte nu-i făcuse impresia unui om cald şi prietenos cînd o văzuse la Harry's. Frumoasă, plină de farmec şi rece ca gheaţa. Meredith se întreba ce găsise Callan la ea cînd se îndrăgostise, dacă doar aparenţele contaseră pentru el. Poate că aşa era şi acum.

Încercară să prelungească ultimele momente petrecute împreună la bar. A doua zi urmau să se întoarcă fiecare la vieţile lor, la birourile lor şi la oamenii care contau – pentru el, copiii, pentru ea, Steve. Dar în acest moment, în ultima seară, sărbătoreau victoria obţinută împreună şi universul pe care-l împărţiseră pentru scurt timp.

Nu fu surprinsă cînd el o mîngîie pe mînă şi o privi blînd:

– Vreau să ştii cît de importantă a fost pentru mine întîlnirea noastră. Ai făcut o treabă minunată şi mi-ai fost un prieten de nădejde.

– Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine.

Îi făcuse plăcere şi să rîdă, să călătorească şi să vorbească cu el despre cîte în lună şi în stele, şi învăţase mult de la el.

– Sper să mai avem ocazia să colaborăm, adăugă el gînditor.

– Dacă te gîndeşti serios să achiziţionezi o altă companie, pot să-ţi arăt cîteva proiecte. O să mă interesez ce e pe piaţă.

– Măcar ca să păstrăm legătura şi tot merită să mai cumpăr o companie, chiar dacă Charlie nu e de acord, glumi Cal.

O conduse pînă la uşă, ca întotdeauna, dar de dată asta întîrzie puţin, vrînd parcă să spună ceva, dar se opri cînd Meredith deschise uşa cu cheia grea de aramă.

– Noapte bună, Meredith, rosti el simplu, uitîndu-se la ea.

Apoi, fără un cuvînt, ea se apropie, îl sărută pe obraz şi se întoarse, făcînd un pas în cameră.

– Noapte bună, Cal, răspunse încet pe cînd el se depărta şi închise uşor uşa.

Se aşeză pe scaun, uitîndu-se pe fereastră şi gîndindu-se la el. Se întîmplaseră multe în ultimele săptămîni şi spera că vor rămîne la fel de buni prieteni chiar dacă nu vor mai lucra împreună.

8

Timpul păru să zboare prea repede în cursa de miercuri către New York. Cal dormi, Meredith lucră. Cei de la birou îi trimiseseră numeroase faxuri înainte să plece de la Paris. Nu se opri din lucru decît cînd ajunseră pe aeroportul JFK.

Cal se trezi şi o privi zîmbind, după care îşi mută privirea pe hublou. Aterizaseră.

– Cît e ceasul? întrebă, înăbuşindu-şi un căscat.

– E ora două aici. La patru sîntem aşteptaţi la birou.

Aveau exact atît timp cît să treacă prin vamă, să-şi recupereze bagajele şi să ajungă cu limuzina la birou.

– Toată lumea vrea să te felicite.

– Tu ar trebui să primeşti felicitările, sper că îşi dau seama şi cei cu care lucrezi.

Uneori îşi făcea griji pentru ea. Văzuse bine că Paul Black nu o aprecia la justa valoare şi se întreba dacă ceilalţi asociaţi erau mai deştepţi.

– Sigur că îşi dau seama, zîmbi Meredith, aranjîndu-şi actele în servietă.

Dar, la birou, toţi îl felicitară pe Cal, iar Meredith fu aproape ignorată. Paul Black îi spuse că făcuse o treabă bună, fără să atragă însă atenţia celorlalţi. Era obişnuită, nu o deranja situaţia. Ştia că aveau o mentalitate învechită şi nu apreciau

meritele unei femei. Știind toate astea, era mare lucru că devenise asociat. Se întreba cîteodată cît de mult putea să avanseze în această firmă, cum o întrebase și Cal, și dacă atinsese punctul maxim. Pentru moment, nu voia să creadă așa ceva.

– Ar trebui să vorbiți cu Meredith, le atrase Cal atenția. Ea a realizat totul ca prin vrajă, a fost extraordinară.

Deși o repetă de mai multe ori, nimeni nu păru interesat să audă, ceea ce îl enervă.

Fură întrerupți de videoconferința cu agenții de vînzări din firmele care susținuseră proiectul pentru a pune la punct ultimele amănunte. Meredith anunță că acordul fusese aprobat de SEC și că avea să intre în vigoare de la deschidere în dimineața următoare. Se bucurară să afle că se găseau într-o situație ideală, rămînînd să fie stabilite prețul de vînzare și mărimea ofertei. Callan acceptă să se limiteze la numărul inițial de acțiuni și să mărească prețul cu doar douăzeci de procente pentru ca stocul să crească rapid și mult chiar din prima fază, dată fiind cererea mare. Meredith considera că e bine să „lase ceva pe masă" pentru ca ceilalți să agreeze oferta. O afacere ideală ajunsese într-o etapă finală perfectă, iar Callan nu se îndoia că totul i se datora ei.

Îi spuse acest lucru două ore mai tîrziu, cînd o duse acasă cu mașina. El era pe drum spre aeroport și de acolo – în California. Acțiunea se terminase, cererea depășea cu unsprezece la unu oferta, ieșeau efectiv pe piață a doua zi, iar evenimentul avea să fie comentat elogios în *The Wall Street Journal*. Își îndepliniseră misiunea, dar Callan se temea că meritele lui Meredith nu fuseseră recunoscute pe deplin.

– Pur și simplu te-au ignorat la ședința de azi, ce naiba au tipii ăia? se întrebă el iritat.

– Aşa sînt ei, nu are importanţă. Ştiu ce am făcut, darnu îşi exprimă cu glas tare recunoştinţa.

– Aiurea! Ai fi putut să le strici toată afacerea sau să nu o faci cum trebuie, să lucrezi cu jumătăţi de măsură, dar tu ai făcut un lucru de calitate. N-ar fi ieşit atît de bine fără tine şi ar fi trebuit măcar să recunoască asta.

– Nu are importanţă.

– Eşti mai bună decît mine. Eu aş fi fost furios în locul tău. Ai muncit enorm, ar fi trebuit să îţi aştearnă covorul roşu.

Era cu adevărat supărat, şi ea încercă, zîmbind, să îl liniştească pe cînd ajunseră în faţa clădirii în care locuia.

– M-am obişnuit, Cal. Mă interesează mai mult rezultatele, nu trebuie să se agite lumea pentru mine. Îmi fac doar meseria.

Era de-ajuns că îi purta el de grijă şi că afacerea ieşise bine. Meredith se aştepta ca preţul acţiunilor să crească cu cel puţin douăzeci de procente faţă de cel iniţial. Totul decursese conform planului şi Callan considera că asta i se datora lui Meredith.

– Călătorie plăcută, îi ură zîmbind, pregătindu-se să coboare din maşină.

– O să-mi fie dor de tine, păru el trist.

– Şi mie. Vorbim mîine, cînd încep tranzacţiile.

Ezită un moment înainte să coboare şi el o luă de mînă.

– Mulţumesc pentru tot, Meredith.

Era un moment plin de emoţie pentru amîndoi. Îl ajutase să-şi ducă la îndeplinire cel mai important vis al lui, ceea ce însemna mult pentru el.

– Să ai grijă de tine. Şi să-i spui soţului tău cel norocos că ai un prieten în California.

– Mulţumesc, Cal.

Îl sărută pe obraz şi coborî, apoi îi făcu semn cu mîna cînd maşina se îndepărtă. Se simţi ciudat cînd ajunse în casă. I se părea nefiresc să fie iar acasă, mai ales singură.

Steve îi lăsase un bilet, se întorsese la spital, dar promitea să ajungă acasă a doua zi înainte să se întoarcă ea de la serviciu. „Bine ai venit acasă... te iubesc", îşi încheia el biletul, şi Meredith surîse.

Nu era supărată că nu-l găsise, era obişnuită, şi se hotărî să profite de timpul liber ca să-şi citească poşta electronică, să facă ordine prin acte şi să spele cîteva rufe.

Se bucură cînd o sună mai pe seară. Era în pat, citind, şi sări cînd auzi telefonul.

– Bine ai venit acasă, Merrie, îmi pare rău că nu pot fi cu tine.

– Nu-i nimic, oricum sînt obosită. Mă culc mai devreme. Mai „funcţiona" după fusul orar din Europa, cu şase ore mai tîrziu, ceea ce însemna aproape cinci dimineaţa. Cum e la spital?

– Haos, ca de obicei. Două coliziuni frontale, împuşcături între membrii bandelor rivale şi un nebun care s-a aruncat în faţa metroului.

– Deci – o noapte relativ liniştită pentru tine, glumi ea.

– Da. Nu o să fie prea aglomerat astă-seară. Mîine vin acasă. Te simţi bine?

– Da, sînt doar obosită.

Era şi puţin deprimată, dar asta se mai întîmpla cîteodată cînd se întorcea dintr-un turneu. Îi părea bine să se întoarcă acasă, dar se simţea uşor dezamăgită că „puiul" ei îşi luase zborul. Urma altul, dar simţea un gol.

Dormi prost în noaptea aceea, tot gîndindu-se la afacerea care se terminase, iar a doua zi, la birou, se bucură cînd văzu

The Wall Street Journal. Era evident că proiectul fusese un succes, cum îi şi explică lui Callan. Se dusese la birou să se asigure că stocul se vindea bine.

Toată lumea vorbea de Dow Tech. Preţul acţiunilor era deja în creştere, dar nu atît de repede încît să o pună pe Meredith într-o lumină proastă că nu stabilise un preţ mai mare de la început. Era o ofertă ca la carte, ceea ce îşi doreau toţi cînd se înscria o companie la Bursă.

Meredith lucra la biroul ei, fericită de felul în care ieşiseră lucrurile, cînd o sună Callan.

– Care-i următoarea mişcare, Meredith? Sînt gata de următorul oraş, glumi el.

– Şi eu sînt pregătită de drum. Nu-mi vine să cred că s-a terminat turneul nostru. Cînd mă gîndesc, totul pare foarte simplu.

– Da, ca naşterea. Ţi se pare aşa acum, pentru că a ieşit bine, şi asta datorită ţie. Nu prea ştiu ce să fac acum, că nu mai am treabă.

– Îţi vine ţie vreo idee.

Era convinsă că mai avea destule proiecte în minte, pentru că îi povestise despre ele.

– Ce mai face Steve?

– Nu l-am văzut încă. Îşi ia liber în week-end şi mi-a zis că îmi ascunde servieta.

– Îl înţeleg, şi eu aş face la fel. Spune-i să te ducă la dans.

Meredith izbucni în rîs. Steve nu ştia să danseze, şi nici nu-i plăcea, prefera să stea acasă şi să se uite la televizor, cu un pahar de vin în faţă.

– Nu-i specialitatea lui, din păcate. Probabil că o să mergem mîine să vedem un film, îi place mai mult asta. Şi tu? Ce-ţi mai fac copiii?

– Foarte bine, nici nu cred că le-a fost dor de mine.

Păreau doi puşti de-abia întorşi din tabără sau din internat care n-aveau ce să facă acasă.

– Au nenumărate planuri să mă chinuiască tot week-end-ul. Fetele vor să le duc în oraş, iar Andy, la antrenamentul de fotbal. Sună bine.

Vieţile lor personale erau destul de liniştite, dar Meredith bănuia că a lui Callan nu fusese întotdeauna aşa. Charlotte era dovada.

– Nici un eveniment monden major la orizont? În ciuda timpului petrecut împreună, tot era curioasă în ceea ce-l privea.

– Cum ar fi un joc de bingo la biserică? Asta e marţea.

– Da, şi la mine! hohoti ea. De fapt, o să mă întîlnesc cu un client săptămîna viitoare în legătură cu un proiect de propunere iniţială, o firmă micuţă din Boston.

– Ne-am despărţit de o zi şi tu mi-ai şi fost necredincioasă. Credeam că vrei să iei o pauză şi să trăieşti din amintiri, comentă el.

– Că tot vorbim de amintiri, ce mai face Charlie? Îi pare bine să fie iar în barca lui?

– Nu ştiu exact. Trebuie să ne întîlnim în după-amiaza asta şi am senzaţia că e încă supărat că am cotat compania, doar cunoşti situaţia.

– Nu îşi ascunde sentimentele, nu? se amuză Meredith. Nu-i era dor de Charlie, pentru că se purtase urît pînă aproape de sfîrşit, cînd fusese chiar politicos. Se văzuse silit să recunoască cum că totul ieşise mai bine decît se aşteptase oricine.

– Îţi urez un sfîrşit plăcut de săptămînă şi să te odihneşti. Meriţi.

– Şi tu, Cal.

– Te sun în cursul săptămînii viitoare să văd cum merg lucrurile.

Meredith închise telefonul şi se apucă de treabă. Cînd ajunse acasă, Steve o aştepta. O luă în braţe de cum ajunse în sufragerie, o învîrti şi o sărută.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

– Dar am fost plecată doar o săptămînă, prostuţule.

– Mi s-a părut mult mai mult.

Zîmbi şi o sărută din nou, apoi turnă cîte un pahar de vin. Stătură la poveşti timp de o oră, după care Steve începu să pregătească cina. Îi fusese dor să stea de vorbă cu ea, să o vadă, să o simtă alături de el în pat.

Pregăti paste, salată şi pîine cu usturoi, dar la jumătatea mesei i se făcu foame de ea şi o purtă în braţe spre dormitor. A doua zi, cînd se trezi, Meredith aruncă ce rămăsese din cină şi puse vasele la spălat. Steve încă dormea cînd ea răsfoia ziarul, constatînd că lucrurile erau aşa cum prevăzuse.

Ieşi binişor pe uşă şi plecă la birou. Steve îi dădu telefon la prînz şi ea reuşi, ca niciodată, să ajungă mai devreme acasă. Steve pregătise masa şi o aştepta în sufragerie, după care se duseră la cinematograf.

Fu un week-end liniştit şi plăcut. Se plimbară prin parc, discutară şi se amuzară mult. Vremea era încă frumoasă, ultimele zile de septembrie păreau mai mult de primăvară.

Sîmbătă seara ieşiră să ia masa la un restaurant din apropiere care le plăcea amîndurora. Era foarte diferit de restaurantul unde îşi petrecuse sîmbăta trecută, Harry's Bar, dar era ce îşi dorea. Cum nu se mai întîmplase de luni de zile, reuşiseră să stea împreună un week-end întreg. El nu lucra, iar ea îşi ţinuse promisiunea şi nu se atinsese de servietă. Totul era perfect. Apoi, luni dimineaţă Meredith plecă la birou, iar Steve la spital, unde urma să stea

două zile, de gardă și în serviciul obișnuit. Săptămîna se anunța ușoară, cel puțin pentru Meredith, pentru că la Steve nu era niciodată sigur.

La birou, verifică situația acțiunilor Dow Tech și se bucură să vadă că le mai crescuse prețul. Tocmai se gîndea să-l sune pe Cal ca să-l felicite, cînd secretara o anunță că el era la telefon.

– Bună! Aveam de gînd să te sun. Prețul acțiunilor crește constant. Și ea cumpărase un pachet mărișor imediat după lansare, după cum era permis de lege, așa că era direct interesată. Ce se mai întîmplă prin California?

– A fost plin de evenimente, spuse el cu o voce ciudată. Se întîmplaseră multe de vineri și nu avusese timp să-i telefoneze, ocupat fiind cu copiii.

– Ce vrei să spui? Meredith părea nedumerită, însă tonul lui îi trezise curiozitatea.

– Charlie și-a dat demisia vineri, ceea ce poate fi o problemă dacă îi neliniștește pe acționari sau dacă urmează un proces. Sper să nu fie cazul. Am avut o discuție lungă. Nu poate accepta faptul că sîntem cotați la Bursă. Nu vrea să răspundă în fața acționarilor și se opune vehement achiziției de noi companii. A fost destul de înțelegător, consideră că nu mai am nevoie de el. Zice că e prea bătrîn să se mai învețe acum cu lucruri noi. Și cred că are dreptate.

Meredith era de acord cu el.

– Sînt sigură că așa e mai bine, deși ați lucrat mult timp împreună. Acum ai însă nevoie de cineva care să meargă în aceeași direcție cu tine, să evolueze alături de tine cu entuziasm.

– Sînt de aceeași părere.

– Te gîndești la cineva anume? Cît timp mai rămîne Charlie acolo?

– Răspunsurile sînt „da" și „două săptămîni", în ordinea asta.

– Drăguț din partea lui să-ți lase atît timp.

– Sincer să fiu, cred că se hotărîse de dinainte de turneu și a așteptat să ne întoarcem ca să-mi spună. Dacă s-a hotărît să plece, nu mai vrea să piardă vremea.

Cal știa că lui Charlie îi venea greu să facă pasul, pentru că ținea mult la compania lor.

– Și pe cine te gîndești să angajezi? Pe cineva din firmă sau din afară? Părea că și ea încearcă să-i găsească pe cineva.

– Din afară, zîmbi el. Dar Meredith nu-și dădea seama. Voiam să văd ce crezi și tu.

– Știu despre cine e vorba?

Se interesa foarte mult de soarta companiei Dow Tech și o impresiona faptul că el îi cerea părerea.

– Chiar foarte bine și cred că e persoana ideală pentru a-l înlocui pe Charlie.

– Mor de curiozitate, cine e?

– Du-te și uită-te în oglindă, îi răspunse blînd, apoi făcu o pauză ca ea să înțeleagă.

– Cum adică? Părea șocată.

– Aș dori să fii noul consilier-șef în probleme financiare, Meredith. Ești omul de care are nevoie această companie... și de care am eu nevoie. Avem aceeași viziune și aceleași scopuri în ceea ce privește firma. Știi totul în materie de afaceri și ți-am împărtășit toate secretele și toate planurile mele de viitor. Ești perfectă, Merrie.

La început o luă ca pe o glumă și spera că el nu vorbește serios. Era flatată, dar nu putea să facă așa ceva. Avea deja un loc de muncă, un cămin și un soț aici, și nu putea să plece din New York în momentul acela. Ce ar face Steve?

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva de ani de zile, Cal, dar nu pot. Nu-i plăcea că trebuie să-l refuze, dar nu avea încotro. Știi și tu că nu pot.

– De ce nu? Nu părea dispus să accepte un răspuns negativ. Sigur că se poate dacă vrei.

Suna de parcă s-ar fi simțit jignit de un refuz.

– Sînt investitor bancar, nu aș fi bună în acest post. Charlie știa mult mai multe decît mine în acest domeniu, oricît de improbabil ar părea. Mai mult, sînt asociat în firma mea, iar soțul meu munceşte aici, nu pot să las totul şi să mă mut în California.

– Se întîmplă des. Oamenii îşi schimbă cariera, locul de muncă, domeniul, asta înseamnă de fapt viață, schimbare, evoluție. Te-ai descurca foarte bine. În plus, știi şi tu că nu mai poți avansa la tine la firmă, asta-i clar. Nu îți apreciază valoarea, nu știu ce treabă minunată faci, dar eu știu. Mi-ai fi de mai mult folos aici. Şi dacă vrei să fiu grosolan, ai cîştiga mult mai mulți bani. Ar putea fi un lucru foarte bun pentru tine. Iar Steve s-ar putea angaja aici, că avem şi noi secții de urgență. Spitalul din San Francisco este cel mai bun din tot statul. Ți-am răspuns la obiecții, Meredith?

Ea tăcu un moment, copleşită.

– Da, la unele. Dar nu pot să mă hotărăsc pe loc, trebuie să vorbesc cu Steve. Are o poziție excelentă aici.

– Poziția secundă. Aici poate fi pe primul loc. De ce nu discuți cu el?

– Şi ce să-i spun? Că renunț la o carieră la care am muncit doisprezece ani şi că vreau să las tot şi să vină cu mine? întrebă ea pe nerăsuflate, şocată.

– Știu că e greu, nu mă aşteptam să nu te gîndeşti mai mult. Dar, ca prieten, pot să-ți spun că ăsta ar fi cel mai bun lucru care ți s-ar putea întîmpla. Vino aici în week-end să discutăm.

-- Nu pot! se panică ea. Era prima dată cînd o auzea neliniştită.

– De ce nu?

Cînd voia ceva, nu se lăsa pînă nu obţinea acel lucru. Meredith avu impresia că stă în calea unui tren care se îndreaptă în viteză către ea. De aceea Cal ajunsese unde era.

– Am un program încărcat săptămîna asta, încercă să se scuze.

– Atunci vino săptămîna viitoare sau în week-end. Dar hai măcar să discutăm.

– Sînt familiarizată cu ce ar trebui să fac, te cunosc, şi cunosc compania, nu asta e problema. Nu trebuie să te străduieşti să mă cucereşti. Dar viaţa mea e aici.

– Aici ţi-ar fi mai bine. Vrei să vorbesc eu cu Steve?

– Nu, îi spun eu. Dar o să ne creadă nebuni.

Meredith părea îngrijorată, dar Cal era entuziasmat de idee, fapt care o sperie şi mai tare. Nu avea de gînd să renunţe.

– Poate că sînt nebun, dar e cea mai bună idee pe care am avut-o după multă vreme. Cred că Charlie mi-a făcut un mare serviciu.

– Mie mi se pare că mi-a dat viaţa peste cap, spuse rîzînd, venindu-şi în fire. Cal era uimit.

– Măcar gîndeşte-te. Vorbeşte cu Steve, vezi ce zice şi el. Din cîte mi-ai zis, e un om inteligent. Poate îşi dă seama ce ocazie nemaipomenită ai. Aş fi dispus să îţi acord posibilitatea să cumperi pînă la un procent din companie şi ţi-aş da mai mulţi bani decît iei acum.

Aşa cum o prezenta el, oferta părea foarte tentantă. Dar viaţa lor era aici, iar Steve avea o slujbă foarte bună. Palo Alto era foarte departe de New York şi de modul lor de viaţă.

– Oferta ta e formidabilă, dar nu sînt sigură că o pot accepta. Nu cred că i-ar fi uşor lui Steve să plece de la spital, mi-e greu să-l şi întreb. Nu e corect faţă de el.

– Dar dacă el ar primi o ofertă extraordinară în alt oraș, tu te-ai muta?

– Nu m-ar pune în situația asta. E o persoană prea decentă.

– Nu e vorba de caracter, ci de afaceri, și încă de afaceri importante. Sînt mulți bani la mijloc și șansa unui trai mai bun.

– O să stau de vorbă cu Steve, dar nu te aștepta la prea multe. Trebuie să iau în considerare faptul că are un loc de muncă bun aici și poate că nu vrea să ne mutăm. Poate că ar trebui să cauți pe cineva din California, ba chiar de la tine din companie.

– Nimeni nu se compară cu tine. Chiar și Charlie mi-a spus să vorbesc cu tine, i-ai făcut o impresie foarte bună. Haide... am nevoie de tine. Nu poți să nu mă ajuți, mai ales că am trecut împreună prin atîtea. E puiul meu, Merrie, și chiar și al tău, într-o anumită măsură. Nu vrei să-l vezi crescînd?

– Nu încerca să mă faci să mă simt vinovată!

– Vreau doar să vii să discutăm. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Poate ajungi săptămîna asta.

– Mai întîi să vorbesc cu Steve. Acum e la spital, dar o să se întoarcă miercuri. Nu vreau să-i spun la telefon.

– Nu-mi place să aștept atît de mult. Du-te să-l vezi și vino singură miercuri.

– Și asociaților mei ce le spun? Nu o încînta ideea să lase totul baltă și să dea fuga în California. Începea să se sperie, dar și să devină interesată.

– Spune-le că ai nevoie de concediu. Îl meriți.

– Nu îmi place să mint.

– Atunci spune-le adevărul, că nu te prețuiesc de-ajuns, că habar n-au să se poarte cu tine și că nu te merită. Vii la mine.

– Ce le-ar mai plăcea să audă asta!

– Ăsta-i adevărul. Și îl știu și ei. Du-te și vorbește cu soțul tău și sună-mă deseară.

– Lasă-mă să hotărăsc eu.

– Ba o să te bat la cap pînă o să accepţi măcar să vii să vorbim. Eşti datoare faţă de tine să faci asta.

– Sînt datoare şi faţă de soţul meu. Nu pot să-i distrug cariera şi să-l pun să-şi caute un alt loc de muncă în California doar fiindcă-mi convine mie. Poate că o să-mi spună că nu se poate.

– Nu o să spună aşa, dacă e cum îl descrii tu. S-ar putea se te surprindă.

Chiar aşa s-a întîmplat. S-au întîlnit la bufet la ora nouă, iar Meredith i-a povestit despre discuţia avută cu Callan. Îi era jenă şi se poticni de multe ori ca să explice ce-i propusese Cal.

– Asta îţi doreşti, Merrie? o întrebă el direct.

– Nu ştiu ce vreau, răspunse sincer. E o ofertă extraordinară, compania e foarte interesantă. Dar, de doisprezece ani, viaţa noastră e aici, mă simt bine ca investitor bancar la o firmă importantă din Wall Street. Şi tu eşti pasionat de slujba ta. Nu cred că e drept să te rog să laşi totul şi să te muţi în California.

– Dacă e mai bine pentru noi, de ce nu? Poate că o să ne placă acolo.

Se gîndea că, dacă se depărtează de viaţa agitată de aici, poate o să dorească să aibă copii, iar California ar fi un loc potrivit să-şi mărească familia.

– Ai lua în considerare posibilitatea să ne mutăm?

Era uimită.

– Poate că da. Dacă m-aş putea angaja undeva, şi nu văd de ce nu. Şi acolo oamenii se împuşcă între ei şi există bande de infractori, încercă el să glumească. Reacţionase mai bine decît se aşteptase Merrie, părea chiar mai încîntat de idee decît

ea. Era o mare schimbare pentru amîndoi, o altă carieră pentru ea. Dar oferta lui Cal o tenta realmente.

– Măcar vorbește cu el.

– Exact asta mi-a zis și Callan.

Ea mai ezita încă, dar Steve părea hotărît.

– Cred că așa ar trebui să faci. Cînd ți-a zis să te duci la el?

– Poate miercuri. Mîine am întîlnire cu un nou client.

– Foarte bine. Dacă îți convine oferta, vin și eu vineri. Sînt liber în week-end-ul ăsta.

– Cum o să reușești?

Era uimită și emoționată de cît de repede acceptase Steve oferta lui Cal. El dorea ce e mai bun pentru ea și era gata să facă orice sacrificiu.

– Mi-am vîndut sufletul să fiu cu tine la sfîrșitul acesta de săptămînă. Am făcut bine, se pare. Poate mergem să vedem unde m-aș putea angaja pe acolo. Cal trebuie să știe ceva. Și eu cunosc vreo doi tipi care și-au făcut rezidențiatul la Stanford.

– Nu îmi vine să cred, ești extraordinar! zise ea, luîndu-l de mînă. Era încă și mai bun decît îi povestise lui Cal.

– Și tu ești tot așa. Întoarce-te acasă și dă-i telefon.

– Îl sun mîine.

Dar cum ajunse acasă puse mîna pe telefon și-l sună, iar el fu foarte bucuros să o audă.

– Ce a zis Steve?

– M-a sfătuit să vin să vorbesc cu tine. E un om nemaipomenit. Acceptă și să ne mutăm.

– Asta pentru că e inteligent și își dă seama că e o propunere bună. În plus, te iubește.

– Și eu îl iubesc. Cred că e cel mai cumsecade om de pe

planetă. Mi-a zis că, dacă sînt de acord, vine şi el în week-end. Cunoaşte cîţiva doctori la Stanford.

– Mă interesez şi eu, ştiu multă lume în domeniu. Se va angaja unde vrea. Şi tu o să lucrezi cu mine şi o să trăim toţi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

– Pare atît de simplu.

Amîndoi îşi dădeau seama că nu era deloc aşa, nu era uşor să se mute dintr-o parte în alta a ţării. Sau poate Cal avea dreptate şi lucrurile nu erau atît de complicate pe cît le vedea ea. Toate piedicile care la început îi păruseră de netrecut acum dispăreau una cîte una. Trebuia să se hotărască dacă îşi dorea să facă această schimbare. Dar mai înainte trebuia să discute cu Cal.

– Poate să fie simplu dacă aşa vrei. Dacă e o decizie corectă, lucrurile vor merge de la sine.

Cal era sigur pe el.

– Cînd ajungi aici? Mîine?

– Mă întîlnesc cu un nou client, îi reaminti Meredith.

– Dacă ai noroc, o să-i iroseşti timpul. Sper să se întîmple aşa.

– Încă nu ştim, nu?

Avea încă responsabilităţi faţă de cei de la firmă.

– Ce zici de miercuri? Stau trei zile dacă vrei, nu sînt prea ocupată săptămîna asta.

– E perfect.

Erau amîndoi foarte mulţumiţi. Totul se întîmpla foarte repede, ceea ce era oarecum înspăimîntător.

– Să-mi spui cînd soseşti, vin să te iau de la aeroport.

– Eşti convins că nu facem o mare greşeală, Cal? Dacă am avut succes cu proiectul de afaceri, asta nu înseamnă că o să fiu un consilier financiar competent.

Nu mai lucrase în acest domeniu, dar cunoștea multe despre Dow Tech.

– Ai încredere în mine, știu ce fac. Mă pricep să recunosc talentul și nu am mai văzut de mult unul ca al tău. Dacă aș ști că iei măcar în considerare propunerea mea, l-aș săruta pe Charlie. Mi-a făcut un serviciu enorm.

– Nu te bucura încă, mai sînt multe lucruri de discutat.

– O să vorbim, îți promit. Întreabă-mă tot ce vrei să știi, nu o să țin nici un secret față de tine.

Îi plăcea foarte mult sinceritatea lui, era un om integru și inteligent. Colaboraseră deja foarte bine. Dar era o decizie majoră și nu voia să-i ceară lui Steve să-și rișteze cariera doar de dragul ei. Trebuia să facă ce-i mai bine pentru el, deși el ar fi făcut orice pentru ea. Era important pentru ea să-l știe fericit.

Cal adăugă:

– De-abia aștept să te văd.

– Nu credeam că o să ne reîntîlnim atît de curînd, rîse ea.

Totul era atît de neașteptat, nu se gîndise niciodată că o să se întîmple așa. Părea aproape o intervenție a destinului, dar încă era nehotărîtă. Voia să ia decizia corectă pentru toți trei, ceea ce reprezenta o responsabilitate enormă.

– Mă temeam că o să fiu nevoit să cumpăr o altă companie de care să te ocupi tu ca să te mai văd. Ce veste bună mi-ai dat, Merrie. Lucrăm bine împreună.

– Da, așa este. Era foarte mulțumită de evoluția acțiunilor. Să vedem ce se întîmplă cînd ajung acolo.

– O să aprind o lumînare... sau o să conjur destinul în vreun fel. O să fac tot ce pot ca să te conving.

– Sînt sigură de asta.

Era genul de om care nu accepta un refuz. Meredith îi era recunoscătoare soțului ei că o încurajase să meargă în Califor-

nia, mai ales că ar fi putut însemna un sacrificiu din partea lui. Dar, de dragul ei, era gata să accepte, şi pentru asta îl iubea şi mai mult.

– Ne vedem miercuri, zise Cal vesel. După ce închise telefonul, Meredith se aşează tăcută pe scaun în sufragerie, uitîndu-se lung la aparat şi întrebîndu-se ce se va întîmpla în California.

9

Zborul spre California trecu repede, iar Cal o aştepta la poarta aeroportului. Meredith purta ca de obicei nelipsita servietă. Callan stătea deoparte, uitîndu-se după ea, şi cînd o văzu surîse larg.

– M-a cuprins un moment panica. M-am întrebat dacă nu cumva te-ai răzgîndit brusc, şi nu ai curajul să-mi spui.

– Nu aş face aşa ceva, păru ea mirată şi îl lăsă să-i ia servieta.

– Da, ştiu. Mă simţeam aşa cînd eram mic şi mi-era teamă că tata a pierdut biletele la circ. Nu le-a pierdut niciodată, dar eu îmi făceam griji.

– Bun, am venit.

Pe drum se gîndise mult, dar nu luase încă o hotărîre. Nu putea să pretindă ca Steve să plece de la spital. Îi păsa mai mult de el decît de oferta lui Cal. Compania lui era solidă, iar ea avea posibilitatea să cumpere un procent, dar prima ei grijă era Steve.

– Nu-mi vine să cred ce se întîmplă, exclamă ea mirată de tot şi mai ales de reacţia lui Steve.

– Ar fi trebuit să mă gîndesc mai demult. Dar nu mi-a trecut prin cap că Charlie o să-şi dea demisia.

Callan era puţin îngrijorat că retragerea lui Charlie ar putea

crea probleme cu acționarii, dar nu-l putea împiedica. Ar fi fost ilegal să fi plecat în timpul turneului și de aceea și așteptase să se întoarcă în California.

– Meredith, asta ar fi cea mai importantă decizie din cariera ta. Nu cred că o vei regreta. Chiar dacă nu m-ar privi direct, ți-aș zice că ar fi stupid să nu accepți.

– Dar e o schimbare enormă, și de carieră, și de locație.

– Îți faci griji pentru Steve, dar poate lucra într-unul din spitalele de aici, care sînt foarte bune, o încurajă Cal, luîndu-i bagajele. M-am interesat la Spitalul General, tu mi-ai zis că știe pe cineva de la Stanford. Mai există și un spital universitar, și secția de urgențe din Oakland. Are multe posibilități, ar putea să fie o experiență interesantă și pentru el.

Cal era entuziasmat. Pe drum spre biroul din Palo Alto vorbi doar despre cît de importantă era ea pentru el. Și lui Meredith îi surîdea ideea la fel de mult. Privind-o strict ca pe o afacere, era o oportunitate unică.

La ora două, încă nu luaseră prînzul. Vorbiseră neîncetat timp de trei ore, pînă cînd secretara le aduse cîte un sandviș. Aveau aceeași etică a muncii, erau pasionați pînă aproape de obsesie de munca lor. În restul după-amiezei discutară tot despre echipamente de diagnostic și despre produse noi.

– Meredith, zise el, uitîndu-se adînc în ochii ei, nu o să reușesc fără tine.

– Ba sigur că da, răspunse ea liniștit.

O interesa ce învățase în după-amiaza aceea.

– Dar nu vreau să pornesc fără tine. Te vreau alături de mine.

– Adevărul e că și eu îmi doresc asta, recunoscu ea suspinînd, dar nu știu dacă am dreptul.

Se simțea prinsă între o decizie importantă pentru carieră și

viața ei personală. Oricît de bune ar fi fost spitalele de aici, tot își făcea griji pentru Steve. În New York era al doilea om într-o secție cu renume internațional. Nu se îndoiseră vreodată că va ajunge șeful acestei secții, probabil destul de curînd. De mai mulți ani Harvey Lucas spunea că se va retrage în cercetare, iar de curînd Steve avea impresia că va trece la fapte. Era extenuat, avea probleme cu inima, iar secția de urgențe devenise prea obositoare pentru el. Tensiunea era prea mare ca să poate fi îndurată mult timp.

– Vreau să-i dau lui Steve posibilitatea să se gîndească bine, va avea o mare pondere în hotărîrea mea.

– Dacă trebuie, îi găsesc eu un loc de muncă. Nu vreau să te pierd.

– Încă nu mă ai, zîmbi ea, obosită.

Și ea dorea la fel de mult să lucreze la Dow Tech, îi plăcea compania, lucra bine cu Cal și era convinsă că îl poate ajuta. O convinsese. Singura problemă era Steve. Nu se mai simțea vinovată că pleacă de la firma de investiții bancare. Cal avea dreptate, nu se purtau cum trebuie cu ea și nici nu mai avea unde să avanseze. Dar la Dow, Tech, după cum spusese Cal, nu avea nici o limită.

– Deci, ce zici? Accepți propunerea mea?

Încercase să nu o preseze, dar nu se mai putea abține. Își dorea prea mult să lucreze cu ea.

În cursul după-amiezei se întîlniră cu Charlie McIntosh și ea fu surprinsă cînd acesta o încurajă să accepte postul. Considera că era de folos companiei, dată fiind direcția în care se îndrepta aceasta.

– Nu vei regreta dacă te muți aici, îi spuse el, părînd mai degrabă un prieten vechi decît omul care îi pusese cîndva atîtea piedici. Cunoști compania, nu o să ai multe surprize. În plus, Cal este un om minunat, alături de care este o plăcere să lucrezi.

Îl trata mai degrabă ca pe un fiu sau un nepot decît ca pe un şef.

– Eu nu am mai lucrat într-o companie cu acţiuni pe piaţă şi nu am de gînd să încep acum. Sînt prea bătrîn să-mi fac griji pentru acţionari şi evoluţia pachetului de acţiuni. Darţie o să-ţi placă.

Părea mulţumit de decizia lui.

– Sper să accepţi postul, Meredith, o rugă el, iar Merrie să simţi flatată. Aici putea fi realmente utilă.

Cal o invită la cină, însă ea spuse că dorea să se gîndească serios. Comandă în cameră nişte jumări, apoi îl sună pe Steve la spital şi avu noroc să dea de el.

– Cum merg lucrurile?

– Din păcate, excelent.

Părea chinuită. Toată seara pusese în balanţă avantajele şi dezavantajele, dar era mai nehotărîtă ca oricînd. Pe de-o parte ar fi vrut să accepte, pe de alta, se gîndea la Steve. Se simţea vinovată că îl punea în situaţia asta, dar, dacă ajunsese pînă aici, era necesar să discute.

– Pare extraordinar. Şi cred că mi-ar plăcea mult aici, sau măcar să lucrez la firma lui Cal. Nu ştiu cum e să stai în California, mă atrage postul. Dar tu ce zici, iubitule? Ce părere ai?

– Cred că trebuie să te gîndeşti serios, de asta ţi-am zis să te duci să vezi despre ce e vorba.

– Dar în ceea ce te priveşte, ce crezi? Tu ce o să faci dacă accept slujba?

– O să-mi găsesc un alt loc de muncă, răspunse el simplu. Nu era o hotărîre atît de grea pe cît se aşteptase Meredith.

– Şi dacă nu îţi place aici?

New York-ul era un oraş mult mai mare decît San Francisco, care părea oarecum provincial. Nu se putea face o

comparație, deși lui Steve i se părea că viața e mai bună în California. Încă din facultate, amîndoi se îndrăgostiseră de New York.

– Vrei să vin și eu? Cred că doar așa vom putea lua cea mai bună hotărîre. După ce termin cu serviciul mîine, mă urc în avion și văd cu cine pot să vorbesc pentru un loc de muncă într-unul din spitalele de acolo. Poate reușesc să-mi iau liber și luni, ca să vorbim și să vedem ce ar fi bine să facem.

– Te iubesc, îi zise Meredith cu lacrimi în ochi.

El era hotărît să o facă să se simtă bine și în situațiile majore.

– Mi-ar plăcea mult să vii, Steve.

– Bine, deci așa rămîne. Și, înainte să luăm vreo hotărîre, trebuie să văd dacă tipul ăsta nu e prea frumos ca să te las să lucrezi cu el. Dacă seamănă cu Gary Cooper, nu sînt sigur.

Merrie își dădu seama că era pe jumătate serios, dar nu avea de ce să își facă probleme. Legătura lor era prea solidă ca să o poată pune ceva în pericol.

– Nu asta mă atrage la acest post, ci faptul că avem o colaborare bună, că are o companie puternică. E integru, plin de energie și are cîteva idei grozave pe care vrea să le pună în practică. Cred că în următorii doi ani va tripla mărimea și importanța companiei, ca să nu mai vorbim de profituri.

– Atunci ar trebui să te gîndești bine, Merrie. Ajung mîine seară, să-mi zici unde ne întîlnim.

– Dă-mi numărul cursei și te iau de la aeroport. Și, Steve...

Ezită un moment, mai îndrăgostită de el ca oricînd, pentru că nu-și dorea decît ce era mai bun pentru ea. Era uimitor de altruist, extraordinar de bun și, în parte, de aceea îl iubea. Și pentru că era inteligent, plin de umor, foarte muncitor, pasionat de ce făcea și extrem de frumos. I se părea foarte atrăgător. O

combinație irezistibilă, în ciuda faptului că aveau cariere în domenii atît de diferite. Ei îi plăcea acest lucru, o stimula.

– Mulțumesc, dragul meu, nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine, spuse ea cu blîndețe.

– Poate că o să fie ceva extraordinar pentru amîndoi. Cine știe, poate ne hotărîm să avem un copil.

Ea nu zise nimic și Steve nu insistă. Meredith trebuia să cîntărească multe lucruri – oferta lui Cal, locul de muncă al lui Steve, nu era nevoie să o încarce și cu asta. După ce închise telefonul, se simți cuprinsă de o forță irezistibilă să accepte, ca și cum așa trebuia să se întîmple. Era în același timp înspăimîntător și atrăgător.

Toată ziua de joi o petrecu alături de Cal, prin ședințe și discutînd cu angajații. Acum înțelese mai bine modul de organizare al companiei și cunoscu personalul. Îi plăcea tot ce vedea. După-amiază telefonă la compania ei, dar acolo nu se întîmplaseră prea multe și nu știau încă de planurile ei. Le spusese că pleacă cîteva zile să se ocupe de probleme familiale.

– Vrei să luăm cina la mine acasă? o întrebă Cal cînd terminară treaba la ora șase.

Toată lumea plecase deja și ei i se păru că nu se muncește pînă la ore atît de tîrzii ca la New York. Acolo se întîmpla adesea să se lucreze chiar și pînă la nouă sau zece seara, ori și mai mult. Cum îi spusese și Cal, se trăia mai bine în California. Oamenii păreau să aibă mai multă grijă de sănătatea lor, de timpul liber și de viețile personale. După ce terminau de lucru, se duceau acasă, jucau tenis sau mergeau la o sală de fitness. Părea o existență mai sănătoasă, echilibrată și fericită. Cei cu care se întîlnea Meredith în ședințele de la New York păreau că trăiesc în peșteri, erau palizi, obosiți și stresați, și de cele mai multe ori păreau bolnavi și agitați.

– Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să-l iau pe Steve de la aeroport. Nu vreau să te încurc.

Zîmbiră amîndoi, ca doi buni prieteni. Era ca şi cum ar fi fost căsătoriţi după ce petrecuseră atîta timp pe drum, iar acum, la firma lui.

– Oricum aveam de gînd să mîncăm devreme. Vrei să te duc eu?

– Nu-i nevoie, iau un taxi de la hotel, după care ne întoarcem acolo să discutăm.

Cal aranjase un interviu a doua zi la Spitalul General din San Francisco, apoi la un altul din Oakland. Şi Steve îi sunase pe prietenii lui de la Stanford. Urma să fie foarte ocupat vineri, iar ea avea să se întîlnească cu cîţiva clienţi importanţi pe care Cal ţinea să-i cunoască. Aflase că preţul acţiunilor crescuse în continuare, ajungînd foarte ridicat în prima săptămînă pe piaţă. Îi mergea foarte bine lui Cal, mai ales dacă o convingea pe Merrie să lucreze la el.

– Hai la mine şi fac un grătar.

Această latură a lui o intriga, nu se potrivea deloc cu imaginea de om de afaceri de geniu pe care o cunoştea ea sau cu cea de tînăr nabab, aşa cum îl vedea lumea. O amuză să şi-l imagineze făcînd grătar.

– Bine, vin dacă crezi că nu se vor supăra copiii tăi.

Îşi mai amintea primirea rece de care avusese parte la prima vizită.

– Sigur că nu îi deranjează, o asigură el.

Şi avu dreptate, în mare parte. Andy o ţinuse minte şi dădu mîna cu ea zîmbind. Mai ştia şi că soţul ei era doctor. Julie fu tot distantă, dar mai politicoasă, o întrebă cum decursese turneul şi îi spuse că tatăl ei îi adusese un pulover frumos de la Paris. Meredith nu o informă că îl ajutase să-l aleagă, dar era încîntată

în sinea ei că lui Julie îi plăcuse. Doar Mary Ellen nu ceda. Păru iritată de îndată ce o văzu pe Merrie coborînd cu tatăl ei din maşină şi dispăru după cîteva momente la ea în cameră. Coborî mai tîrziu, doar cît mîncă un hamburger, apoi pretextă că are teme de făcut şi plecă din nou. Cînd Meredith îi spuse în treacăt că o cunoscuse pe mama ei la Londra, păru mirată şi nu foarte bucuroasă. Deveni chiar mai suspicioasă.

– Nu se înţelege prea bine cu Charlotte, îi explică Callan după ce copiii plecară de la masa din curte.

El şi Meredith beau o cafea, iar menajera drăguţă care avea grijă de ei debarasă masa. Lucra acolo de mulţi ani şi Cal o considera o mană cerească.

– Cred că Mary Ellen o socoteşte pe Charlotte un fel de rivală, acum, cînd a crescut, şi o judecă destul de aspru, crede că e un om rău. Pentru ea a fost cel mai greu cînd mama ei a plecat, avea şase ani.

Lui Merrie i se făcu brusc milă de fată. Chiar dacă nu era prea amabilă sau măcar politicoasă cîteodată, suferise mult şi poate că de aceea nu avea încredere în femei. Iar Charlotte nu părea mama ideală.

După aceea vorbiră numai despre afaceri. Copiii nu-şi mai făcură apariţia. Meredith îl urmări pe Cal cînd el se duse să înoate puţin. Avea un corp musculos, îi spusese mai demult că făcuse înot de performanţă în facultate. Nu îşi arăta vîrsta de cincizeci şi unu de ani, era foarte atrăgător. Dar Meredith se gîndea numai că îl va revedea pe Steve. Cînd veni timpul de plecare, Cal îi chemă un taxi şi îşi reînnoi invitaţia, dar ea refuză din nou. Cal nu vru să insiste, gîndind că au multe de discutat. Îi invitase pentru seara următoare, Meredith acceptase şi îi spusese că şi Steve era nerăbdător să-l cunoască. Nu adăugă că era cam gelos fiindcă era convinsă că Steve nu vorbea serios. Dar

considera că era important, din mai multe puncte de vedere, să le facă cunoștință. Avea încredere în părerile soțului ei. Bănuia, și spera în același timp, că se vor plăcea. Ea îi admira și îi respecta pe amîndoi, deși nu pentru aceleași motive.

Cînd se întîlni cu Steve, el purta o pereche de pantaloni kaki, încălțările cu care fusese la lucru și un tricou care părea că nu se întîlnise niciodată cu fierul de călcat.

Se dusese la aeroport direct de la spital. Vechiul lui sacou de tweed era găurit în ambele coate. Era ca un puști care se întorcea de la internat și părinții se întreabă ce a făcut cu hainele curate pe care i le-au dat.

– De ce te-ai îmbrăcat tocmai cu sacoul ăsta?

Cu doi ani în urmă îl ascunsese în debara, dar, orice ar fi făcut, Steve tot îl găsea. Nu avea curaj să-l arunce. Procedase așa cu pantalonii lui preferați și Steve o cicălea și acum.

Nu-i venea să creadă că venise îmbrăcat cu așa o vechitură.

– Dar ce are? Părea uimit de întrebare. Nu mergem la nici un dineu oficial, sper.

– Nu, dar mîine seară luăm cina la Callan Dow acasă. Sper că ți-ai mai luat un sacou la tine.

Era genul de conversație care apare în cuplurile căsătorite de multă vreme și care pare stupid celorlalți.

– Nu-ți face probleme, bărbații nu iau în seamă lucrurile astea. Sacoul are personalitate și un trecut.

Nu-i plăceau hainele noi și nu înțelegea de ce susținea ea că hainele trebuie călcate. Își petrecea atît de mult timp la muncă în haine șifonate, încît nu-l interesa să fie altfel în alte ocazii. Era foarte curat, dar grozav de mototolit.

– Să înțeleg din discursul tău despre personalitatea și trecutul sacoului că nu ți-ai adus altul, nu?

– Exact.

Îi zîmbi şi o sărută, apoi îşi ridică geanta care părea să fie umplută cu pietre.

– Ai adus şi o minge de bowling?

– Nu, doar nişte cărţi.

Nu pleca nicăieri fără un teanc de cărţi de medicină, ca să fie la curent cu noutăţile în domeniu. De fapt, numai asta îl interesa. Era un doctor strălucit, nu un manechin. Nu semăna deloc cu Cal care, deşi o somitate în domeniul lui, era întotdeauna impecabil îmbrăcat.

– Cum merg treburile? Ceva nou?

Steve se simţea foarte bine, ceea ce îi făcea plăcere lui Meredith.

– Toate cum nu se poate mai bine.

Apoi îi povesti însufleţită tot restul drumului despre companie şi continuară discuţia pînă tîrziu după miezul nopţii. A doua zi îl lăsă pe Steve la hotel. Ea urma să se întîlnească cu cîţiva clienţi împreună cu Cal, iar Steve închirie o maşină şi se duse să investigheze posibilele locuri de muncă. Îi sugerase să-şi ia şofer, dar el îşi cumpără o hartă a zonei, pretinzînd că e convins că poate găsi şi singur spitalele. Meredith îl sărută la plecare şi îi promise să vină seara la hotel să-l ia. Îi ură noroc şi se grăbi să se întîlnească cu Callan.

Petrecură încă o zi minunată împreună. Vizitară trei dintre cei mai importanţi clienţi, apoi merseră la unul din spitalele unde se foloseau echipamentele produse de ei. A fost o după-amiază fascinantă pentru ea şi Callan se bucură de reacţia ei. Cînd s-au despărţit, îi reaminti de cina de la şapte şi jumătate:

– De-abia aştept să-l cunosc pe Steve, mă simt de parcă am fi vechi prieteni, mărturisi el cu căldură.

Meredith îi vorbise atît de mult de el, încît era ca şi cum se ştiau deja.

Se întîlniră din nou la hotel, iar Steve era surprinzător de entuziast. Cele trei spitale îi făcuseră o impresie foarte bună și îl recomandaseră și la un al patrulea, care se ocupa doar de cazurile cele mai grave. Aveau elicopter, iar secția lor de urgențe semăna cu cea din New York, așa că era nerăbdător să se ducă luni acolo. Programase să se întîlnească cu managerul. Spitalele la care fusese nu aveau posturi libere, dar, impresionați de pregătirea lui, îi promiseseră că îl vor ține minte dacă se ivea ceva. Avea prea multă experiență și era prea competent ca să nu-i ofere numai posturi de primă mînă, dar pentru moment nu aveau nici unul liber. El zicea că i-ar fi plăcut să lucreze la oricare dintre ele, dar că preferatul lui era cel din East Bay, pe care îl va vizita luni.

– Prin urmare, ce părere ai? îl întrebă ea zîmbind.

Avuseseră o zi bună amîndoi, se cunoștea că Steve era mulțumit.

– Cred că îmi place grozav în San Francisco, îi răspunse vesel. Orașul e o bijuterie, iar oamenii sînt foarte drăguți. Nu ca la New York, unde toată lumea se uită la tine de parcă ai avea de gînd să-i jefuiești. Chiar și în secțiile de urgență au un aer mai relaxat. Cea din Oakland părea ceva mai agitată, dar tocmai fuseseră aduși șase tipi împușcați exact înainte să vin eu. Sincer să fiu, sînt foarte încîntat. Îmi dau seama de ce îți place și ție așa de mult.

Ea avu deodată senzația că începe o nouă viață foarte interesantă pentru amîndoi. Singura problemă era că el nu-și găsise încă un loc de muncă, dar mai avea întîlnirea de luni de la spitalul din East Bay. Avea șanse destul de mari. Cei de acolo nu se mulțumeau să discute la telefon, doreau să-l cunoască.

– Unde ai vrea să locuim? o întrebă el într-o doară, ca și

cum se hotărîseră deja sau aproape. Vrei să stăm în oraş sau pe-aici? Mie îmi place aici, nu mă deranjează să ne mutăm.

– Mi-ar fi mai uşor, dar depinde de tine. Tu o să ai un program mai încărcat şi mai agitat decît al meu.

– Mai vedem. Mă cam încîntă ideea unei case în afara oraşului.

Se opri un moment, atent la reacţia ei.

– Cred că e un loc potrivit pentru copii, mult mai bun decît New York-ul. Şi tu nu ai fi atît de stresată şi de ocupată, nu ar mai trebui să lucrezi atît de mult. Poate că e locul potrivit şi momentul potrivit.

Aproape îşi ţinu respiraţia, aşteptînd răspunsul ei, care întîrzie destul de mult.

– Poate, reuşi ea să spună.

Dar nu dorea să deschidă acum această discuţie, trebuia să se gîndească la altele.

– Numai atît? protestă el, uşor dezamăgit. Doar „poate"? Cred că, dacă ne hotărîm vreodată să avem copii, ar fi un loc potrivit. Unde ar fi un copil mai fericit decît în California?

– Poate dacă ar avea alţi părinţi, glumi ea.

Discuţia aceasta o făcea întotdeauna să fie încordată. Dar trebuia să admită că nu era rău în San Francisco.

Erau amîndoi bine dispuşi cînd se îndreptară spre casa lui Cal, la şapte şi un sfert, şi ajunseră fix la şapte şi jumătate. Îi aştepta în grădină, lîngă fîntînă, cu caviar şi pahare pline cu *margarita*. Copiii tocmai ieşiseră din apă, iar el părea odihnit şi elegant ca întotdeauna, cu cămaşa albastră bine călcată, pantaloni bej şi espadrile Gucci. Steve purta un tricou ponosit şi sacoul vechi pe care Merrie îl ura. Îi părea rău că nu avusese prevederea să-i facă ea bagajul înainte să plece în California, dar îşi jură că data viitoare aşa va face. Cei doi îşi strînseră mîinile şi

se salutară. Cal îi declară că arde de nerăbdare să se cunoască mai bine după toate cîte îi spusese Meredith.

– Soția ta îți face publicitate, Steve, sper că știi. Numai despre tine vorbea.

Spusese exact ce trebuia pentru a-l face să se simtă bine.

Conversația era plăcută și se trecu de la una la alta, după care Cal îl întrebă ce făcuse la spitalele la care fusese. Apoi ajunseră să vorbească despre echipamentele de diagnosticare produse de Dow Tech. Steve comentă ca expert, îi lăudă două aparate și îi dădu cîteva sfaturi în calitate de medic, iar Cal fu foarte mulțumit.

După o oră trecură în sufragerie, Cal îi servi cu un vin Mouton-Rothschild Bordeaux care îl impresionă nespus pe Steve. Discuția nu se opri nici la ora unsprezece, la coniac. De-abia pe la miezul nopții plecară. Meredith era mirată că seara decursese atît de bine; cei doi păruseră să se înțeleagă.

– Ce impresie ți-a făcut? îl întrebă în mașină, Steve fiind la volan.

– E grozav de deștept. Cum spuneai, arată bine, dar nu-ți mai dai seama de asta după ce vorbești puțin cu el. Are atîtea idei noi, vrea să facă atît de multe lucruri, că te prinde și pe tine și uiți de hainele elegante și de aspectul de stea de cinema. Înțeleg ce îți place la el.

Îi zîmbi ușor:

– Îmi cer scuze pentru sacou, Meredith, data viitoare o să port unul mai frumos.

– Ce contează?

Era atît de mîndră de bărbatul pe care îl iubea și îi părea bine că se înțelegea cu Cal. Fu mirată să-l audă spunînd că ar trebui să accepte oferta:

– Cred că nu te-ai ierta dacă ai irosi o șansă ca asta. Te-ai

întreba mereu ce s-ar fi putut întîmpla dacă ai fi lucrat pentru el. Ar fi bine să te angajezi aici.

– Nu-mi vine să cred. Dar tu ce o să faci?

– Găsesc eu ceva, e de muncă. O să trebuiască să-mi fac un loc pe aici. Acum, principalul este slujba ta. Vreau să fii fericită.

I se umplură ochii de lacrimi cînd îl auzi. Era atît de bun cu ea, întotdeauna generos.

– Nu iau nici o hotărîre pînă nu ştiu cum stau treburile cu tine. Ne priveşte pe amîndoi, oricît de altruist ai fi.

– Să vedem cum iese luni. Între timp, hai să ne simţim bine.

Cal se oferise să le facă turul oraşului, dar Steve îi spusese că voiau să-l descopere singuri şi rămăsese stabilit să-i mai facă o vizită duminică după-amiază ca să înoate puţin şi să ia masa cu el şi copiii lui. Cal le promisese un grătar făcut de el. Mai înainte însă, Steve şi Meredith erau nerăbdători să petreacă ziua în oraş.

Sîmbătă se duseră în port, apoi trecură pe podul Golden Gate cu capota maşinii lăsată. Luară prînzul în Sausalito, intrară prin magazine şi cinară la Scoma's. Priveliştea era fabuloasă. Se mai plimbară o vreme prin oraş şi ajunseră să bea o cafea la Fisherman's Wharf. O duse la Top of the Mark pentru a avea o vedere de ansamblu asupra oraşului, după care se întoarseră în Peninsulă, vorbind despre toate cîte le văzuseră prin oraş. Cal le spusese că zona Pacific Heights li s-ar potrivi foarte bine, aşa că se duseseră să dea o raită, impresionaţi de casele frumoase în stil victorian, din cărămidă, cu tencuială colorată. Totul părea curat şi dichisit, iar străzile erau fără pată. Steve se îndrăgostise de oraş.

Duminică dimineaţă vizitară campusul de la Stanford, apoi

se plimbară prin Palo Alto. Nu le venea să creadă cît de mult le plăcea ce văzuseră pînă acum. Pe la prînz erau la Cal acasă și se alăturară celorlalți în piscină. Steve se juca cu copiii în apă, iar Cal și Meredith discutau.

– Cred că ți-ai făcut un adept, îi spuse Meredith lui Cal cu voce scăzută, privind spre Steve. Îi place grozav San Francisco.

– Dar ție, Merrie?

– Mie îmi place ce am văzut la firma ta și ce o să fac eu acolo, îi zîmbi ea.

Ar fi fost fericită și la Polul Nord dacă ar fi avut un post ca cel oferit de Cal.

– Ești dependentă de muncă, cum sînt și eu. Nu mai avem nici o șansă de însănătoșire.

Se uită la soțul ei, care se juca cu copiii, și zîmbi.

– E un om bun, ai avut dreptate. Și am auzit că e un medic grozav.

Înainte să-l recomande pentru un post în spital, se interesase discret.

– Cum merge cu căutarea unui loc de muncă?

– Încă nu am găsit nimic. Nu e nici un post liber pentru cineva cu calificările lui, dar nu pare neliniștit. Luni are un interviu la East Bay.

– Sper să reușească, îi ură Cal cu convingere.

Era mai hotărît ca niciodată să o aducă la el, iar cele trei zile petrecute împreună nu făcuseră decît să-i întărească părerea bună pe care o avea despre ea.

– Și eu, îi răspunse liniștită.

Steve aruncă mingea spre Mary Ellen, care chiui de plăcere. Dacă față de Merrie copiii fuseseră reticenți, cu Steve

se înţeleseseră imediat. Ea nu se simţise niciodată la largul ei cu copiii şi probabil că ei intuiseră adevărul.

După-amiaza trecu foarte plăcut, apoi cei trei se lansară într-o discuţie lungă şi interesantă despre politică şi efectele acesteia asupra afacerilor. Steve comentă aspectele în legătură cu medicina. La plecare, Cal îi ură succes pentru a doua zi. Pe Merrie urma să o revadă chiar de dimineaţă.

A doua zi, la prînz, cînd Steve îi telefonă, era în birou la Cal.

– Ce mai faci? îl întrebă ea, oarecum neatentă, ocupată cu cîteva proiecte din semestrul următor.

– M-am gîndit să-ţi dau o veste.

– Spune, îl rugă ea în timp ce Cal o fixa.

– M-am angajat. Ca şi tine, bănuiesc. Încep la întîi ianuarie. Şeful secţiei de traumatologie are de gînd să plece şi, după ce îmi verifică *curriculum vitae* şi le convine, ceea ce e foarte posibil dacă îl sună pe Lucas, mă angajează pe mine pe acest post. Ce zici de asta?

– Extraordinar! se bucură ea, uitîndu-se la Callan. Felicitări, iubitule! Mai că rămăsese fără grai.

Aproape fără efort, totul se aranja, de parcă aşa fusese sortit să se întîmple. Era mîna destinului.

– Şi ţie. Ai de gînd să-i spui lui Callan că accepţi oferta?

– Tu ce crezi? îl întrebă ea scurt.

Voia să fie sigură că totul este în regulă în ceea ce îl priveşte. Dar dacă aveau acum amîndoi locuri grozave de muncă, se simţea mai uşurată.

– Cred că dacă nu o faci tu, îi zic eu. Acceptă, o meriţi.

– Mulţumesc, Steve! Se simţea în acelaşi timp recunoscătoare, fericită şi uşurată, şi cînd puse jos receptorul, zîmbea. Cal o privea îngrijorat.

– Pare promițător.

– Chiar mai mult decît atît, a obținut slujba.

Cal surîse larg, la fel de fericit ca și ea.

– Cum rămîne cu noi?

– Cum crezi că rămîne?

Nu-l lăsa din ochi, așteptînd reacția lui. Erau perfect sincronizați, ca și cum ar fi dansat iar cu Fred Astair – mințile lor aveau același ritm.

– Îți propun să fii consilierul meu financiar. Vrei?

Dădu ușor din cap, acceptînd. Era sigură acum. Era un angajament aproape la fel de serios ca o căsnicie, un pas la fel de mare.

– Da, dacă asta îți dorești cu adevărat.

– Știi că asta vreau, răspunse el luînd-o de mînă. Prin urmare, batem palma?

– Da. Nu-mi vine să cred ce se întîmplă.

Totul avusese loc extrem de repede. Cu două săptămîni înainte erau amîndoi într-un turneu de promovare, acum era angajata lui și urma să se mute în California.

– Nici mie.

Scoase din bărulețul din birou o sticlă de șampanie și două pahare. Cînd se întoarse spre ea, zîmbea larg.

– Să sărbătorim. Asta e poate cea mai bună veste pe care am auzit-o vreodată.

Ciocniră paharele și se așezară, apoi începură să discute detaliile.

– De cînd vrei să încep?

Charlie urma să mai lucreze încă două săptămîni, dar Merrie era sigură că ar fi de acord să mai rămînă un timp, mai ales că își dădea seama că ea avea nevoie să-și pună lucrurile la punct. Dacă rămînea numai două săptămîni, însemna ca Meredith

să înceapă pe opt octombrie, ceea ce era imposibil, fie şi numai pentru că era datoare să le lase celor de la firma de pe Wall Street suficient timp să găsească pe cineva în locul ei. Ea se gîndea să le acorde măcar o lună. În plus, trebuia să vîndă apartamentul din New York. Steve începea serviciul pe întîi ianuarie, ceea ce i se părea tocmai bine.

– Nu mai tîrziu de cincisprezece octombrie.

Ea izbucni în rîs, crezînd că glumeşte.

– Foarte amuzant! Vorbind serios, Steve începe pe întîi ianuarie, aşa că rămîne pentru cincisprezece decembrie sau imediat după Crăciun.

– În nici un caz, Meredith.

Callan redevenise omul de afaceri priceput, cum îl mai văzuse şi altă dată. Acum îşi vedea de interesul lui şi al companiei sale. Nu avea de gînd să amîne cu trei luni venirea lui Merrie.

– Charlie mi-a spus deja că nu intenţionează să stea nici o zi în plus, ceea ce nu-i frumos, dar ăsta-i Charlie. De-abia aşteaptă să scape de aici. Se duce cu soţia lui într-un tur al Asiei de două luni.

– Cal, este exclus să vin în trei săptămîni, e nerealist.

Era destul de încurcată. Nu avea de gînd să se mute aici cu două luni şi jumătate înaintea lui Steve. Dar încerca să se gîndească şi la ce dorea Callan.

– Nu pot să lucrez fără un consilier financiar. Aş vrea să vii de azi în două săptămîni, cînd pleacă Charlie. Poate că mă descurc singur o săptămînă, dar nu mai mult. Trebuie să vii mai devreme. Steve poate veni în week-end sau te duci tu la el. Îmi pare rău să-ţi fac asta, dar am nevoie de tine.

Ei îi plăcea să audă asta, dar îi era greu să-i spună lui Steve că vor avea un mariaj la distanţă pînă la sfîrşitul anului. Callan era însă dispus să mărească miza.

– Desigur, la angajare vei primi un bonus, sper că știi. Mă gîndeam că două sute cincizeci de mii de dolari vor mai alina durerea.

Cine ar fi putut să-l contrazică? Callan își cunoștea meseria.

– O să-ți închiriez un apartament în Palo Alto pentru următoarele trei luni sau pentru mai mult timp, dacă ai nevoie. Așa o să poți hotărî unde vrei să locuiești și să-ți găsești o casă pe plac.

Îi oferea mai mult decît s-ar fi gîndit ea.

– E foarte generos din partea ta, dar sînt surprinsă că vrei să încep atît de repede.

Nu părea că se împacă cu situația, în ciuda bonusului extraordinar.

– Nici eu nu mă așteptam să trebuiască să caut atît de repede un înlocuitor. Îmi pare rău că te grăbesc, dar sîntem sub presiune. Ne-am înțeles? Pe cincisprezece?

– Cred că nu avem încotro. O să mă întorc la New York în week-end-uri, cînd nu lucrează Steve, iar el poate veni aici cînd e liber în timpul săptămînii. O să aranjăm noi cumva.

Era îngrijorată de reacția lui. Se întîlneau la hotel și se întorceau la New York cu avionul de la ora șase.

La plecare, Cal o îmbrățișă și îi spuse să-l sune dacă are nevoie de ceva, iar Merrie se oferi și ea să-l ajute.

– Glumești? O să te sun din zece în zece minute în următoarele trei săptămîni. Sper să nu ai probleme.

Știa că cei de la firma ei se vor supăra, dar era de părere că o meritau. Ea își făcea griji în primul rînd pentru soțul ei. Le va fi greu în următoarele două luni să nu stea împreună, nu-i făcea plăcere să se gîndească la asta și era convinsă că nici lui Steve nu o să-i placă prea mult ideea.

Dar, ca de obicei în ultimul timp, reacția lui o surprinse.

– Dacă aşa trebuie, iubito, aşa să fie. Oferta e pentru acum, nu aştepta! Două luni trec repede, o să vezi.

Meredith îi repetă că era uimitor. Continuară discuţia în avion, Steve spunîndu-i că se va ocupa el de vînzarea casei. O linişti, asigurînd-o că nu-l deranjează să vină la San Francisco cînd va avea un moment liber.

– Ştii, mărturisi el undeva deasupra Munţilor Stîncoşi, cu un pahar de vin în mînă, mi-a plăcut de Cal mai mult decît mă aşteptam. Din ce îmi povesteai tu, eram puţin gelos. Dar cred că e sincer şi nu se gîndeşte la altceva. Cred că are un mare respect pentru tine, dar principala lui preocupare sînt afacerile.

Lui Meredith îi păru bine să-l audă vorbind aşa, fiindcă şi ea era de aceeaşi părere. Deveniseră foarte apropiaţi în ultimul timp, dar nu într-un fel îngrijorător. Erau doar buni prieteni şi colegi.

– Îmi plac şi copiii lui, sînt foarte drăguţi. Păcat de povestea cu mama lor.

Meredith aprobă uşor din cap şi privi fix pe hublou. Prinse apoi privirea blîndă a lui Steve aţintită asupra sa şi ghici ce va urma.

– Că tot veni vorba, ce ai zice dacă, la cîteva luni după ce ne mutăm aici, cam şase, am începe să ne gîndim să avem un bebeluş?

Meredith împlinea treizeci şi opt de ani şi, dacă aveau de gînd să facă vreodată un copil, sosise timpul. Afirmase întotdeauna că, dacă ar fi să devină mamă, ar trebui să se întîmple înainte de patruzeci de ani. În cazul în care rămînea însărcinată în următoarele şase luni, ar veni vremea să nască la treizeci şi nouă. Din punct de vedere medical, Steve apreciase întotdeauna că nu ar fi bine pentru ea să aibă un copil după patruzeci de ani.

– Să vedem mai întîi cum evoluează lucrurile, răspunse ea vag.

El cunoştea refrenul pe de rost şi fu dezamăgit să-l audă iar.

– Dacă mai aşteptăm mult, o să am nouăzeci de ani, şi noi tot o să discutăm pe tema asta. Va trebui să luăm taurul de coarne la un moment dat.

Credea că o sperie aspectele fizice în legătură cu sarcina şi naşterea, şi parţial avea dreptate. Dar ea se temea mai mult de îndatoririle pe care le presupune aducerea unui copil pe lume

– De ce trebuie să iau taurul de coarne?

Era conştientă că îi datora mult după sacrificiile pe care era dispus să le facă, dar nu era sigură că putea să-i dăruiască în schimb un copil. Ştia de fapt că nu voia să o facă şi nici nu avea de gînd să promită şi să nu se ţină de cuvînt. Acum nu îşi dorea decît să-l ajute pe Cal în afaceri, ceea ce era mai interesant decît un copil.

– Cal se descurcă să aibă grijă şi de familia lui, şi de carieră. Cred că şi tu ai putea, şi o să te ajut şi eu.

– Ştiu că m-ai ajuta, dar nu sînt sigură ce îmi doresc deocamdată, răspunse ea, părînd supărată.

– Poate că nu o să-ţi dai seama înainte să o faci.

– Şi după aceea? Dacă nu îmi place să fiu mamă? Dacă e prea mult pentru mine, îmi distruge cariera sau ne hotărîm că nu se poate să lucrăm amîndoi? Nu putem să-l returnăm!

– Dar nici nu pot să-mi închipui că nu o să-l iubeşti, răspunse el blînd.

– Copiii mă sperie! fu ea sinceră. Eu nu sînt ca tine, tu te înţelegi imediat cu ei. Pe mine mă privesc de parcă aş fi mama vitregă din poveşti.

El rîse şi o sărută.

– Copiii mei nu te vor considera vreodată mama lor vitregă, îţi promit.

– O să mai vorbim după ce ne liniştim.

Ca întotdeauna, nu acordă prea multă atenţie ideii şi începu să se gîndească la altceva.

– Cînd îi anunţi pe cei de la spital?

Puse întrebarea mai mult ca să-l abată de la subiect.

– Cred că de îndată ce mă întorc. O să le dau trei luni să găsească pe altcineva. O să pot veni astfel la tine de Crăciun.

Totul părea perfect, exceptînd perioada în care urmau să fie departe unul de celălalt, dar Steve o asigură că o să treacă repede şi că oricum o să fie foarte ocupată.

– Dar tu?

– O să le spun mîine.

Stătuse o zi în plus şi se întreba dacă cei de la firmă nu începuseră să bănuiască ceva.

– Nu or să fie prea încîntaţi.

– Cal are dreptate, nu te merită fiindcă nu ştiu să te preţuiască.

Dar se părea că o preţuiau mai mult decît apreciase Cal. Iscă o adevărată tragedie cînd îi anunţă că pleacă. Nu le venea să creadă, mai ales cînd le spuse că urma să-i părăsească în trei săptămîni. După şocul iniţial, se purtară frumos şi organizară o masă în cinstea ei. Greu de crezut că se încheia un capitol de doisprezece ani din cariera ei.

În seara premergătoare plecării, Meredith şi Steve stăteau în apartament, cu valize desfăcute de jur împrejur. Merrie îl privi şi zise:

– Parcă aş pleca la facultate, la cămin. Tot nu-mi vine să cred ce se întîmplă.

– Nici mie, dar îmi place grozav.

Şi el îi anunţase pe cei de la spital, care fuseseră uimiţi, dar bucuroşi pentru el. Mai ales lui Lucas îi părea rău, pentru

că asta însemna că mai trebuia să stea cel puțin un an la secția de traumatologie, în loc să se dedice muncii de cercetare. Începuseră deja să caute un înlocuitor pentru Steve, dar nu găseau pe cineva la fel de bun. Dacă găseau un medic în timp util, Steve le promise să-l ajute să se acomodeze. Le spuse că nu va pleca înainte să vină cineva în locul lui. Cei din California acceptaseră situația, deși asta însemna o mică întîrziere.

Steve plecă la spital în același timp cu Meredith, care se îndrepta spre aeroport. Era duminică. Săptămîna care se terminase fusese plină de evenimente emoționale pentru ea. Vineri plecase pentru ultima dată din biroul ei și îi păru rău să se despartă de prietenii ei. Se lăsă cu cîteva lacrimi, cu îmbrățișări călduroase de rămas-bun și cu multe urări. Înainte să părăsească apartamentul, se întoarse și aruncă o ultimă privire, de parcă urma să nu se mai întoarcă vreodată și nu voia să uite nici un amănunt.

– Liniștește-te, iubito, te întorci la sfîrșitul săptămînii viitoare.

– Da, știu, dar sînt puțin emoționată.

– Nu e cazul, o liniști el, totul o să fie bine. O să fie extraordinar.

– Ai dreptate, îi zîmbi ea, închizînd ușa în urma lor.

10

Postul din California se dovedi exact cum sperase Meredith: interesant şi stimulativ, iar colaborarea cu Callan Dow era mai bună decît se aştepta. Profesional vorbind, era o şansă unică. Şedinţă după şedinţă, se completau reciproc, stăteau în birou ore în şir, discutînd despre noi proiecte. Meredith încheia fiecare zi entuziasmată şi încîntată.

Apartamentul mobilat închiriat era foarte plăcut şi spaţios. Îl suna pe Steve de cîte ori putea ca să-i povestească ce se mai întîmpla în viaţa ei, dar, ca întotdeauna, el nu era uşor de găsit. Cînd însă reuşeau să vorbească, el se bucura mult pentru ea. În primul week-end, cînd îl anunţase că are prea mult de lucru ca să mai vină acasă, fusese foarte înţelegător. Avea de parcurs mormanul de dosare pe care i le lăsase Charlie McIntosh.

– Îmi pare rău, dragule, îi spusese joi noaptea.

Lucra în California, la firma lui Callan, de patru zile şi nu apucase să-şi tragă sufletul.

– Nu-i nimic. Poate te duci în week-end să cauţi o casă pentru noi.

Hotărîseră să încerce să găsească o casă în oraş din moment ce el avea să lucreze în East Bay. Erau nevoiţi să facă naveta, dar era mai uşor decît din Palo Alto, de unde i-ar fi luat lui Steve

două ore să ajungă la serviciu. A locui în oraș fusese un compromis pe care Meredith îl acceptase.

– O să mă ocup de asta duminică, promise ea.

Voia să se țină de cuvînt, însă duminică fu prea prinsă cu munca, stînd pe terasă înconjurată de dosare. Seara trecută o invitase Callan la el la cină. Îl refuzase și mîncase un sandviș în timp ce citea. În schimb, a doua zi, cum aproape terminase lucrul, acceptă invitația.

Luă cina cu el și cu copiii lui, care de data asta se purtară mai frumos. Se obișnuiseră cu ea și, după ce-l cunoscuse pe Steve, nici Mary Ellen nu mai credea că e iubita lui Cal.

A doua săptămînă fu chiar mai bună decît precedenta, iar pe la mijlocul intervalului era sigură că va reuși să ajungă în week-end la New York. Dar de data asta contramandă Steve. Trebuia să-i țină locul lui Harvey Lucas, care era bolnav. Era însă mai dezamăgit decît ea, care avea multe de făcut. Era chiar mulțumită fiindcă astfel putea rămîne în Palo Alto ca să termine unele lucrări.

– Nu prea rezolvăm multe cu naveta asta, nu? zise Steve, destul de trist.

Și el era ocupat, dar îi era dor de ea. Nu-i plăcea să se întoarcă seara în apartamentul gol, se simțea ca un copil care nu are cu cine să se joace. Nu se mai văzuseră de două săptămîni.

Dar cel mai dificil a fost în al treilea week-end. Erau ferm hotărîți să nu lase nimic să-i împiedice să fie împreună. Ea își făcuse rezervare la cursa de vineri seara spre New York, dar miercuri Cal fu anunțat că niște clienți importanți amînaseră întîlnirea de joi pe vineri.

– Probabil aveai de gînd să te duci la New York la sfîrșitul săptămînii, se scuză el, dar ți-aș fi recunoscător dacă ai rămîne.

Doar de data asta. Cred că ar fi important, şi aceşti clienţi încă nu te-au cunoscut.

– Sigur, Cal, răspunse ea fără ezitare.

Ştia cît de mult conta pentru el, era evident că avea dreptate, şi era sigură că Steve va înţelege.

Din păcate, Steve se supără, ceea ce o uimi şi o întristă în acelaşi timp.

– Ce Dumnezeu, Merrie, dar au trecut trei săptămîni. Aşa o să fie în următoarele două luni? Cînd naiba o să ne mai vedem?

De data asta era chiar furios, iar pe ea o deranjă că nu era mai înţelegător. Se simţea vinovată că nu se ducea acasă, ceea ce o făcu să treacă în defensivă.

– Dar nu stau ca să joc tenis sau să mă duc la club. Astea sînt afacerile, trebuie să rămîn.

– Aiurea! Nu poate să aibă numai Cal grijă de ei?

– Nu, nu poate. Sau nu vrea, iar eu lucrez pentru el. Nu pot să plec cînd el mă roagă să rămîn. Nu a fost vorba aşa. Iar TIQ sînt cei mai importanţi clienţi ai noştri.

– Super! Şi cu mine cum rămîne? Nu pot să vin acolo pentru că lucrez duminică, doar ştii asta, spuse el furios şi dezamăgit.

– Vin acasă în week-end-ul viitor. Jur.

Dar nu-i trecuse supărarea cînd închise telefonul, iar mai tîrziu o sună iar să se plîngă. Era amărît, darea nu putea schimba nicicum situaţia. Afacerile erau afaceri.

Cal angajase o firmă să pregătească mîncarea la el acasă, vineri seara. Erau invitate alte trei cupluri, iar seara decurse foarte plăcut. O rugase să vină ceva mai devreme, iar ea sosi îmbrăcată cu o rochie neagră de seară, foarte elegantă şi sofisticată. Cal fu impresionat:

– Arăţi extraordinar, Merrie!

Îi povesti rapid cîteva lucruri despre cele trei cupluri, știind că ea citise foarte multe despre TIQ.

Cînd veniră invitații, jucă rolul de gazdă cu grație. Trecea cu ușurință de la un invitat la altul, discutînd afaceri cu bărbații, apoi conversînd pe diverse teme cu femeile. Dar, cum ele vorbeau mai ales despre copii, Meredith se văzu nevoită să se întoarcă la discuțiile referitoare la afaceri.

La plecare, toți apreciaseră că fusese o seară plăcută, cu mîncare excelentă, oameni interesanți și conversație stimulativă. Reprezentantul TIQ părea cu totul îndrăgostit de Meredith.

– L-ai cucerit de-a binelea, o admiră Cal. Ai fost nemaipomenită. Mulțumesc că ai rămas. Știu că voiai să te duci la New York, dar seara asta era importantă pentru mine.

– Mi-am dat seama.

– S-a supărat Steve? întrebă el, părînd interesat.

Ea avu o ezitare:

– Puțin. Dar în week-end-ul viitor o să ajung acasă.

Începea însă să înțeleagă că nu o să-i fie atît de ușor să se ducă la New York pe cît se așteptase. Dar situația nu va dura la nesfîrșit, nu mai aveau decît două luni. Steve trebuia să aibă răbdare. Ea începuse un nou serviciu în care urma să-și facă un nume.

– Îmi pare foarte rău. Încearcă să pleci vineri mai devreme.

– Da, poate că așa o să fac. Iar în week-end-ul ăsta o să caut o casă, răspunse ea în timp ce se îndreptau amîndoi spre mașina ei.

– Pot să vin și eu? întrebă el pe neașteptate.

– O să fie cam plictisitor, răspunse ea, pentru că avea de gînd să facă niște cumpărături. Cred că ți-ar plăcea mai mult să stai cu copiii, adăugă cînd Cal îi deschidea portiera.

– Se întîmplă să aibă toți altceva de făcut. Nici măcar nu

au nevoie să-i duc undeva cu maşina. Mi-ar face mare plăcere să te ajut să găseşti o casă.

– Bine, dacă eşti sigur că vrei.

– Cînd să trec să te iau?

– Pe la zece şi jumătate. Este o casă pe care pot să o văd la ora unsprezece.

– Vin la zece şi un sfert, ca să fim siguri. Şi, încă o dată, mulţumesc pentru seara asta... ai fost extraordinară, îi spuse el zîmbind cald, după care ea plecă.

A doua zi se prezentă la ea acasă la ora fixată, purtînd pantaloni kaki, o helancă bleumarin şi sacou, şi, ca de obicei, era foarte frumos. Meredith începuse să se întrebe dacă se întîmpla vreodată să arate altfel, ceea ce era greu de imaginat.

O duse cu maşina în oraş, discutînd despre afaceri, ca de fiecare dată. Prima casă a fost o dezamăgire, dar următoarele două, în Pacific Heights, le plăcură. Prima dintre ele necesita totuşi prea multe lucrări de renovare, deşi era o casă veche şi frumoasă, cu o privelişte încîntătoare, iar a doua i se păru prea mică lui Meredith, chiar dacă îi plăcu lui Cal.

– Depinde de cît de mulţi copii vrei, glumi el pe cînd se întorceau la maşină.

– Eşti foarte amuzant. Doar ţi-am zis că nu vreau copii. Şi acum nici nu am nevoie. Dow Tech e bebeluşul meu.

– Nu sînt sigur că soţul tău s-a lămurit în privinţa asta. Am discutat puţin cînd aţi venit la mine, după ce înotase cu ai mei.

– Da, mi-am dat seama, zise ea confuză.

O deranja subiectul.

– Cred că, într-un fel, de asta vrea să ne mutăm aici. Dar eu nu sînt de acord, acum mai mult ca oricînd.

– Cred că ţi-e frică şi încă îmi susţin teoria.

– Care? Că nu țin de-ajuns la Steve? Chiar și după ce l-ai cunoscut, cum mai poți spune așa ceva?

– Nu afirm că sentimentele tale nu sînt destul de puternice față de el. Cred că îl iubești foarte mult. Dar poate nu ai încredere în această relație sau în ce va aduce viitorul.

Îi expusese teoria în prima săptămînă din turneu.

– Nu știu cum aș putea să nu am încredere după cincisprezece ani. Nici unul dintre noi nu pleacă nicăieri. Dar am încredere în instinctele mele. Mă cunosc foarte bine și, ca și Charlotte, nu-s mămoasă din fire. Cred că ar fi o greșeală să nu-mi ascult conștiința.

– Așa ați stabilit de la început?

Ezită înainte să răspundă:

– Probabil că nu. Dar aveam douăzeci și trei de ani, nu mă cunoșteam atît de bine și nici nu știam cît de importantă va fi cariera pentru mine. Durează să-ți dai seama.

– Da, dar mai există și altceva în afară de serviciu.

– Nu înțeleg.

– Am cunoscut oameni căsătoriți de mulți ani și care nu aveau copii fie pentru că nu-și doriseră, fie pentru că nu putuseră să aibă, și care, deodată, s-au îndrăgostit de altcineva, s-au recăsătorit și, pac, un bebeluș. Nu e ceva nou, e natura umană.

– Așadar, crezi că o să divorțăm? Părea șocată de sugestie, nu se gîndise vreodată la așa ceva.

– Cine știe, dar sper că nu. Ce vreau să spun e că nu poți să prevezi nimic în viață. Dacă analizezi bine lucrurile, sînt sigur că vei afla și alte motive pentru care nu vrei să ai copii. Poate că nu crezi că ați fi părinți buni.

– Cred că el ar fi dacă nu ar munci cîte patruzeci și opt de ore pe tură. Dar de mine nu sînt sigură. Poate totuși ai dreptate. Dacă ne-am fi dorit cu adevărat, pînă acum am fi făcut copii.

Oamenii reuşesc întotdeauna să-şi facă o familie, indiferent cît de grele sînt condiţiile.

– Poate că nici el nu-şi doreşte de fapt, dar te consideră pe tine răspunzătoare.

Nu se gîndise niciodată la toate astea. Totuşi, cîte ceva din cele spuse de Cal meritau mai multă atenţie şi se întrebă dacă nu cumva el era mai aproape de adevăr decît era ea dispusă să accepte.

Se simţiră foarte bine luînd prînzul la restaurantul Waterfront, iar priveliştea îţi tăia răsuflarea. Ajunseră la Palace of the Legion of Honor, se plimbară o vreme discutînd şi admirînd picturile.

La plecare, o invită la cină.

– O să te saturi de mine dacă mîncăm împreună de trei ori pe zi, glumi ea, dar el insistă.

– Dacă din cauza mea eşti singură tot week-end-ul, măcar pot să-ţi dau de mîncare.

Se simţea atît de bine că nu rezistă. Cal era prea drăguţ şi aveau întotdeauna ceva de discutat, mai ales despre afaceri.

Mary Ellen era la o prietenă, iar Andy şi Julie se jucau pe calculator, dar cînd o văzură, o salutară ca pe o prietenă veche. Andy era entuziasmat de meciul pe care urma să-l vadă duminică între Niners şi Bronco.

– Vii şi tu cu noi?

– Nu, nu pot să vin, răspunse ea politicos.

– De ce? o întrebă Cal zîmbind. E o idee excelentă. Îţi place fotbalul?

– Cîteodată. Dar sînt mare amatoare de base-ball. New York-ul e prea friguros pentru fotbal.

– E mai bine aici, comentă Julie, iar Meredith fu cucerită de entuziasmul lor şi acceptă.

– Eşti sigur că nu-i deranjează? îl întrebă ea mai tîrziu, cînd copiii se ridicaseră de la masă.

– Sigur că nu, de ce să-i deranjeze? Se simt bine cu tine, faci parte din familie acum.

– Nu, lor le-a plăcut de Steve pentru că s-a jucat cu ei în piscină.

– Da, aşa e, dar le place şi de tine. Julie consideră că eşti deşteaptă, iar Andy crede că eşti frumoasă. Are gust, adăugă el mîndru.

– Iar Mary Ellen mă urăşte, completă ea rîzînd. Poate că ar trebui să o întrebi.

– Şi ei îi place de tine. Dar ea nu se deschide atît de uşor faţă de ceilalţi. Ultima dată a fost impresionată de cum erai îmbrăcată. La vîrsta ei, asta e enorm. A zis că erai „cool", ceea ce e o chestie majoră. Dacă vrei să ştii, eu nu sînt „cool" pentru că sînt tatăl ei. Gîndeşte că am două sute de ani şi că sînt cam fraier. Săptămîna trecută mi-a zis că sînt fără speranţă.

– Exact asta voiam să zic, sublinie ea, mirată de uşurinţa cu care se descurca el în orice situaţie, de la afaceri la copii. Eu nu aş fi ştiut să mă descurc. Dacă mi-ar fi zis fiica mea aşa ceva, aş fi fost distrusă.

– Te-ai fi învăţat pînă la urmă. După ce îţi spun că te urăsc de milioane de ori, începi să-ţi fie dor cînd nu ţi-o mai spun. Din partea unui adolescent de paisprezece ani, „fără speranţă" e un compliment, e mult mai bine decît „înapoiat", cum eram anul trecut, şi „diabolic" la începutul verii. Săptămîna trecută, Julie mi-a zis că sînt un prost fiindcă nu i-am dat voie să se rujeze. Trebuie doar să le înveţi limbajul, o consolă el, rîzînd.

– Cred că e mai uşor să faci o facultate decît un copil.

– E altceva, îi zise, după care o mîngîie uşor pe mînă. Eşti

o femeie foarte drăguță și e plăcut să stau de vorbă cu tine. Îți mulțumesc că ai rămas în week-end.

Știa că asta însemnase un sacrificiu pentru ea și voia să se revanșeze. Îi făcuse plăcere să meargă cu ea în căutare de case. Îi amuzase grozav cînd agentul imobiliar îi luase drept soț și soție, deși nu era nimic anormal. Observase că ea nu se grăbea să găsească o locuință, părea să găsească fiecăreia cîte un cusur. Se întreba dacă Meredith își dorea cu adevărat să locuiască în oraș. Ea acceptase pentru Steve, dar era posibil să prefere Palo Alto. Ar fi fost mai ușor pentru ea.

– Că tot vorbim, îți place apartamentul?

– Da, foarte mult, dar o să trebuiască să renunț la el cînd ne mutăm în oraș. Steve e hotărît să locuim acolo, dar eu cred că aș prefera un apartament.

– Bănuiesc că știu și de ce: nu-i loc pentru un bebeluș. Ce încăpățînată poți fi!

– Uite cine vorbește!

Nici el nu cedase în cîteva probleme de afaceri, oricîte argumente logice îi adusese ea.

– Pînă la urmă ai înțeles, nu? întrebă el ușor jenat.

Îi mai turnă un pahar de vin și stătură de vorbă ore în șir, așezați comod în sufragerie. De-abia la miezul nopții plecă acasă.

A doua zi dimineață, la unsprezece, năvăliră cu toții la ea, să o ia la meciul de fotbal. Le plăcu apartamentul.

S-au simțit excelent la meci. Cei de la Bronco au cîștigat, așa că Andy s-a înfuriat, dar, în ansamblu, au petrecut bine, au mîncat hot dog, alune și înghețată. Le păru firesc să vină și Meredith la ei acasă și să-l ajute pe Cal să pregătească masa. Era plăcut să fie cu ei, aproape ca cineva din familie. Cînd Callan o conduse seara acasă, chiar îi păru rău că nu mai putea să rămînă. Îi mulțumi pentru un sfîrșit de săptămînă foarte frumos.

– M-am simțit nemaipomenit!

Îl văzuse în trei ipostaze de-a lungul celor trei zile, și niciodată nu fusese plictisitor.

– Sper că nu-i deranjează pe copii că stau pe capul lor.

– Nici vorbă, le-a plăcut grozav. Le dai un exemplu bun fetelor, le arăți că femeile pot fi frumoase, pline de succes și în același timp amabile. E important pentru ele.

– A fost mai mult decît plăcut. Să le mulțumești din partea mea, te rog. Și îți mulțumesc și ție, Callan.

– Ești cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată, sper că îți dai seama de asta.

Părea un moment intens între ei, dar el destinse imediat atmosfera:

– Pentru că Charlie nu era nici pe departe atît de frumos ca tine.

Amîndoi izbucniră în rîs, apoi își luară rămas-bun.

La cîteva minute după ce ajunse acasă, o sună Steve:

– Unde naiba ai fost tot week-end-ul?

O surprinse tonul lui, nu obișnuia să se manifeste așa. Dar felul în care trăiau acum îi stresa, așa că era înțelegătoare.

– Peste tot. Vineri seara am luat cina cu clienții de care ți-am povestit. Sîmbătă am căutat o locuință în oraș, după care am luat cina cu Callan. Azi m-au dus la un meci de fotbal. Acum am intrat pe ușă, dragul meu.

Credea că, dacă îi spune pe unde a fost, o să se liniștească, dar el se înfurie și mai rău:

– Vrei să spui că ai stat cu el tot week-end-ul? De ce nu vă mutați împreună?

– Nu te prosti, oricum nu aveam nimic de făcut

– Trebuia să fii aici, protestă el.

– Dar tu munceşti azi, aşa că nu am fi putut sta împreună. De ce să exagerăm?

– Ai găsit o casă convenabilă? se răsti Steve.

Lui Meredith nu îi plăcea tonul pe care se desfăşura conversaţia şi se întreba dacă avusese o zi proastă sau era doar obosit. Nu ar fi fost de mirare.

– Încă nu. Dar mai caut.

– Nu poate fi atît de greu. Am văzut o mulţime de anunţuri în ziar.

– Nu mi-a plăcut nici una dintre cele pe care le-am văzut. Calmează-te. Avem destul timp, iar apartamentul este frumos.

– Atunci poate că ar fi mai bine să stai mai mult timp acolo, şi mai puţin la Callan acasă.

– Steve, încetează, te rog! Vineri am fost în interes de serviciu, iar azi am stat cu copiii lui. Nu face din ţînţar armăsar.

Îşi dădea seama cu uimire că era gelos.

– Ţie nu-ţi plac copiii. Aşa că ce te atrage de fapt... sau ştim deja amîndoi? Despre asta e vorba, nu? Te îndrăgosteşti de el? De asta nu ai venit acasă în ultimele trei săptămîni? Iar eu stau aici ca prostul?

– Sigur că nu, iubitule. Sîntem doar prieteni, ştii şi tu. L-ai întîlnit. Nu cunosc mulţi oameni aici şi i-a părut rău că m-a făcut să rămîn în California la sfîrşitul acestei săptămîni.

– Ar trebui să *se simtă* foarte rău, ridică Steve vocea, doar a petrecut week-end-ul cu soţia mea, iar eu, nu.

– Linişteşte-te, dragul meu! Vin acasă la sfîrşitul săptămînii viitoare. Nu este absolut nimic între mine şi Callan. Sîntem prieteni şi lucrăm împreună.

– Nu sînt convins de asta. L-am văzut: e frumos, are succes, e fermecător şi pare gata să sară pe tine dacă îi dai posibilitatea. Cunosc genul.

Era absolut irațional.

– Dacă ar fi avut de gînd să facă o asemenea prostie, ar fi făcut-o în timpul turneului, și atunci nu aș mai fi lucrat pentru el. Nu mă interesează, iar el nu e genul. Știi doar că este un perfect gentleman.

– Nu mai știu nimic sigur și nu-mi place. Tu duci o viață complet independentă, de parcă ai fi celibatară.

– Ce prostie, Steve Whitman. Eu îmi văd de treabă și încerc să caut o casă pentru noi. Nu e ușor pentru nici unul dintre noi, dar tu îngreunezi situația cu acuzațiile astea stupide. Cal Dow este șeful meu. Ce vrei să fac? Să nu-l mai văd?

Ce spunea era de bun-simț, dar lui nu-i plăcea ce se întîmpla.

– Nu... cred că nu... dar nu pot să sufăr că ești departe. E mai greu decît mă așteptam, credeam că o să vii acasă în fiecare week-end. Nu mi-am dat seama că o să te văd o dată pe lună. Nu merge așa.

Acum părea mai mult trist decît furios.

– Da, dragul meu, așa e. Orice s-ar întîmpla, vin acasă săptămîna viitoare, spuse ea blînd.

– Ai face bine să te ții de cuvînt.

– Vin, promit.

Joi o încercă un început de răceală, dar nu spuse nimic. A doua zi se îndopă cu pastile și se urcă în avion. Cînd ajunse la New York, tușea și o dureau capul și o ureche. Arăta rău cînd ajunse acasă pe la ora unu noaptea. Steve pregătise cina și o sticlă de șampanie. Ea nu-și dorea decît să se bage în pat, dar luă masa cu el și se prefăcu că se simte bine. Steve își dădu seama de starea ei. De-abia aștepta să facă dragoste cu ea, dar cînd se băgă în pat, o dureau toate, iar el constată că avea febră.

– Biata de tine!

Îi luă temperatura, care era foarte mare, îi dădu un medicament şi o înveli bine. Dar dimineaţa, în loc să se simtă mai bine, situaţia se înrăutăţise.

– Probabil că nu ar fi trebuit să zbori, spuse el, simţindu-se vinovat.

– M-ai fi omorît dacă nu veneam, răspunse ea, tuşind.

– Ai dreptate, probabil că aşa aş fi făcut.

Petrecu tot week-end-ul în pat. Duminică îi scăzuse febra, aşa că se plimbară după amiază. El părea trist, deşi făcuseră dragoste dimineaţa. Nici unul nu era însă prea vesel. Meredith intenţiona să ia ultima cursă spre San Francisco, chiar dacă ajungea tîrziu, dar măcar se putea duce a doua zi dimineaţă la birou.

– Nu mai sînt decît şapte săptămîni, îi aminti cînd el pregătea masa. Nu-i era foame, dar ciuguli ceva ca să-i facă plăcere.

– Pare o veşnicie, spuse Steve amărît. Şi chiar aşa li se părea, dar nu puteau face nimic. Nu puteau decît să strîngă din dinţi şi să aştepte să treacă.

Nu îşi propunea să se întoarcă pînă la Ziua Recunoştinţei, peste două săptămîni, cînd erau invitaţi la familia Lucas.

Steve o conduse la aeroport şi îi dădu cîteva medicamente să le ia în avion, apoi se sărutară de rămas-bun. Ea arăta tot rău, iar el şi mai şi cînd se întoarse acasă. Acum ducea o viaţă de singurătate, îi simţea aproape fizic lipsa. Se culcă şi aproape izbucni în plîns cînd îi simţi parfumul pe pernă.

– Cum a fost în week-end? o întrebă Callan cînd se întoarse luni la birou.

Arăta oribil, tuşea şi strănuta. Zborul îi agravase starea şi se simţea tare rău.

– Cam oribil, recunoscu Meredith. Am fost bolnavă, iar

Steve nefericit. Nu am fost o companie prea plăcută. Am avut ghinion și m-am îmbolnăvit chiar înainte să plec.

– Îmi pare rău, Merrie. Să ai mai multă grijă de tine. Nu-i ușor să faci naveta, iar săptămîna asta avem cîteva întîlniri importante.

– Da, știu. O să mă descurc, îl liniști ea.

Toată săptămîna se simți rău și petrecu week-end-ul în pat. Nu voia în nici un caz să fie bolnavă și de Ziua Recunoștinței. Știa că Steve nu ar ierta-o și, de fapt, de-abia aștepta să petreacă sărbătoarea cu el.

Cal o invitase la el de sărbători, dar îl asigură că intenționează să se ducă la New York, să fie alături de soțul ei.

– Ca să nu fi singură aici, îi spuse, și Meredith îi mulțumi că era atît de bun cu ea.

Avea toate motivele să fie sigur că se simte bine. Voia să o țină pentru totdeauna la Dow Tech.

Săptămîna trecu repede. Nu se lucra prea mult înainte de sărbători, iar miercuri era în avion spre New York, cum plănuise. Îi trecuse răceala și de-abia aștepta să vină Ziua Recunoștinței. Steve nu venise să o ia, cum promisese. Cînd ajunse acasă, îi dădu un mesaj prin pager și el îi răspunse după o oră.

– Nu o să-ți vină să crezi, zise el sumbru, a avut loc un incendiu la metrou azi, la o oră de vîrf, și am primit noi toate cazurile. Nu au fost decese, dar rănile sînt grave. Nu pot pleca pînă mîine.

– Nu-ți face probleme, replică ea veselă, aici mă găsești.

– Cred că termin mîine dimineață. Rezidentul-șef ne ține locul mie și lui Harvey, ca măcar să sărbătorim în liniște. Săracul, am fost și eu în situația lui.

Dar copilul acestuia, în vîrstă de șase ani, se procopsi cu o ruptură de apendice la miezul nopții, așa nu au putut să-l lase pe

rezident să-l înlocuiască. Iar Lucas nu se simţise bine toată săptămîna. Steve trebuia să stea la cîrmă.

Mai că plîngea cînd a sunat-o.

– Sînt prins aici, nu pot pleca, Merrie, intră el direct în subiect.

Ea făcu o pauză înainte să-i răspundă. Era greu să-şi găsească timp să se întîlnească. Păreau că păşesc pe un teren minat. Dar îşi reveni repede, de dragul lui.

– Nu-i nimic, o să-ţi aduc o friptură de curcan.

– Cum o să te descurci? întrebă el mirat.

– Găsesc eu ceva, îi promise.

Şi, ţinîndu-se de cuvînt, se prezentă cu o bucată de pui fript pe care o cumpărase de la un magazin de pe Second Avenue, cu salată de cartofi şi sirop de merişoare, pe care le mîncară din farfurii de hîrtie, la Steve în birou. Adusese chiar şi plăcintă de dovleac. Privind festinul lor improvizat, Steve zîmbi şi o sărută.

– Eşti minunată!

Meredith îi răspunse surîzînd:

– Nici cu tine nu mi-e ruşine.

Au reuşit să stea împreună o oră, numai ei doi, înainte ca Steve să trebuiască să opereze un pacient cu o plagă prin împuşcare. El avea pacienţi şi de sărbători.

– Vin cînd pot acasă.

Ajunse vineri dimineaţa şi nu fură deranjaţi deloc în week-end.

S-au dus la cinematograf, s-au ţinut de mînă, au făcut dragoste şi s-au trezit tîrziu. S-au dus chiar la patinoarul din Rockefeller Center. Se simţeau alţi oameni. Meredith plecă duminică. La aeroport păreau doi tineri îndrăgostiţi, sărutîndu-se mereu.

– M-am simțit foarte bine, Merrie, mulțumesc, șopti el.

– Și eu, și îl sărută iar.

Se despărțiră cu greu. Steve îi promisese mai demult că la sfîrșitul săptămînii următoare va veni el la San Francisco. Nu mai erau decît cinci săptămîni pînă cînd se muta și el acolo, sau doar patru dacă reușea să plece înainte de Crăciun. Nu vînduseră încă apartamentul, dar existau amatori. Își recăpătaseră forțele, erau pregătiți să treacă peste perioada care părea că nu se mai sfîrșește. Meredith petrecuse deja șase săptămîni fără Steve.

Sentimentele frumoase pe care le împărtășiseră de sărbători durară și în zilele următoare. Meredith plutea încă de fericire cînd Steve o sună joi.

– Stai jos?

Nu putea ghici ce-i va spune, dar după tonul lui trebuia să fie o veste bună.

– Da, de ce?

– Am pierdut postul din California.

Meredith simți pămîntul fugindu-i de sub picioare.

– Cum? Glumești? E o glumă, nu?

– Nu. Tipul care trebuia să plece, șeful, nu mai pleacă, s-a răzgîndit. Nu-l pot da afară. Probabil că sînt singura secție de traumatologie din țară cu prea mult personal, nu mai au loc și pentru mine.

Părea distrus. Și ea se simțea la fel.

– Am telefonat la toate spitalele pe care le-am vizitat și nu am găsit decît un post minor de medic la Urgențe, la Spitalul General din San Francisco.

Meredith nu putea concepe ca el să facă așa ceva. Slujba din East Bay era ideală.

– Cînd mi-au telefonat, și-au cerut scuze. Dar nu-l puteau sili să plece și, probabil, nici nu voiau.

– Fir-ar să fie! Ce ne facem?

– Nu ştiu. Cred că nu putem face altceva decît să aşteptăm. O să apară ceva pînă la urmă. Între timp rămîn aici. Lucas era încîntat cînd i-am spus.

– Normal. Nu ştiu ce să zic, dragul meu, nu m-am gîndit că o să se întîmple aşa ceva.

Dacă nu ar fi fost sigură de acest post pentru Steve, nu ar fi acceptat oferta lui Callan. Acum erau prinşi într-o situaţie mizerabilă.

Cînd se întîlni la prînz cu Cal, îi povesti cele întîmplate.

– Ce nenorocire! Îmi dai voie să mă interesez? Poate găsesc ceva.

Dar a doua zi ajunse şi el la aceeaşi concluzie ca şi Steve. Nu era nici un post liber pentru un om cu pregătirea lui. Cal îi spuse lui Meredith că nu credea că Steve ar trebui să accepte o poziţie inferioară.

– Trebuie doar să aibă răbdare.

Săptămînile care trecuseră fuseseră foarte grele pentru cei doi şi, cum nu se zărea nici o posibilitate de schimbare, lucrurile nu păreau să se îmbunătăţească nici de acum încolo. Să facă naveta de la un capăt la celălalt al ţării nu era aşa de uşor pe cît se aşteptaseră. Mai mult, nici nu prea ajungeau să o facă, pentru că aveau prea mult de lucru.

Meredith fu supărată toată săptămîna, iar Steve părea şi mai amărît cînd vorbeau la telefon. Ca de obicei, muncea în week-end-ul acela. Ea urma să se întoarcă la New York abia de Crăciun. Intenţionase să-şi ia liber în săptămîna dintre Crăciun şi Anul Nou, după care stabiliseră să se întoarcă amîndoi definitiv în California. Dar totul se schimbase. Putea doar să spere că va apărea repede un post potrivit.

Luna decembrie fu epuizantă pentru amîndoi. Cal încerca

să pună la punct ce rămăsese neterminat, așa că muncirăamîndoi zi și noapte. Gheața și zăpada din New York făceau neîncetat victime: accidente, oase rupte, coliziuni frontale. Numai războiul dintre bandele rivale părea să fi luat o pauză. Cu o săptămînă înaintea Crăciunului, o altă veste căzu din senin. Harvey Lucas căzuse rău pe gheață și își fracturase șoldul și pelvisul. Nu mai putea merge opt săptămîni, așa că, chiar dacă Steve și-ar fi găsit o slujbă, nu putea să plece. Steve se simțea dator față de el. Singurul lucru bun era că angajaseră pe cineva în locul lui pe durata respectivă. Numele ei era Anna Gonzales, avea experiență ca suplinitor, iar Steve spunea că e deșteaptă, școlită la Yale, și singurul lucru care îi făcea viața suportabilă în acel moment. El era actualul șef al secției, iar Anna secundul lui.

Era evident că mai aveau de stat zece săptămîni separați. Meredith era singură în California de două luni.

– Pentru Dumnezeu, de ce ni se întîmplă așa ceva? întrebă Meredith aproape plîngînd.

– Măcar bine că vii acasă săptămîna asta. Încerc să-mi iau și eu liber cît stai aici. Anna spune că-mi va ține locul.

– Mulțumește-i din partea mea. Se simțea foarte rău de cînd auzise de Lucas.

Meredith își termină tot ce avea de făcut în următoarele zile și se pregăti să plece acasă. Avea o mulțime de cadouri pentru Steve. Pe cînd își făcea bagajele, Coasta de Est fu lovită de o furtună puternică, ceea ce înrăutăți situația lui Steve. Mai multe accidente, mai multe oase rupte – nu mai avea nici un moment liber.

Meredith gîndea să ia avionul în ajunul Crăciunului, iar cu o seară înainte de plecare, luă cina la Callan acasă. Împodobiseră un brad în sufragerie, iar vremea neobișnuit de caldă era în mare contrast cu cea din New York.

– Poate nu o să reuşeşti să pleci mîine, zise Andy, referindu-se la vremea rea de pe Coasta de Est.

La New York, zăpada era de un metru, iar Steve zicea că oraşul era încremenit.

– Sper că nu o să se întîmple aşa ceva, Andy, răspunse repede Meredith.

Le dăduse cadourile – rochia pentru Mary Ellen fusese primită cu strigăte de bucurie, o pereche de pantofi pentru Julie care îi calificase drept „super", iar pentru Andy – un robot cu care se putea juca cu mingea.

– Steve o să se supere dacă nu ajung acasă mîine.

Era puţin spus.

– Poţi să faci Crăciunul cu noi, o invită Julie.

Copiii petreceau Crăciunul cu Cal, mama lor urmînd să-i ia a doua zi la schi în Sun Valley. Nu se mai văzuseră din vara trecută, dar nu erau prea nerăbdători să-şi petreacă timpul cu ea. Aveau rezerve în ceea ce o privea, lucru de înţeles.

– Mi-ar face multă plăcere, dar trebuie să mă duc acasă, la soţul meu...

Cal urma să plece în Mexic la nişte prieteni, unde închiriase un iaht. Ea nu îşi dorea decît o săptămînă la New York cu Steve. Viaţa lor din momentul acela părea plină de probleme şi dezamăgiri, şi îngrijorarea era acum mai mare decît plăcerea pe care le-o oferea activitatea. Meredith începea să-şi facă probleme pentru căsnicia ei, iar Cal observase acest lucru.

După cină, aduse vorba despre asta.

– Trebuie să fiţi tari pînă găseşte ceva de lucru aici. Şi va găsi cu siguranţă. E prea bun.

Cal se gîndea că Merrie îşi va lua concediu sau, mai rău, se va simţi datoare să se întoarcă la New York.

– E mai greu decît ne-am imaginat, recunoscu ea tristă.

– Se întîmplă tot timpul. Mulți au posturi în alte orașe, iar familiile lor nu pot veni decît după mai mult timp. Uneori trece și un an. Trebuie să-și vîndă casele sau să aștepte să se termine anul școlar pentru copiii lor. Dar rezistă. Și voi doi o să faceți la fel. Încearcă să ai răbdare.

– Am... avem amîndoi, dar mă simt de parcă l-aș fi părăsit și cred că și el are aceeași senzație. Nu sînt sigură că înțelege.

– Ba sigur că da. E băiat mare. Știe cît de importantă era slujba asta pentru tine și o să fie bine și pentru el. Sînt convins că e dispus să facă niște sacrificii pentru cariera ta, Merrie, doar te iubește. Femeile fac asta pentru soții lor tot timpul. Renunță la posturile lor, la căminele și la prietenii lor ca să-i urmeze cînd se transferă cu serviciul. Trebuie doar să aibă răbdare. Ai făcut bine să vii aici și sînt sigur că Steve e de aceeași părere.

Ea nu era convinsă decît că lui nu-i plăcea deloc situația actuală. Era reținut la New York și părea să creadă că ea se distrează în California. Chiar dacă îi plăcea munca pe care o făcea, simțea nevoia să fie cu soțul ei.

– Sper să-și găsească în curînd un serviciu aici, unul bun, nu ceva mai puțin decît merită. Cum era cel de la Spitalul General, zise ea tristă, iar Cal o luă înțelegător pe după umeri.

Voia să o înveselească și singurul lucru pe care îl putea face era să-i dea cadoul de Crăciun.

– Ți-am pregătit ceva, Meredith. O mică atenție.

Scoase din buzunarul de la cămașă o cutiuță și i-o dădu. Și ea îi pregătise ceva. Lăsase cutia portocalie pe culoar, așa că se duse să o ia înainte să deschidă cadoul lui. Cal recunoscu imediat ambalajul: de la firma Hermès. Îl cumpărase cînd fusese în oraș.

Se așezară unul lîngă celălalt. Cînd își desfăcu cadoul, lui

Meredith i se tăie o clipă respirația. Îi cumpărase un ceas superb de aur de la Bulgari, exact ce și-ar fi luat ea dacă ar fi îndrăznit să dea atîția bani pe un ceas.

– Doamne, Cal, nu trebuia... e atît de frumos!

Îl puse la mînă și i se potrivea perfect; Cal era mulțumit că îi plăcea.

Cînd deschise el cutia de cadouri, surpriza fu la fel de mare. Primise o servietă de piele Hermès. Pielea era plină și catifelată, iar servieta la fel de elegantă ca și el. Îi plăcea grozav și la vederea ei o luă pe Meredith în brațe și o sărută.

– Mă răsfeți, Merrie! E superbă!

Radia de bucurie și, cum și ea era topită după ceas, îi întoarse îmbrățișarea.

– Uite cine vorbește! Nu am mai avut niciodată un ceas ca ăsta.

– Ți se potrivește.

Îl putea purta în fiecare zi la costumele ei de birou bine croite. Era potrivit pentru o femeie de afaceri și, în același timp, părea șic și scump.

Stătură apoi de vorbă pînă la unsprezece, cînd Cal dădu drumul la televizor, să afle vești despre situația de pe Coasta de Est. Se transmiteau reportaje despre oamenii rămași închiși în casele lor timp de o săptămînă din cauza zăpezii. Aeroporturile erau închise unul cîte unul în toate marile orașe, iar furtuna continua. Lucrurile nu se îmbunătățiseră în seara aceea. Un alt front masiv de omăt ajunsese deasupra zonei New York, New Jersey, Connecticut și Massachusetts.

– Îmi pare rău să-ți spun, dar nu știu dacă o să poți pleca mîine. Mai bine te interesezi înainte să ajungi la aeroport.

– Dacă nu vin de Crăciun, mă omoară Steve.

Asta ar pune capac la toate, iar ei îi era tare dor de Steve.

– Nu o să fie din vina ta, trebuie să înțeleagă.

O conduse apoi acasă, iar ea îi mulțumi încă o dată pentru cadou. Îl avea încă la mînă și zîmbi cînd îl admiră din nou.

– Mulțumesc, Cal. Îmi place foarte mult.

– Îmi pare bine, răspunse el bucuros. Și eu sînt încîntat de servietă.

– O să fim cei mai eleganți oameni din birou, glumi Merrie.

– Ce faci dacă nu poți să te duci acasă?

– O să bocesc, rîse ea. Ce pot să fac dacă se închide aeroportul sau dacă se anulează cursa?

– Dacă se întîmplă așa ceva, te invit să petreci Crăciunul cu noi. Nu vreau să rămîi singură.

– Mulțumesc, îți sînt recunoscătoare, dar sper să nu fie cazul.

– Și eu. Dar, dacă se întîmplă... Nu vreau să-ți plîngi de milă în casă.

– Nu o să-mi plîng de milă, promit. O să-mi plîng de milă la tine acasă.

Rîseră amîndoi, dar ea își dorea cu disperare să poată pleca.

În ciuda dorinței sale, zăpada continuă să cadă, iar la ora nouă dimineața – și la prînz la New York – aeroportul JFK fu închis. Reuși să dea de Steve la spital, care era dezamăgit, dar resemnat.

– Ajungi tu cîndva. O să amîn Crăciunul pînă vii. Ce planuri ai în seara asta?

– Nu știu. Familia Dow m-a invitat să mă duc la ei.

Nu avea alți prieteni, fusese prea ocupată cu munca.

– Măcar o să fii cu copiii.

Se simțea că nu era prea bucuros, dar nu-i putea pretinde

să petreacă singură Ajunul Crăciunului, aşa că nu-i spuse nimic. Nici el nu voia să fie singur, aşa că avea să rămînă în spital.

Cal aflase de la ştiri că aeroporturile fuseseră închise şi, înainte să plece la prînz, relansă invitaţia. Avea de făcut cîteva drumuri cu copiii şi îi comunică cum că îi va găsi acasă pe la patru după-amiază.

Meredith a venit cărînd o imensă pungă cu floricele cu caramel şi mere glasate. Copiii dădură iama imediat în ele. Se aşezară în jurul pomului de Crăciun din sufragerie, iar Cal puse un CD cu colinde. Mîncară devreme, apoi cei trei copii se retraseră în camerele lor, Cal aprinse focul în şemineu şi rămaseră singuri, povestind despre Crăciunurile copilăriei lor. Mama lui murise cînd era mic, după care sărbătorile fuseseră mereu dureroase pentru el. Meredith începea să înţeleagă mai bine cît de greu îi venea să se lege cu adevărat de o femeie. Toate îl părăsiseră, într-un fel sau în altul.

– Tatăl tău s-a recăsătorit?

– După ce am crescut eu. Şi el, şi mama mea vitregă au murit. Nu am altă familie decît copiii mei.

– Eu îl am doar pe Steve. Nici el nu are familie şi cred că de aceea îşi doreşte atît de mult un copil. Presupun că eu sînt anapoda din moment cu nu simt nevoia.

– Nu neapărat. Poate că aşa eşti făcută. Eu mi-am dorit o familie perfectă, pe care o am acum... din păcate, am ales greşit soţia, comentă el, înfruptîndu-se din floricele.

– Copiii tăi sînt nemaipomeniţi.

Cal o privi. Se potrivea în decorul cald din încăpere, cu focul trosnind în şemineu.

– Aşa eşti şi tu, murmură el.

Nu se aşteptase să petreacă împreună Crăciunul. Îi părea bine să vorbească cu cineva de vîrsta lui, iar ea se bucura că nu

stă singură. Dar nu prea știa cum să interpreteze complimentul. Se uită la el, apoi privi fix în foc, gîndindu-se la Steve. Îi era tare dor de el.

– Nu am vrut să te pun într-o situație neplăcută, Merrie, îmi cer scuze.

– Nu m-ai pus, dar mă gîndeam... cît de diferiți sînteți. Însemnați amîndoi foarte mult pentru mine, fiecare din alte motive. Apreciez enorm felul în care lucrăm noi doi. Și alte aspecte în legătură cu tine.

Nu asta intenționase să-i spună, dar era adevărat. Îl admira mult, îi făcea plăcere să stea cu el, aveau adesea aceleași păreri, iar stilurile de viață și de muncă erau apropiate, poate mai mult decît cu Steve. Unul dintre aspectele care o atrăgeau cel mai mult în relația cu Steve era tocmai că se deosebeau, păreau să se completeze unul pe celălalt. Cu Cal se găsea în același ritm, le era ușor să fie împreună.

– Mă simt la largul meu cu tine.

– Mie nu mi s-a mai întîmplat să mă simt așa de bine lîngă cineva, mărturisi el. Așa ar trebui să fie o căsnicie, dar de obicei nu se întîmplă asta. În cazul meu, cel puțin, nu a fost așa.

– Steve și cu mine am fost de la început cei mai buni prieteni. Acum te consider și pe tine prietenul meu cel mai bun.

I se părea că îl trădează oarecum pe Steve spunînd asta.

– Ceea ce nu e rău, din moment ce stăm atît de mult împreună. Cei mai mulți oameni petrec mai mult timp cu colegii și cu secretarele decît cu partenerii lor.

Zîmbiră amîndoi.

– Vrei să vii cu noi la slujba de seară de la biserica Saint Mark, Meredith?

– Cu multă plăcere.

Meredith se ducea des la biserică, dar Steve nu credea în Dumnezeu.

Discuția se lungi pînă aproape de miezul nopții, cînd Cal îi chemă pe copii. Andy era pe jumătate adormit, dar tot ținea să meargă. Plecară toți cinci cu mașina. Andy adormi pe bancheta din spate, de unde Cal îl duse în brațe în biserică fără să-l trezească. Îl puse ușor lîngă surorile lui, care, foarte serioase, cîntau laolaltă cu ceilalți enoriași. Cal și Meredith foloseau aceeași carte de imnuri; Meredith îl privea din cînd în cînd, iar el îi întorcea privirea, zîmbind. Avea o voce melodioasă, care se armoniza perfect cu cea a lui Meredith. După slujbă se întoarseră la mașină. Merrie avea senzația stranie că făcea parte din familia lor. Cînd Cal o aduse acasă, era foarte tăcută. Urcă cu ea pînă în casă, se asigură că totul era bine și, fără să spună un cuvînt, o trase ușor spre el și o sărută. Fără ezitare, îl sărută și ea, rămînînd îmbrățișați. Se priviră – Meredith plîngea.

– Îmi pare rău... nu știu ce se întîmplă cu mine, Cal, parcă toată viața mea e pe punctul de a exploda. Totul e nou aici și nu sînt sigură că ăsta e locul meu.

– Nu ar fi trebuit să te sărut, Merrie... îmi cer scuze.

Le-a părut firesc o clipă, dar un singur sărut putea să-i conducă într-o lume care nu le era permisă și amîndoi erau conștienți de asta.

– Îmi pare rău... nu o să se mai întîmple... m-am rătăcit pe moment.

– Și eu, răspunse ea blînd.

Îi plăceau multe la el, dar nu avea nici un drept și ea o știa.

– Cred că de sărbători toată lumea e puțin altfel, îl liniști ea, toți se gîndesc la ce nu au, ceea ce e normal. Aproape că îmi doresc un bebeluș de cînd stau cu copiii tăi.

– Poate că așa e, zise Cal, dar Merrie clătină din cap.

Cum putea să-i spună că, de fapt, copilul pe care şi-l dorea nu era al lui Steve, ci al lui? Nici ea nu înţelegea bine. Brusc, întreaga ei existenţă se întorcea cu susul în jos. Nu ştia decît că trebuia să se întoarcă la Steve înainte să-l piardă. Pentru prima dată simţi că relaţia lor se putea prăbuşi şi sentimentul o înspăimînta.

– Crăciun fericit, Merrie! şopti Cal înainte să plece.

– Crăciun fericit! răspunse Merrie.

Amîndoi erau mîhniţi de cele întîmplate. Într-un fel, era uşor de explicat: şi unul, şi celălalt se simţeau oarecum vulnerabili de sărbători. Ea trăia de trei luni departe de soţul ei, iar el nu avea pe nimeni. Amîndoi se simţeau singuri. Dar asta nu era de-ajuns ca să riște să destrame o căsnicie şi o prietenie.

A doua zi îi telefonă şi-i spuse că nu poate veni.

– Din cauza a ceea ce s-a întîmplat seara trecută?

– Da. Cred că trebuie să stăm puţin departe unul de celălalt ca să nu facem o prostie. Au anunţat că aeroportul va fi deschis în cîteva ore. Totul o să fie în ordine cînd mă întorc, aşa că să nu ne mai gîndim la ce a fost.

Cal nu voia să o piardă din cauza unui gest stupid. Indiferent ce ar avea de făcut, nu putea să o lase să-i scape.

– Îmi pare rău că am fost atît de prost. Doar ştiu cît de mult îl iubeşti pe Steve. Nu ştiu ce m-a apucat.

De fapt, amîndoi ştiau şi era necesar să se oprească atîta timp cît încă se mai puteau opri. Era sigură că dacă nu mai pomeneau nimic, incidentul va fi uitat, iar ei puteau să redevină prieteni.

Nu-i plăcea să o ştie singură de Crăciun, închisă în casă.

– Nu-i nimic, crede-mă.

– M-am simţit foarte bine cu tine aseară.

– O să rămînem prieteni, promit. O să-mi revin după ce-l

văd pe Steve, iar tu te vei simți mai bine după o vacanță în Mexic. Ți-am spus, de vină sînt sărbătorile. Ne vedem după Anul Nou.

– Ești sigură că nu te-ai supărat?

– Da. O să ne simțim mai bine. Sărbători fericite, Cal! Sărută-i pe cei mici din partea mea.

După ce închise telefonul, absolut inexplicabil, i se făcu brusc dor de ei.

Fu ușurată cînd se deschise aeroportul din New York și se urcă în ultima cursă. Tot drumul rămase trează, gîndindu-se la Cal, la gestul lor nesăbuit. Dar se trezise la vreme. Știa că trebuie să schimbe ceva în viața ei alături de Steve, nu mai puteau trăi așa.

Luă un taxi spre casă. Orașul era de basm, acoperit tot de zăpadă. Începuse să ningă liniștit cînd ajunse. Chiar dacă era deja a doua zi de Crăciun, măcar era acasă. Steve dormea profund. Meredith se dezbrăcă și se băgă în pat lîngă el. În somn, o trase mai aproape și o ținu strîns.

11

Săptămîna petrecută la New York trecu prea repede parcă. Steve îşi luase şi el liber şi se simţiră minunat împreună. Se bătură cu zăpadă, se dădură cu sania în parc, se plimbară îndelung şi luară masa în oraş. Făcură dragoste mai mult decît o făceau de ani buni, de parcă se agăţau cu disperare unul de altul. După primele zile începură să discute serios despre adevărata problemă.

– Ce să facem? deschise Meredith subiectul. Nu putem trăi aşa.

– Sper să nu fim nevoiţi, răspunse el trist.

Era mai liniştit acum, că Merrie era alături de el şi că era sigur de iubirea ei.

– Vrei să-mi dau demisia? Dacă vrei, plec de acolo.

Stăteau departe unul de celălalt de trei luni şi nu se întrezărea nici o speranţă să se angajeze şi el în California.

– Fireşte, nu-mi doresc asta. Vreau doar ce-i mai bun pentru tine. O să se ivească ceva, mai devreme sau mai tîrziu.

– Şi dacă se va întîmpla mai tîrziu? După şase luni, de exemplu? Sau după un an?

– Vedem noi. O să accept un post la vreo secţie de urgenţă pînă se iveşte ceva mai bun. Nu e o tragedie, e pur şi simplu o perioadă mai grea. Mulţi s-au descurcat în situaţia asta.

– Dar alţii nu au reuşit, replică ea îngrijorată.

Întîmplarea cu Cal din ajunul Crăciunului o convinsese că nimeni nu e invulnerabil şi că, oricît de mult s-ar iubi, viaţa în colţuri opuse ale ţării le punea relaţia în pericol. Meredith era acum conştientă de acest lucru, dar nu intenţiona să-i povestească lui Steve ca să nu-l rănească.

– Ce vrei să spui?

– Uneori căsniciile se destramă din cauza asta. Amîndoi sîntem supuşi unei presiuni enorme, nu ne-a fost prea uşor în ultimul timp.

– E adevărat. Dar noi o să ne descurcăm. Merită. Nu vreau să renunţi la serviciul tău, care te pasionează, sau la o oportunitate ca aceea oferită de Cal. Îţi place mult să lucrezi alături de el, e cel mai interesant post pe care l-ai avut vreodată, şi ne şi îmbogăţim.

– Dar nu merită să te pierd din cauza asta. Nimic nu e mai important decît tine. Nici un alt serviciu sau sumă de bani, oricît de mare, nu te-ar putea înlocui.

– Ştiu, răspunse Steve, strîngînd-o la piept şi sărutînd-o. O să vin peste cîteva luni şi cînd o să ne aducem aminte de momentul ăsta, o să rîdem. O să reuşim, sînt sigur.

Cîteodată, Meredith avea senzaţia că o forţă necunoscută o îndepărta de Steve, de parcă destinul le era potrivnic. Nu voia să-i spună şi lui.

– Hai să încercăm să stăm mai mult împreună.

Din acest punct de vedere, ultimele săptămîni fuseseră un dezastru. Ea părea legată de Palo Alto în fiecare week-end, iar el era mereu de serviciu şi, cu toate şedinţele, accidentele şi furtunile de zăpadă, de-abia apucaseră să se vadă.

– Da, aşa ar trebui, gîndi ea cu voce tare.

– Şi eu am să mai caut de lucru în San Francisco. Oricum,

în următoarele două luni, pînă se reface Harvey, nu pot să plec nicăieri şi între timp se eliberează un post.

Părea mai optimist decît în ultimul timp. Faptul că era lîngă ea îi dădea aripi.

– Doamne, sper din toată inima, îşi dori ea.

Reuşiră chiar să petreacă Revelionul împreună fără să fie deranjaţi de la spital, ceea ce se datora mai ales Annei Gonzales, care-i ţinea locul lui Steve. El zicea că Anna interzisese oricui să-l cheme.

– Îi sînt datoare vîndută, replică Merrie, făcîndu-şi bagajele pe întîi ianuarie.

Le părea rău că trebuia să plece, dar timpul petrecut împreună fusese extraordinar. Meredith începea să se simtă mai sigură de trăinicia relaţiei lor. Tot ce spunea Steve era logic. Nu se putea să nu se ivească vreun loc de muncă. Spusese că va veni şi el în San Francisco, chiar ca paramedic, deşi nu luau cu adevărat în considerare această variantă.

– Data viitoare cînd vii vreau s-o cunoşti pe Anna, îi spuse el pe cînd gustau din cina pregătită de el. E o persoană minunată. Originară din San Juan, a fost foarte săracă în copilărie, dar a obţinut o bursă la Yale, apoi alta la Medicină. S-a căsătorit cu un puşti bogat de la Drept, dar am înţeles că familia lui nu a fost prea încîntată de treaba asta şi l-au silit în final să divorţeze. Dar mai întîi au avut un copil. A lăsat-o fără nici un ban, cu un copil abia născut, să se descurce singură în perioada rezidenţiatului. Fetiţa are acum cinci ani şi locuiesc într-un apartament cît o cutie de chibrituri în partea de vest a oraşului. E un doctor excelent – am avut mare noroc cu ea.

– Cum arată?

Steve izbucni în rîs.

– Întrebare tipic feminină.

– Păi, doar sînt o femeie.

– Am băgat de seamă.

Tocmai făcuseră dragoste încă o dată înainte să pornească la drum.

– E drăguță, nu frumoasă. Puțin slăbuță, cu nerv, destul de stresată. Are de crescut un copil, nu se descurcă bine cu banii, fiindcă e doar suplinitor. O să încerc să o angajez permanent. Chiar am avea nevoie de un om ca ea. Ar putea să-mi ia locul, i-ar plăcea.

– Parcă ar fi plină de calități.

Ceva din felul în care Steve vorbise despre ea o făcea pe Meredith să se simtă neliniștită. Iar descrierea i se părea puțin simplificată.

– Cîți ani are?

– Treizeci și trei de ani. Nu e o tinerică. Și e furioasă pe fostul ei soț.

Steve părea că o simpatizează.

– Nu trebuie să contribuie la întreținerea copilului?

– Îi trimite două sute de dolari pe lună. Se pare că nici nu mai vorbește cu ea, nu vrea să vadă copilul. S-a recăsătorit cu una din înalta societate.

– Ce om drăguț! comentă Meredith, apoi își dădu seama că e geloasă, ceea ce era ridicol.

Nu Steve îl sărutase pe Cal în Ajunul Crăciunului. Regreta încă cele întîmplate și se simțea vinovată, pentru că Steve nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Îi fusese întotdeauna fidel, ca și ea, cu această excepție. Dar știa că nu se va mai repeta. Cal știa cît de mult o mîhnise întîmplarea și nici el nu era dispus să mai greșească a doua oară.

Steve o conduse la aeroport. Păreau proaspăt căsătoriți, se îmbrățișau și se sărutau tot timpul. Meredith promisese să se

întoarcă în două săptămîni, oricît de ocupați ar fi amîndoi. Își dădea seama că acum, mai mult ca niciodată, aceste vizite erau vitale pentru relația lor. Îl mai sărută o dată, se urcă în avion și se gîndi tot drumul la el. Se simțea mai bine decît în urmă cu o săptămînă.

Ajunse în apartamentul ei din Palo Alto puțin după miezul nopții și adormi visîndu-l pe Steve. A doua zi se trezi dis-de-dimineață și se prezentă la birou. Lucra mulțumită cînd Callan intră, oprindu-se în prag, încercînd să ghicească dacă ea se simțea jenată. Dar nici urmă de așa ceva. Meredith îi zîmbi, iar el își dădu seama că lucrurile se schimbaseră pentru ea. Părea mult mai fericită, ceea ce îl bucura.

– Cum a fost la New York?

Dar nu mai era nevoie să întrebe. Se vedea.

– Excelent. În Mexic?

Părea la largul ei.

– Cald și însorit. Multă băutură.

– Nici o turistă frumoasă? rîse ea, iar el făcu o strîmbătură.

Cal era fericit că nu existau ezitări între ei după sărutul acela fără rost. Învățase o lecție prețioasă și înțelesese că, de data asta, avusese noroc. Ar fi putut să-și dea demisia sau să fie supărată, dar nu se întîmplase așa.

– Cred că alcoolul a ucis orice. A fost bine.

– Mă bucur. Ce fac copiii?

– Sînt cam agitați. Așa se întîmplă de fiecare dată cînd sînt cu mama lor. Pare să-i irite.

– Se liniștesc ei acasă.

– Ce mai face Steve? întrebă el prudent, intrînd în birou, ținînd în mînă servieta pe care o primise de la ea.

Îi plăcea la nebunie. Și ea purta ceasul de la el. Îl lăsase la

San Francisco ca să nu se supere Steve. Dar acum totul era bine, iar afacerile înfloreau.

– Ca niciodată, şi-a luat liber o săptămînă, răspunse ea mulţumită. Şi e înţelegător în legătură cu serviciul. Oricum trebuie să rămînă acolo în următoarele două luni, aşa că o să încerc să ajung mai des acasă în week-end-uri. Mă întorc peste două săptămîni.

– Mi-am adus aminte: am organizat o excursie în Hawaii, pentru conducerea companiei, peste trei săptămîni. Tot voiam să-ţi spun. Cred că o să fie folositoare.

Îi dădu datele şi ea le notă în calendar.

– Da, e foarte promiţător, zîmbi Merrie, menţionînd că aveau o şedinţă peste zece minute.

– Parcă aş fi un sclav! protestă el. Unde-i *margarita* mea? Unde-i plaja?

Ea rîse şi-l ameninţă cu degetul.

– Lasă asta. Vacanţa s-a terminat. Avem multă treabă, domnule Dow.

– Am înţeles, să trăiţi, o salută el şi dispăru din birou să-şi pregătească dosarele.

După şedinţă, petrecură toată după-amiaza lucrînd împreună. Callan sesizase o infimă schimbare în atitudinea lui Meredith. Părea ceva mai protocolară şi mai precaută faţă de el. La sfîrşitul zilei, însă, avu impresia că lucrurile intraseră în normal. La plecare, flutură veselă din mînă. Se gîndise mult la ea cît fusese în concediu şi îşi făcuse griji de cum aveau să decurgă lucrurile la reîntîlnirea lor. Îi era dor în primul rînd de discuţiile pe care le aveau în fiecare zi şi nu se mira să constate cît de bine îi .părea să o vadă.

O invitase la cină în week-end, cu el şi cu copiii, dar ea refuzase spunînd că are mult de lucru. Sîmbătă rămăsese toată

ziua la birou, iar duminică plecase în căutare de case şi, de data asta, el nu se mai oferise să o însoțească. Le spuse copiilor că Meredith era ocupată. Ei nu fură prea încîntați să nu o vadă, dar Cal înțelegea că era mai bine să stea un timp separați. Pentru scurtă vreme se aventuraseră pe un teren periculos şi avuseseră noroc să nu se întîmple nimic grav. Dar de fiecare dată cînd vedea servieta realiza că îi e dor de Merrie. Era ciudat să constate că se simțea mai apropiat de ea decît fusese vreodată de altcineva.

12

Anna Gonzales venise la secția de traumatologie să lucreze alături de Steve, însă după două zile el observă că era o fire independentă. Ştia ce are de făcut şi avea idei proprii. Îl asculta, dar făcea ce credea ea că e mai bine. Cînd Steve s-a întors din concediu, Anna cîştigase respectul celor cu care lucra. Mai mult, o plăceau.

Îl puse la curent cu ceea ce se mai întîmplase pînă în dimineața revenirii lui. Notase ceea ce fusese mai important, uimindu-l.

– Tu ai făcut toate astea? întrebă el.

Ținuse ședințe de departament, reorganizase totul mai eficient. Schimbase unele programe şi găsise timp să şi opereze, să se ocupe de un număr impresionant de pacienți.

– Tu nu te mai duci pe-acasă să-ți vezi odrasla? glumi el.

– Nu prea des, răspunse ea destul de sec.

În ciuda descrierii vagi făcute de Steve, Anna era frumuşică şi nu îşi arăta vîrsta, dar cînd era cu ea el nu era atent. Nu zîmbea prea des şi îşi lua munca foarte în serios. Ceva din înfățişarea ei sugera că nu o interesa decît atît, dar cu pacienții era extrem de blîndă şi de caldă. Era evident o persoană cu un mare potențial.

Începuse lucrul înainte ca el să-şi ia concediu, însă de-abia

de la întîi ianuarie se cunoscură mai bine. Era neobosită, dispusă să muncească ore în şir. Nu părea niciodată nerăbdătoare să ajungă acasă, deşi Steve ştia că-şi iubea mult copilul. Cînd o întrebase o dată de ce stă atît la serviciu, îi răspunsese deschis:

– Din două motive: îmi place ce fac şi am nevoie de bani.

– Ce face fetița ta cînd eşti la lucru?

Ceva din felul ei de a fi îl intriga. Avea o duritate, ceva ca un scut poate, şi în acelaşi timp putea fi foarte blîndă.

– O las în grija unor vecini. Au cinci copii şi ea se simte bine acolo.

– Şi tu? Nu te mai duci pe-acasă? Cu toții avem nevoie să plecăm de aici cîteodată ca să rămînem întregi la cap.

Apoi zîmbi trist: şi el era în tură de patru zile.

– Nici tu nu prea treci pe acasă.

Anna avea părul negru, des şi ochi căprui şi luminoşi, care păreau de ciocolată.

– Soția mea locuieşte în California, explică el.

– Aţi divorţat?

Steve negă, dînd din cap.

– Separați, atunci?

Părea curioasă. Circulau multe zvonuri. Se spunea că este un om bun, care are o relație stranie cu soția lui, iar ea nu ştia ce să înțeleagă din asta. Aşa că l-a întrebat direct. Annei Gonzales nu-i era frică să pună întrebări şi o licărire în ochii ei spunea că aşteaptă un răspuns. Cea mai bună descriere pe care i-o putea face Steve ar fi fost că, aparent, era mai dură decît Meredith, dar mai sensibilă. Uneori era cam prea directă, apoi spunea ceva blînd şi sincer care îl emoționa. În primul rînd, era o femeie care fusese rănită şi acum era precaută. Era o luptătoare, un om care ştie să rămînă în picioare.

– Trăim pe cele două coaste ale Americii, sîntem... bicostali, să zicem? glumi el, făcînd-o să rîdă.

– Asta denumeşte o preferinţă sexuală, doctore, sau un diagnostic?

– Pe amîndouă. Înseamnă că sînt celibatar în cea mai mare a timpului şi că sînt nebun după o femeie care munceşte într-un oraş aflat la trei mii de mile distanţă, unde nu pot să găsesc deocamdată de lucru, dar mai caut. Un post, nu o altă femeie.

– Pare complicat, comentă ea.

Stăteau amîndoi în biroul lui la o cafea. Abia terminaseră o operaţie abdominală complexă. După eforturi considerabile, Anna reuşise să scoată glonţul din pacientul rănit. Degetele ei dibace, tehnica precisă şi încăpăţînarea fără margini îl salvaseră. Steve avea senzaţia că el nu ar fi reuşit.

– Chiar aşa şi e, admise el, referindu-se la modul lui de viaţă. Sîntem în situaţia asta doar de patru luni. S-a angajat acolo în octombrie, postul pe care trebuia să-l ocup eu nu s-a mai eliberat, iar acum nu pot să plec de aici din cauza lui Lucas.

– Nu pare o situaţie roz, se mulţumi ea să comenteze.

Îl considera un chirurg priceput şi un om interesant, chiar dacă oarecum excentric.

– Nu e plăcut. A primit o ofertă foarte bună şi eu am încurajat-o să accepte. Şi eu aveam o promisiune, dar nu s-a materializat. E foarte greu. Dar nu am ce face pe moment. Nu am găsit decît un post de medic în secţia de urgenţe, ceea ce înseamnă că o să mă ocup mai mult de hemoroizi şi entorse şi, din cînd în cînd, de o urticarie sau un astm. Foarte palpitant.

– Aici eşti răsfăţat, zise ea direct.

Erau încă în halatele folosite pentru operaţie, dar se vedea că are un corp frumos.

– Nu neg, dar poate că sînt sătul de durerile astea de cap. Cine ştie, a venit timpul unei schimbări.

– Mă îndoiesc. Parcă ai încerca să te convingi singur. Cum să te duci undeva unde nu te stimulează nimic?

Anna Gonzales era un om practic, care nu se ascundea după deget. Nu avea de ales.

– Foarte uşor: nu vreau să-mi pierd soția.

– Dacă e a ta, nu o s-o pierzi. Dacă nu e, nimic din ce faci nu o va putea ține lîngă tine.

– Sfaturile astea costă în plus față de tratamentul standard, doctore?

– Nu, sînt pe gratis şi, oricum, eu nu le urmez.

– Am auzit că eşti divorțată.

– Cît se poate de divorțată.

– Ce înseamnă asta?

– Adică ne urîm şi sper să nu îl mai văd vreodată pe nenorocitul ăla. M-a părăsit cînd eram însărcinată în opt luni pentru că părinții lui i-au dat în schimb un cont în bancă.

– A, numai atît? încercă Steve să o înveselească, dar se cunoştea că o durea foarte tare.

– Nu şi-a văzut niciodată fiica.

– Din cîte înțeleg, ăsta ar putea fi un lucru bun pentru ea. Nu ar avea nevoie de un astfel de tată.

– Nu, dar ar avea nevoie de un tată. Va fi întotdeauna un personaj încărcat de mister, o fantasmă, un fel de erou, tocmai pentru că nu îl cunoaşte.

– Poate se vor întîlni la un moment dat. Poate o să-l caute şi o să-l găsească.

– Cine ştie? Dar nu cred că o să vrea să o primească. Îi era ruşine cu mine.

Părea furioasă. O rănise profund, iar ea nu putea ierta.

– Atunci de ce s-a căsătorit cu tine?

– Eram însărcinată. Şi el este un gentleman. Apoi a fost un laş.

– Oamenii, cu minunatele lor defecte...

– Probabil.

Era uşor să vorbească despre viaţa adevărată la miezul nopţii, între două lumi, salvînd vieţi omeneşti. Lumea lor, mărginită de zidurile spitalului, părea cu totul diferită de cea exterioară. În universul lor, legăturile erau puternice şi profunde, ca şi cum s-ar fi aflat singuri în mijlocul oceanului. Lui Steve îi părea rău pentru ea, pentru că părea rănită, furioasă, amară şi dezamăgită. Singurul moment în care îi străluceau ochii era cînd vorbea despre fetiţa ei, Felicia.

Fură chemaţi la Urgenţe şi după două zile libere munceau iar unul lîngă altul. Era sfîrşit de săptămînă. La miezul nopţii, morţi de foame, comandară o pizza. Anna părea mai veselă decît ultima dată, iar el o făcu să rîdă spunîndu-i cîteva glume proaste şi nişte povestiri despre ciudăţeniile celor care îi fuseseră pacienţi de-a lungul timpului.

– Ai un iubit? o întrebă el luptîndu-se să rupă o bucată de pizza.

Ea rîse.

– Glumeşti? Cînd? Oare cineva care munceşte aici poate avea aşa ceva? Cum?

– Mai sînt unii care au relaţii amoroase. Dar numai bărbaţi.

– Dar tu? Ai vreo legătură?

– Sigur că nu, replică el, şocat. Ţi-am spus, sînt căsătorit.

– Cu o femeie dintr-o altă galaxie, departe de tine. Mă întrebam şi eu.

Auzise că este fidel, ceea ce îi plăcea. Răspunsul lui o mulţumea. Avea mai multă nevoie de un prieten adevărat decît de un iubit.

– Cînd vine pe aici?

– Nu prea des. Se întoarce în week-end-ul ăsta.

– Foarte bine. Aveți copii?

– Nu am avut încă norocul ăsta.

– De ce?

Văzuse că știe să se poarte cu copiii, că îi plac foarte mult.

– Meredith a fost întotdeauna prea ocupată. De fapt, și eu am fost la fel, nu pot da vina pe ea. Crede că nu vrea copii.

– Păi, dacă asta spune și asta face, poate că asta și vrea, puse Anna punctul pe i. Bărbații au totdeauna impresia că le pot convinge pe femei să întemeieze o familie, dar nu se poate. Și dacă reușesc, e o mare greșeală.

– Asta s-a întîmplat la tine?

Părea uimit și nu era de acord cu Anna. Era convins că va reuși să o convingă pe Meredith. Anna nu o cunoștea. Era sigur că Merrie ar fi o mamă excelentă dacă ar avea posibilitatea.

– Nu.

Îi răspundea cu toată sinceritatea la întrebări. Întotdeauna era sinceră cu el.

– Nu a fost o sarcină programată, s-a întîmplat. Pur și simplu. Ne întîlneam de vreo două luni și, pac! el a intrat în panică. Nici eu nu am fost prea fericită.

– De ce nu ai avortat? Ar fi fost mai simplu.

– Mult mai ușor, dar eu sînt catolică. Nu am vrut să fac asta. Nici nu îmi permiteam. Credeam că o să fiu în stare, dacă o să fiu obligată, dar nu am putut. Tata a fost furios, mama a plîns tot timpul. Surorilor mele le era milă de mine. Frații mei voiau să-l omoare. Nu a fost cea mai bună perioadă din viața mea. Intenționam să mă întorc după rezidențiat în Puerto Rico, să-i ajut pe ai mei, să am grijă de săraci. Mă bătea gîndul să mă specializez în boli tropicale, dar e mai bine să lucrez la Urgențe. Acum ar fi prea complicat să mă duc în Puerto Rico. E mai ușor

aici, ca şi pentru familia mea. Nu trebuie să se scuze sau să mintă în legătură cu Felicia. Tata le spune tuturor că sînt văduvă.

E uimitoare uneori purtarea unor rude, dar pe Steve nu-l mai surprindea nimic. Auzise prea multe poveşti. Îi părea rău pentru ea. Era singură, în condiţii grele, şi totuşi se descurca. Ce diferenţă faţă de Meredith, care avea un loc de muncă important, un salariu enorm şi un apartament confortabil. Se simţea puţin vinovat. Viaţa lui era mult mai uşoară, dar nu putea face prea mult pentru ea, poate doar să o ajute să ocupe un post stabil.

– Dar tu? îl întrebă Anna. Te vezi făcînd altceva, poate la un cabinet particular sau într-o clinică dintr-o ţară din lumea a treia?

– Numai cînd visez urît. E destul de greu şi aşa, nu am nevoie şi de şerpi şi alţi paraziţi. Asta vrei să faci cînd o să creşti mare?

– Da. Într-o bună zi. Poate cînd va mai creşte Felicia. Bolile infecţioase erau specializarea mea în timpul rezidenţiatului. Dar după ce s-a născut Felicia, m-am mutat la Urgenţe. E mai sigur.

– E deprimant să auzi aşa ceva. Dacă nu te va împuşca nimeni aici, înseamnă că ai scăpat pentru totdeauna. E mai sigur chiar şi la metrou, noaptea. Cu toţi nebunii ăştia, s-a găsi unul să tragă şi în tine pînă la urmă.

– Dar măcar Felicia are o viaţă normală, nu o pot duce în lumea a treia.

Avea dreptate, dar nici aici nu le era prea uşor.

Zi de zi lucrau împreună, iar Steve se ataşa din ce în ce mai mult de ea. Cochilia de apărare nu era foarte groasă, iar înăuntru se ascundea o femeie extraordinară şi sensibilă. Nici fizic nu arăta rău deloc. O văzuse într-o seară în blugi, tricou şi

canadiană, cu părul desfăcut, şi era surprinzător de frumoasă. Nici nu putea să-şi închipuie cît de bine ar arăta machiată şi îmbrăcată elegant. Dar ea nu purta niciodată ceva elegant. Nu avea sau nu-i plăceau hainele şic. Era naturală, cu un corp minunat, o minte ascuţită şi un suflet bun.

Pe la mijlocul lui ianuarie erau deja prieteni buni şi ajunsese să aibă o totală încredere în ea. Putea conta pe ea. Era dură cu el cîteodată, cînd credea că greşeşte, şi nu se sfia să se certe cu el. Dar, spre surprinderea lui, asta aprecia cel mai mult la ea. Avea păreri proprii şi le emitea cu îndrăzneală. Din cînd în cînd, ţipa la el în spaniolă, ceea ce îl amuza.

O dată îi zisese *hijo de putana*, iar el îi mulţumise, spunîndu-i că e cel mai frumos compliment pe care îl auzise vreodată.

– Ce Dumnezeu, te-am făcut ticălos!

– Eu credeam că îmi zici că mă iubeşti.

Izbucniră în rîs şi controversa încetă. În plus, cum îi reamintea el adesea, îi era superior în grad.

– Asta nu înseamnă că poţi să faci ce vrei cu mine, subliniase Anna, iar el se resemnase.

– Da, din păcate, e adevărat. Dar pot să încerc, e amuzant.

– Ce să mă fac cu tine?

Şi ei îi plăcea să-l contrazică, dar era evident că îl respecta şi îl admira foarte mult. Se bucură cînd auzi că va veni Merrie, însă week-end-ul fu dificil pentru cei doi. Încercau cu disperare să-şi armonizeze vieţile, dar părea un lucru din ce în ce mai greu de realizat. Steve operase toată noaptea dinaintea sosirii lui Meredith şi, cînd s-au întîlnit, era nervos pentru că nu dormise. Ea încercase din răsputeri să-l facă să se simtă bine. Cumpărase pîinea preferată, peşte proaspăt şi două sticle de vin bun din

California, dar el era prea obosit ca să mănînce sau să bea ceva. Se certară din nimic la prînz, după care el adormi, iar Meredith se învîrti prin casă fără să aibă ceva de făcut. Steve se trezi pe la nouă. Vorbiră de una, de alta şi lucrurile stăteau mai bine decît în ultimele zile, dar atmosfera nu mai era ca aceea din timpul sărbătorilor. Cîteodată se simţeau străini unul faţă de celălalt şi îşi dădeau din ce în ce mai bine seama că trăiesc în universuri diferite. Nu mai era aşa uşor să ţină acelaşi ritm.

Cînd Meredith plecă spre California, erau amîndoi deprimaţi şi nu se atinseseră de bunătăţile aduse de ea. La o oră după plecarea lui Merrie, Anna telefonă şi-l invită pe Steve la ea la cină. El aduse pîinea şi peştele.

Apartamentul ei era minuscul şi relativ slab încălzit. Se spărsese o fereastră, administratorul nu voia să o repare, iar armatele de gîndaci roiau peste tot. Doar atît îşi permitea. Steve fu şocat să vadă unde trăieşte, mai ales ştiind că tatăl copilului este un om bogat.

– Asta e, îi spuse Anna, dar amîndoi ştiau că nu era cinstit.

Încăpăţînarea, mîndria şi demnitatea ei făceau o impresie foarte puternică asupra lui. Fetiţa era o versiune blondă şi adorabilă a mamei sale. Cînd nu era de acord cu ce spunea Anna, Felicia avea curajul să o contrazică.

– Are personalitate. O să ai de furcă peste cîţiva ani.

– Ştiu, zîmbi Anna, mîndră. Tatăl ei era un mototol, dar arăta bine.

Steve rîse, dar îşi dădu seama că ceva trebuia să o fi atras la el – înfăţişarea sau felul în care gîndea, ori poate originea lui aleasă. Cunoscînd-o pe Anna, scoase din discuţie banii. Nu părea prea interesată de partea materială. Steve ar fi vrut să le invite la cină, dar se jena de opulenţa apartamentului său în comparaţie cu al ei. Era mai uşor să vină el aici. Anna fu oarecum

intimidată de vinul şi peştele aduse de el, dar le mîncă cu plăcere, apoi continuară seara discutînd despre cît de greu îi era să stea la trei mii de mile depărtare de soţia lui. Anna era înţelegătoare şi îi părea rău pentru el. Cînd ajunse acasă, Steve îşi dădu seama că băuse mult, dar nimic necuviincios nu se întîmplase, pentru că erau doar buni prieteni.

Îi era tare dor de Merrie, voia să-i telefoneze să-i ceară scuze pentru week-end, însă realiză că ea era încă în avion. Se gîndea să-i lase un mesaj, dar, fiind puţin ameţit, se duse la culcare.

În cursul săptămînii următoare se întîlni iar cu Anna şi Felicia şi luară cina împreună. După o zi de muncă merseră la un restaurant de lîngă locuinţa lor şi le făcu cinste cu sandvişuri şi îngheţată. Felicia se simţea bine cu el. Le conduse apoi acasă şi citi ziarul cît timp Anna o culcă pe fetiţă. Era la largul lui.

– Eşti un om tare bun, îi zise Anna, aşezîndu-se lîngă el pe canapeaua ponosită. Soţia ta nu face bine că te lasă singur aici.

Erau amîndoi obosiţi, dar liniştiţi, confortabil aşezaţi în mica ei sufragerie. Fusese o seară plăcută după o zi epuizantă.

– Nu are de ales pe moment, replică el convins, pînă nu găsesc eu un loc de muncă în California. Nu avem altă posibilitate, repetă Steve trist.

– Nu se poate să nu se ivească nimic, comentă ea.

Steve încerca să nu se uite prea insistent, dar Anna arăta excelent în blugi şi tricou. Dar nu se punea problema. Nu avea rost să rişte o prietenie atît de importantă pentru amîndoi.

– Aşa îmi spun şi eu, că trebuie să găsesc ceva în San Francisco, dar pînă acum – nimic. Am anunţat prin telefon la toate spitalele de acolo că sînt disponibil. Încep să mă obişnuiesc cu situaţia.

Anna nu era convinsă de asta. Situaţia nu se îmbunătăţi în

week-end-ul următor, cînd Meredith era plecată în excursie cu cei de la firmă, ceea ce însemna că urmau să se vadă abia peste trei săptămîni.

– Nu te deranjează asta? se interesă Anna. Nu ţi-e teamă că o să se încurce cu tipul cu care lucrează?

Cîteodată, întrebările ei erau prea directe, îl puneau în încurcătură, silindu-l să analizeze lucrurile. Oricît de mult îl durea să recunoască, era întotdeauna sincer.

– Uneori, da. Arată bine, chiar îmi place de el. Dar am încredere în ea, nu ar face niciodată aşa ceva.

Anna era prea drăguţă ca să-i spună că nu e la fel de sigură. Aşa sînt oamenii, dacă se simt singuri, acţionează nesăbuit.

– Nu ne-am înşelat niciodată.

– Admir asta, îl lăudă ea sincer.

Ştia că se simte singur şi că e nefericit, dar nu încercase să-i facă curte, nici măcar o aluzie. Meredith era o femeie norocoasă. Poate că erau amîndoi. De dragul lui, spera că aşa stau lucrurile.

– Nu sînt de acord cu infidelitatea. Şi-apoi, Meredith şi-ar da imediat seama. Nu putem trece de perioada asta grea decît aşa.

Plecase din New York de aproape patru luni, iar acest mod de viaţă era cea mai mare încercare din viaţa lor comună. Steve nu avea cu cine să stea în week-end-uri, să vorbească noaptea, cînd se întorcea de la spital, cui să se plîngă cînd lucrurile mergeau prost, cu cine să rîdă sau să facă dragoste. Era foarte greu, dar nu avea să dureze o veşnicie. Nu voia să pună în pericol căsnicia lor pentru o prostie şi îi spuse asta Annei.

– Va trebui să te mişti de aici înainte ca unul dintre voi să se simtă prea însingurat sau să bea un pahar în plus şi să arunce totul în aer.

– Da, ai dreptate, încuviință el dînd din cap.

De cînd plecase Meredith ultima oară, Steve se gîndea să accepte postul de la secția de urgențe din Spitalul General. Despărțirea era prea greu de suportat.

– Acum cîteva săptămîni mi-a propus să își dea demisia și să se întoarcă, dar eu nu am fost de acord. E un post excelent, nu ar fi corect față de ea, suspină el.

– Ești foarte cumsecade. Sper că te merită.

– Poți să fii sigură de asta.

Cînd ajunse acasă, își dădu seama că se gîndea la Anna și la viața pe care o ducea în apartamentul ei plin de gîndaci, împreună cu fetița. Îi venea greu să accepte uneori nedreptățile vieții. El și cu Meredith aveau atît de multe, cei precum Callan și soțul Annei erau și mai bogați, iar ea nu avea aproape nimic. Dar nu părea să-i pese, era un om integru și credea în ceea ce făcea.

Înainte să adoarmă, îi veni în minte cuvintele Annei despre excursia în Hawaii și încercă să-și dea seama dacă îl deranja. Anna spusese că se putea întîmpla orice dacă vreunul dintre ei s-ar simți prea însingurat sau ar bea mai mult decît trebuie, ori, și mai grav, ar găsi pe cineva potrivit. Perspectiva îl îngrozea. Pe de altă parte, însă, nici lui, nici lui Meredith, mai ales, nu li se putea întîmpla așa ceva. Rămase treaz multă vreme, gîndindu-se mai întîi la Meredith, apoi la Anna și la Felicia. Îi părea bine că le cunoscuse. În scurt timp ajunseseră să însemne mult pentru el.

13

Excursia plănuită de Callan pentru conducerea companiei Dow Tech trebuia să dureze patru zile. Rezervase locuri la Mauna Lani Hotel, pe insula Hawaii. Erau peste treizeci de invitaţi din personalul lui, dintre care optsprezece veneau cu partenerii lor. Era un grup mare şi presupunea o organizare pe măsură.

Cu o zi înainte de plecare, Meredith era gata să-i arunce pe toţi pe fereastră, iar Cal se amuza.

– Oamenii se poartă ca nişte copii cînd pleacă undeva, se plînse ea, verificînd încă o dată detaliile şedinţelor.

Trebuia să aibă loc dimineaţa, pentru ca apoi invitaţii să poată juca tenis sau golf, să facă plajă, să viziteze insulele sau să se ducă la cumpărături. Şedinţele nu erau prea lungi, solicitante sau plictisitoare. De fapt, era mai mult un pretext să se cunoască între ei, dar se iviseră şi cereri pentru anumite camere, mîncăruri sau chiar masaje.

– Faceţi ce puteţi, le spusese Callan lui Meredith şi celorlalte două femei care se ocupau de organizare.

Merrie trebuia să ţină evidenţa cheltuielilor, şi Cal se bizuia pe ea.

– Mai bine le-am da cîte un cec să se ducă la Las Vegas în week-end-ul ăsta.

– Așa o să facem la anul, consimți Callan, vesel.

Așteptase cu nerăbdare excursia, dar îi părea rău că nu își putuse lua copiii cu el. Cunoștea bine hotelul, mai fusese acolo cu cei trei puști și le plăcuse foarte mult. Dar excursia era numai pentru adulți, chiar dacă se purtau ca niște școlari în vacanță. Se iscaseră conflicte în legătură cu camerele. Cîțiva mai fuseseră la acest hotel, așa că aveau preferințe în ce privește etajul, camera și privelișteа.

Meredith îl invitase pe Steve, dar el era de gardă și știa că ea va fi ocupată.

– O să-mi fie dor de tine, îi zise la telefon cu o seară înainte să plece.

– Nici măcar nu o să-ți dai seama că nu sînt și eu acolo. Ai destule de făcut, trebuie să te ocupi de toată lumea.

Lui Steve îi părea bine pentru ea. Era o schimbare plăcută și era convins că, în ciuda bătăilor de cap, o să se simtă bine. Meredith nu era chiar atît de sigură. Muncise mult ca să-i mulțumească pe toți.

La plecare, strînși în aeroport, cu tricouri colorate sau cămăși de bumbac, toți erau veseli. Așezîndu-se lîngă Callan, la clasa întîi, Meredith era epuizată. Cei cu funcții înalte aveau loc la clasa întîi, ceilalți, la clasa a doua.

– Cît costă povestea asta? o întrebă Cal amuzat, pe cînd stewardesa îi servea cu șampanie.

Meredith consideră că e prea devreme pentru alcool și ceru cafea.

– Dacă îți dau un calmant, îți spun, răspunse ea, sorbind din cafea.

– Așa mă gîndeam și eu. Nu-mi zice. E mai bine așa.

După decolare, Merrie se liniști și se instală comod pregătindu-se să citească ceva. Cal îi reproșă că își adusese servieta.

– Nu pot să mă duc nicăieri fără ea, rîse Meredith. Mă face să mă simt vinovată.

– Va trebui să te înscriem la lecţii de hula-hop ca să te distrăm. Nu vreau să munceşti prea mult, trebuie să te şi amuzi. Aşa va face toată lumea.

– Nu se vor simţi bine dacă nu or să aibă dieta cerută sau camera la etajul dorit.

– Vor supravieţui.

Trecură încă o dată peste programul şedinţelor, organizarea grupurilor şi a subiectelor de discuţie şi în cele din urmă Meredith se lăsă convinsă de Cal să se uite la un film. Era o cursă fără escală spre Kona, care le dădea timp să mănînce ceva, să se uite la un film şi să doarmă puţin. La jumătatea drumului îl surprinse pe Cal privind gînditor prin hublou şi nu se putu abţine să nu-l întrebe la ce se gîndeşte.

– Te simţi bine? îl întrebă ea.

– Da, foarte bine. Am adus compania noastră atît de departe într-un timp atît de scurt. Am avut noroc.

– Nu e vorba de noroc, ci de multă muncă.

– La care ai contribuit şi tu enorm în ultimele patru luni.

Meredith muncise mai mult ca oricine. Cal era recunoscător că plecase Charlie şi venise Merrie. Era una dintre cele mai bune achiziţii pe care le făcuse vreodată.

– Sper că te bucuri să te afli aici la fel de mult pe cît ne bucurăm noi să te avem.

– Da, sînt fericită. Dacă ar reuşi şi Steve să vină, viaţa mea ar fi perfectă, răspunse Merrie, întristîndu-se brusc.

Îi venea greu să nu-l aibă lîngă ea în fiecare zi, să-l ştie atît de departe. Mai că devenise un fel de vechi prieten pe care îl vizita de două ori pe lună. Cîteodată, nici nu mai păreau soţ şi soţie, nu mai făcea parte din activităţile ei cotidiene, nu mai rîdeau

şi nu mai vorbeau tot timpul, nu-şi mai spuneau unul altuia tot ce îi preocupa decît cînd reuşea să-l prindă pe pager. Steve stătea din ce în ce mai puțin pe acasă, muncea mult, ca şi ea. Nu avea altceva de făcut dacă Meredith nu era acolo.

– Știu că ți-e greu, zise Cal, aş vrea să pot să te ajut cu ceva.

– Poate că într-o bună zi se vor aranja lucrurile. Între timp, trebuie să avem răbdare.

Dar nu era uşor. Era singurul soț care nu venise în excursie, şi nu-i plăcea că Steve nu era cu ea.

– Păcat că nu mai este liber postul din East Bay, era excelent.

– Poate că aşa a fost să fie, replică ea resemnată. Poate că o să se ivească ceva mai bun.

– Sper, îi ură Cal cu sinceritate.

Mai mult decît orice, dorea să fie fericită. Altfel, exista posibilitatea să plece şi ideea îl înspăimînta. Dow Tech avea nevoie de ea, ca şi el, dar nu numai pe plan profesional, ci şi personal. Îi spunea tot, îi împărtăşea temerile, convingerile şi bucuriile sale. Erau parteneri egali în afaceri, vorbeau despre copiii lui, erau cei mai buni prieteni.

– Păcat că nu a putut să vină şi el. V-ar fi prins bine.

Cal regreta sincer acest lucru, pentru că ştia cît înseamnă pentru ea.

– Poate e mai bine aşa – tot o să lucrez tot timpul.

Avea de făcut trei prezentări cu Cal şi una doar ea, într-o altă şedință.

– Să-ți faci timp să te şi distrezi. Să nu te văd că te dai peste cap doar ca să se simtă ceilalți bine. Se descurcă singuri, nu eşti ghid.

– Spune-le lor asta, rîse ea. Dacă ai fi văzut listele de cereri, nu ai mai fi aşa de sigur că nu sînt ghidul excursiei.

– Rupe listele alea! E un ordin!

– Da, să trăiţi! glumi ea.

Apoi trecură la alte subiecte, Cal îi povesti amănunte hazlii din alte excursii şi despre nebuniile făcute de angajaţi într-un mediu atît de diferit de cel cotidian. Cu ani urmă, Charlie se îmbătase şi se culcase cu o dansatoare. Povestea circulase ani de zile. El nega vehement, dar, în afară de soţia lui, toţi ştiau că se întîmplase cu adevărat.

– Eu o să încerc să mă port frumos, rîse ea.

Cal o privi fix, amintindu-i brusc de Crăciun.

– Sper că nu, şopti el.

Nu îi răspunse. Cîteodată o înspăimînta cît de apropiată se simţea de el. Într-un fel, Cal îi luase locul lui Steve. Îi spunea tot. Stînjeneala care apăruse între ei după gestul necugetat de Crăciun dispăruse cînd se întorsese de la New York, şi acum erau din nou prieteni. Dar existau momente în care personalitatea lui puternică o atrăgea ca un magnet, nu neapărat într-un sens romantic, simţea doar că erau suflete pereche. Era ca şi cum ar fi fost scris să se întîlnească şi să lucreze împreună pentru a construi un imperiu. Erau două părţi ale aceluiaşi întreg, care se potriveau perfect. Cîteodată nu înţelegea asta. Îi venea greu să creadă că nu se cunosc de o viaţă întreagă, pentru că aşa avea de multe ori senzaţia, chiar mai mult decît cu Steve. Aveau mai multe în comun, aceleaşi scopuri, nevoi şi aceeaşi pasiune pentru afaceri. Steve trăia într-o lume diferită, cu scopuri mai nobile, era un altfel de om şi nu-l interesau deloc banii. Nu înţelegea ce făcea ea, dar nici nu-l interesa de fapt. Voia doar să ştie că ea se simte bine. Dar Cal înţelegea perfect totul. Îi era mai uşor cu el.

Avionul ateriză imediat după prînz, ora locală, şi amîndoi,

reușiră să-i urce pe toți în autocarul care porni spre hotel. Bagajele aveau să sosească mai tîrziu. După-amiază era program liber, apoi urmau să se întîlnească cu toții la cină, la o petrecere, iar ședințele începeau de a doua zi dimineața. Cal și Meredith trebuia să rostească cîte un cuvînt de deschidere, după care urma vizionarea unei selecții de diapozitive. Ea organizase întregul program pe care îl pusese la punct cu Cal în avion. Nu mai avea acum nimic de făcut decît să se odihnească, să se ducă la plajă sau la piscină.

– Vrei să luăm prînzul în cameră? o invită Cal la recepție.

Camerele lor erau alăturate și aveau terasă comună.

– Sigur, acceptă ea firesc, după aceea mă duc să înot puțin. Poate așa reușim să scăpăm de ceilalți.

– De acord, răspunse Cal, după care o ajută să-și ducă servieta.

Fu surprinsă să constate că are un apartament, ca și el, și își dădu seama că făcuse personal rezervarea pentru ea. Avea o sufragerie spațioasă, decorată în culoarea nisipului, iar dormitorul era alb. Părea o reclamă dintr-o revistă, iar pe măsuță erau cochilii uriașe, argintate. Apartamentul avea o chicinetă și un bar; se auzea o muzică în surdină. Meredith intră urmată de Cal.

– E fantastic! se entuziasmă ea, uitîndu-se la palmierii care se proiectau pe întinsul oceanului.

– Mă gîndesc că apusul trebuie să fie foarte frumos. Și voiam să fii lîngă mine ca să nu te sîcîie ceilalți.

Cal avusese ideea să-i cazeze pe toți ceilalți la alt etaj. Meredith nu se gîndise nici măcar un moment că s-ar putea isca bîrfe pentru că stăteau în camere alăturate. De altfel, nimeni nu vorbea pe tema asta, știau că e măritată, iar ea vorbea mereu despre Steve.

Cal se duse la el în cameră ca să se instaleze și peste cîteva

minute li se aduseră şi bagajele. Callan comandă sandvişuri pentru amîndoi şi cînd totul fu pregătit pe terasă ieşi şi ea, întîmpinată cu un *mai-tai*.

–O să-i calc pe urme lui Charlie dacă nu sînt atentă, izbucni ea în rîs, şi o să mă îmbăt înainte de prînz.

– Te trimit acasă dacă te apuci să le alergi pe dansatoare.

– Voi încerca să mă controlez.

Sandvişurile erau delicioase, *mai-tai*-ul era cam tare, dar nu bău mult, şi rămaseră pe terasă pînă tîrziu, admirînd peisajul şi odihnindu-se. La un moment dat, ea se ridică şi zise că se duce să înoate.

– Vin şi eu.

Se duseră să se schimbe, după care Meredith ieşi în costum de baie, peste care trăsese un tricou lung. Arăta perfect, ca de obicei. Alcătuiau un cuplu foarte frumos şi nimeni nu ar fi bănuit că nu sînt căsătoriţi. Se simţeau atît de bine împreună, încît era greu de crezut că nu au o relaţie intimă. Cal comentă acest lucru, dar Meredith fu surprinsă.

– Crezi că lumea îşi închipuie că sîntem căsătoriţi? păru ea amuzată.

I se părea o presupunere absurdă.

– Da, sînt sigur. Şi semănăm, nu ai observat? Sîntem amîndoi blonzi, ochii noştri au aproape aceeaşi culoare. Ne plac aceleaşi lucruri, şi cîteodată ne îmbrăcăm la fel.

Era ceva ce observase în mai multe ocazii, dar ea nu era convinsă, şi o luă ca pe o glumă.

– Asta chiar dovedeşte că nu ai dreptate. Cuplurile nu se îmbracă la fel, cum nici Steve şi cu mine nu ne îmbrăcăm la fel. Apoi unul e blond, altul brunet. Am de multe ori senzaţia că se îmbracă pe întuneric. Îl iubesc tare mult, dar e cam neîngrijit. Cînd a venit prima dată în California mai că mi s-a făcut rău.

Venise cu sacoul lui vechi de nu mai ştiu cînd. Tot încerc să i-l arunc, dar ține mult la el. Pînă la urmă am acceptat ideea că nu o să renunțe la el.

– Mie mi s-a părut că era în ordine, spuse Cal amabil.

Dar avea dreptate, Steve arăta ciudat lîngă ea. Era întotdeauna bine îmbrăcată, aranjată şi ordonată. Cal intuise corect că Steve se simțea mai la largul său în îmbrăcămintea lui de spital decît în haine obişnuite sau într-un costum. Chiar se întreba dacă avea vreunul. De fapt, avea mai multe, datorită lui Meredith, dar nu le purta niciodată.

Coborîră pe plajă, un băiat le aranjă şezlongurile şi le dădu prosoape. Meredith îşi scoase tricoul şi rămase în costum de baie. Deşi fu tentat să-şi exprime admirația, Cal tăcu. Meredith arăta extraordinar, chiar mai bine decît îşi închipuise el. Îşi luă cartea, dar fiind atît de aproape de ea, nu reuşi să se concentreze.

– Nu îți place cartea?

Observase că se uita în gol şi îi zîmbi. Avea o expresie ciudată, de parcă ar fi zărit ceva sau pe cineva la care nu se aştepta.

– Nu... Nu, adică, da... e bună... mă gîndeam la altceva.

– S-a întîmplat ceva?

Era brusc îngrijorată că îl supărase cumva, dar el dădu din cap, se ridică şi porni să se plimbe singur pe plajă. Îşi făcea griji pentru el şi după cîteva minute porni în urma lui. Nu voia să-l deranjeze, dar intuia că ceva nu era în regulă.

– Cal, te simți bine? îl întrebă cînd îl ajunse din urmă.

Se jena că îl tot întreabă, dar ceva părea să-l afecteze realmente, încît Merrie se simți datoare să se intereseze. Cal ezită un moment înainte să-i răspundă. Ținea capul plecat şi continua să se plimbe pe malul mării. O privi şi dădu din cap:

– Mă simt bine, Merrie, răspunse el fără convingere.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu exact... viaţa în sine, presupun. Nu ţi se întîmplă să te opreşti un moment şi să te întrebi unde ţi-a fost mintea în ultimii zece ani, şi nu ştii încotro te îndrepţi?

Era surprinsă să-l vadă atît de nefericit. Parcă totul se întunecase brusc.

– Ce te-a făcut să te gîndeşti la asta? Te simţeai bine acum cîteva minute.

– Da. Şi acum mă simt bine. Doar că uneori mă opresc asupra unor aspecte ale vieţii şi le uit pe celelalte.

– Tuturor ni se întîmplă asta, îl consolă ea blînd.

Se aşezară pe plajă. Valurile le atingeau din cînd în cînd picioarele, oceanul se aşternea în faţa lor. Erau singuri.

– Dar nu ai pierdut din vedere lucrurile importante. Ai trei copii minunaţi, o viaţă bună şi o companie importantă. Nu ai irosit timpul.

– De ce eşti atît de sigură? Cum putem şti ce contează cu adevărat? De unde ştiu că peste zece ani copiii mei nu mă vor urî pentru ce am făcut, sau nu am putut să fac, sau nu am înţeles că trebuie să fac? De obicei, cred că am dreptate, dar cîteodată mă întreb dacă mă îndrept în direcţia cea bună. Uneori am senzaţia că greşesc total. Peste cincizeci de ani, cui o să-i mai pese de Dow Tech şi de tot ce mi se pare mie aşa de important? Poate că ceea ce contează cu adevărat sînt oamenii din jurul tău.

Făcu o pauză, apoi continuă, ajungînd de fapt la motivul întristării lui:

– Sau faptul că lipsesc. În ultimii opt ani nu am făcut altceva decît să fiu furios pe Charlotte şi nu am mai lăsat loc să intre altcineva în viaţa mea. Mă gîndeam doar la cît de mult m-a rănit.

Era prima dată cînd mărturisea cuiva toate astea.

– Știi, mult timp am urît-o. Acum am senzația că am pierdut timpul cu sentimente fără rost. Ce fac de acum încolo?

– Cum adică? fu ea uimită de profunzimea gîndurilor care îl preocupau în decorul minunat de la Kona.

– Da, acum ce fac? Am cincizeci și unu de ani, în ultimii opt ani am urît o persoană care nu mai e de mult lîngă mine, am trei copii care cresc într-o clipită, iar viața mea sînt afacerile.

– Să fim serioși, Cal, replică ea fără menajamente. Îți plîngi de milă. Ai cincizeci și unu de ani, nu nouăzeci. E destul timp să schimbi lucrurile dacă vrei. Nu-ți spune nimeni că ești obligat să rămîi singur tot restul zilelor tale dacă asta te deranjează, și nu trebuie să mai simți ceva față de Charlotte.

– Nu cred că o mai urăsc. Poate că asta e problema. În afară de dragostea pentru copii, ura față de ea a fost principalul sentiment din ultimul timp. Fără ură, cu ce rămîn? Nu cu mare lucru, Merrie.

– Poate că ar fi timpul să cauți altceva, îl sfătui ea.

Meredith avea darul să treacă de emoțiile și situațiile complexe, ajungînd direct în inima lucrurilor, calitate pe care Cal i-o aprecia în afaceri. De fapt, lui îi plăceau foarte multe lucruri la ea, poate chiar prea multe.

– Ce vrei să spui? Ce să caut? Să mă îndrept spre copiii mei, să le dedic toată atenția pînă cresc și ajung pe picioarele lor? Să găsesc o femeie oarecare cu care să mă întîlnesc de cîteva ori pînă îmi dau seama că mă plictisește? Sau una pe care o interesează doar banii mei? Nu prea există ieșire.

– Aiurea! îl contrazise ea, întinzîndu-și picioarele lungi și jucîndu-se cu degetele în nisip. Nu toate femeile sînt plictisitoare sau avide de bani.

– Nu fi aşa de sigură. Dar tu? Tu ce ai face dacă te-ai certa cu Steve?

– Încerc să nu mă gîndesc la aşa ceva.

Adevărul este că în ultimul timp îi venise din ce în ce mai des în minte această posibilitate. Separarea geografică era foarte greu de îndurat şi cîteodată i se făcea frică. Avea senzaţia că erau despărţiţi de soartă, de o forţă foarte puternică, lucru care nu i se mai întîmplase. Se îngrozea uneori.

– Nu ştiu ce aş face. Steve este viaţa mea de mult timp, aş fi pierdută fără el. Ne potrivim şi îl iubesc foarte mult. Fără el, existenţa mea ar fi o gaură neagră.

Spunînd acestea, chiar aşa se simţea. Şi disperată că l-ar putea pierde. Însuşi gîndul era înfricoşător. După aproape patru luni de trai separat, vieţile lor păreau că se îndreaptă în direcţii diferite. Trebuia să îndrepte lucrurile, şi asta cît de curînd.

– Ce ai face dacă aţi divorţa?

Nu suporta nici măcar întrebarea, cu atît mai puţin să se gîndească la asta.

– M-aş sinucide, răspunse ea prea repede ca să fie adevărat, apoi rămase pe gînduri. Nu ştiu. Aş încerca să-mi revin şi să o iau de la început. Dar ar dura. Aşa cum şi ţie ţi-a luat mult timp să-ţi revii, şi nu e de mirare. Ai investit mult în relaţia voastră, trei copii, şapte ani, aveai încredere în ea, fireşte că a durat ceva pînă să-ţi revii. Nu ştiu dacă revenirea asta o să fie vreodată completă.

– Mi-a luat mult, într-adevăr, recunoscu el liniştit, întins pe nisipul cald, alături de ea, şi admirînd-o.

Meredith nu-şi dădea seama de efectul pe care îl avea asupra lui, lucru pentru care îi era recunoscător.

– Poate prea mult, chiar. Încep să cred că am irosit ultimii opt ani din viaţa mea. Voiam să par dur şi cinic, să nu se vadă că

sufăr. Dar mă durea. Prea tare şi pentru prea mult timp, afirmă el, simţindu-se mai bine.

– Şi acum? insistă Merrie, ceea ce nu-l deranjă. Vorbea întotdeauna deschis cu ea.

– Vreau să-mi recuperez viaţa. Brusc, îmi lipseşte tot ce nu am avut în ultimul timp şi stau şi mă gîndesc ce naiba am făcut.

– Şi *acum* vrei totul, izbucni ea în rîs.

Ca întotdeauna, era nerăbdător, voia soluţii imediate şi rezultate pe moment.

– Sigur că da, hohoti şi el, mai bine dispus ca oricînd.

Îi plăcea să vorbească cu ea. Nu numai că era o achiziţie excelentă pentru afaceri, dar era şi cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată.

– Bun, acum trebuie să-mi găseşti femeia perfectă!

Se purta cu ea aşa cum te porţi cu o bună prietenă. În ciuda discuţiilor despre o eventuală despărţire, era conştient că Merrie îşi iubeşte soţul foarte mult şi este pe deplin devotată mariajului lor. Singurul bărbat pe care şi-l dorea era Steve, iar Cal era doar prietenul ei cel mai bun.

– În descrierea postului meu intrau şi activităţi de codoşenie? întrebă ea, amuzată.

– Bineînţeles. Scria cu litere mici la sfîrşitul contractului.

– Super! Şi unde aş putea s-o găsesc?

– Habar n-am, zîmbi el şmechereşte, eu nu am reuşit să dau de ea. Nu cred că mai sînt prea multe pe aici. Sînt multe femei rănite de viaţă, unele proaste şi plictisitoare, sau cel puţin aşa spun copiii mei. Cele perfecte se ascund.

O privi fix un moment înainte să continue:

– Sau sînt căsătorite.

Meredith înţelese complimentul şi îi făcu plăcere, dar nu răspunse.

Tăcură o vreme, după care el se ridică, o ajută şi pe ea să se scoale şi plecară ţinîndu-se de mînă ca doi puşti. Cal se simţea mai bine după ce vorbise cu Meredith şi, cînd ajunseră la şezlongurile lor, văzură că mai apăruseră şi alţii pe lîngă ei. Cal îşi revenise, iar norul care îl umbrise un moment dispăruse. Toată lumea comandă de băut şi începură să vorbească. După cîteva ore, Cal şi Meredith plecară să se schimbe.

Merrie făcu un duş, după care se îmbrăcă cu o rochie de mătase albă cu mărgeluţe turcoaz şi în picioare îşi puse sandale albe cu tocuri înalte. Părul îi strălucea. Arăta minunat, dar Cal se gîndea numai la felul în care o văzuse pe plajă. Totul la ea era de neuitat, iar cînd se întîlniră şi îi zîmbi, Cal simţi ceva tresărind înăuntrul lui. I se făcu teamă să nu-şi dea şi ea seama, pentru că îl cunoştea prea bine.

– Eşti gata de măcel? o întrebă, oferindu-i un pahar cu vin.

Băură în tăcere un moment, admirînd superbul apus.

– E frumos aici, nu?

– Poate chiar prea frumos.

Îi părea rău să vadă toate astea fără Steve. Pierduse deja prea multe clipe speciale. De cînd ajunsese acolo, Merrie nu reuşise să-l găsească la telefon, asistentele îi spuseseră că era în sala de operaţii încă de dimineaţă.

– Mi-aş dori să nu trebuiască să ne alăturăm celorlalţi şi să stăm pe terasă la o cină liniştită.

– Din păcate, nu se poate, rîse el.

Ca de obicei, a fost amabilă cu toată lumea, le-a făcut cunoştinţă celor care nu se mai întîlniseră. Fu atentă la tot ce se întîmpla şi rezolvă problemele chiar înainte să apară. Nimeni nu-şi

dădea seama de acest lucru în afară de Cal, care observase tot ce făcea ea pentru ca seara să decurgă plăcut.

– Ești uimitoare, Merrie, o lăudă el la sfîrșitul petrecerii, cînd ajunseră în cameră. Erai ca un vrăjitor prin mulțime, vedeai tot, fluturai bagheta magică și îi făceai pe toți fericiți. Chiar și pe mine.

Merrie aflase că lui nu-i plăcea bucătăria hawaiană – îi mărturisise pe cînd puneau la punct excursia – și avusese grijă să-i comande cartofi prăjiți, friptură și salată. Se mirase cînd chelnerul i le pusese în față și își dăduse seama imediat cum se întîmplase.

– Îți scapă vreodată ceva?

– Să sperăm că nu prea multe, răspunse ea, mulțumită că el observase.

Nu era de datoria ei să aibă grijă de toate, dar îi plăcea să o facă, mai ales că nu se mai ocupa nimeni de asta.

– Datorită ție, a fost o seară foarte plăcută. Probabil că nu te-ai prea distrat, ai fost tot timpul ocupată.

– De fapt m-am simțit chiar bine.

Decorul era minunat, iar atmosfera – intimă și sărbătorească.

– Vrei să stăm puțin pe terasă? sugeră el, și ea acceptă.

Aduse o sticlă de șampanie, o desfăcu și turnă în pahare. Ceilalți nu fuseseră zgîrciți cu băutura, așa că Meredith știa că vor fi cîțiva mahmuri a doua zi dimineață. Dar ea avea capul limpede și se așeză lîngă el în calda noapte hawaiană. Stătură unul lîngă altul, fără să spună nimic. Nici nu aveau nevoie de cuvinte, se simțeau excelent împreună.

După o vreme, Meredith puse jos paharul și, liniștit, Cal o luă de mînă.

– Îţi mulţumesc că eşti o atît de bună prietenă pentru mine, Merrie, zise el.

– Şi tu ai făcut atîtea pentru mine, Cal.

– Nu e decît începutul.

Aveau planuri mari pentru Dow Tech, iar el se gîndea să înfiinţeze un departament pe care să-l conducă Meredith. Dar acum, cînd se uita la ea, nu-i era mintea la afaceri, ca în urmă cu şase luni. Fără să se poată controla, se aplecă şi o sărută. Simţi un curent electric străbătîndu-i corpul şi îl cuprinse o senzaţie de panică. Dar nici unul nu se putea abţine. Meredith îşi aruncă braţele pe după gîtul lui şi îl sărută şi ea. Stătură strîns îmbrăţişaţi cîtva timp, fără să spună nimic. Cal ştia că ar trebui să-şi ceară scuze, dar nu putea, pentru că nu le-ar fi spus din toată inima, nu ar fi fost sincer.

– Nu ar trebui să ţi-o spun, şopti el în cele din urmă, dar te iubesc, Merrie.

Era un strigăt din adîncul sufletului. Simţise asta mai demult, ca şi ea, de altfel, fără să-şi dea seama. Acum înţelese că forţa care o împinsese departe de Steve era Callan.

– Şi eu te iubesc, Cal, murmură ea.

Nu era o chestiune de dorinţă fizică între ei, ci mult mai mult. Era ca şi cum ar fi avut un singur trup şi un singur suflet. În momentul acela, indiferent de ceea ce urma să se întîmple, era doar a lui.

O luă din nou în braţe, dorind-o din toată inima. O aşteptase atît de mult. Îar ea îl sărută cu o pasiune pe care nu o mai simţise pentru nimeni, nici chiar pentru soţul ei. Îşi strecură mîinile pe sub cămaşa lui şi începu să-l mîngîie pe piept, iar el îi dădu jos rochia de pe umeri. Ea se ridică, şi rochia albă căzu, dezvăluindu-i toată frumuseţea. Ca şi pe plajă, Cal rămase fără suflare cînd o văzu, apoi o luă în braţe şi o duse în dormitor.

– Ești fantastică, șopti el.

– Nu am mai făcut așa ceva niciodată, spuse ea cu teamă.

– Știu.

Îi spusese cîndva că nu-l înșelase niciodată pe Steve, dar acum era altceva. Era vorba despre o dorință atît de profundă și de puternică încît nici unul nu îi putea rezista.

– Nu-ți fie teamă, Meredith, zise el mîngîind-o și sărutînd-o. Te iubesc atît de mult... nu am iubit niciodată pe nimeni cît te iubesc pe tine, șopti el, spunînd de fapt ce simțea și ea de la început.

Meredith încerca să se convingă că era o greșeală ceea ce făceau, dar inima o contrazicea. Își dădu seama în adîncul sufletului că se născuse ca să fie cu Callan.

14

Timpul petrecut de cei doi în Hawaii a fost pe jumătate de basm, pe jumătate de coşmar. Nici unul nu se simţise vreodată mai fericit, dar ştiau că fructul interzis din care gustaseră avea să le schimbe profund viaţa. Meredith nu avea idee cum va rezolva această dilemă. Nu se mai îndoia că era îndrăgostită de Callan, că şi el o iubea, dar întrebarea era, dacă era loc de vreo întrebare, ce să facă? Nu aveau nici un drept să-şi trăiască povestea de dragoste, dar nu puteau suporta gîndul că se va termina. Visul de-abia începuse.

– Ce ne facem? îl întrebă, noaptea, întinşi în pat, după ce reuşiseră să scape de ceilalţi. Fuseseră foarte atenţi şi nu făcuseră nici un gest în public, ca să nu sesizeze nimeni. Dar acum nu îşi doreau decît să fie singuri, să facă dragoste şi să vorbească pînă tîrziu. Într-o noapte, discutaseră pînă în zori, dormind doar cîteva ore pînă la şedinţă.

Lucrau împreună ca de obicei, dar dimensiunea nou adăugată schimbase totul. Între timp, Meredith nu mai apucase să vorbească deloc cu Steve.

– Ce ai dori să facem, Merrie? îi întoarse Cal serios întrebarea, mîngîind-o.

Împărtăşeau o pasiune vulcanică şi insule de linişte odihnitoare, dar, peste ţărmuri, îi aştepta o furtună periculoasă.

Nu era un secret pentru nici unul dintre ei. Cal o privea, fericit și calm. Se iubeau, dar nu își imaginau ce va urma. El nu reușea să întrevadă ce va face Meredith, dacă va alege trecutul sau viitorul. Ambele variante erau posibile, iar ea se îndrepta ușor spre necunoscut, fără să știe în ce direcție merge, ca o corabie în derivă.

– Chiar nu știu, răspunse Meredith cu sinceritate, lipindu-se de el, simțindu-i căldura și forța. Era o senzație atît de puternică, încît cîteodată i se tăia răsuflarea. Nu aș vrea să-l rănesc pe Steve. Nu-l pot părăsi.

Dar știa și că nu se putea despărți de Cal. Era prinsă între două lumi, trasă cînd într-o parte, cînd în cealaltă.

– Să nu hotărîm acum, spuse el înțelegător, încercînd să rămînă calm și să nu o sperie. Nu trebuie să facem nimic chiar în momentul ăsta, hai să ne bucurăm de ceea ce avem.

Ea încuviință dînd din cap, el o sărută și începură iar să facă dragoste.

În cameră erau plini de pasiune, dar în public se purtau așa încît să nu dea loc la bănuieli. Își ținură discursurile, conduseră discuțiile din ședințe, luară masa cu ceilalți. Nici un observator atent nu și-ar fi dat seama de schimbarea relației lor. Meredith simțea o căldură, o profunzime fără margini între ei. Era intangibilă, dar reală, și sporea tot ce avuseseră pînă atunci. I se părea incredibil că nu băga nimeni de seamă.

– Pesemne că sînt orbi, îi zise lui Cal, cînd ședeau pe terasă, înfășurați în prosoape, înainte să se schimbe pentru cină. Veniseră de la plajă, făcuseră o baie împreună și, bineînțeles, dragoste.

– Cîteodată oamenii nu văd chiar ce este sub nasul lor, aprecie el, luînd o înghițitură de martini. În timpul zilei nu bea, dar îi plăcea să ia un cocteil înainte de cină și, cîteodată, Meredith i

se alătura. În seara asta nu o făcuse, voia să aibă capul limpede pentru şedinţa care urma. Era destul de ameţită de ceea ce i se întîmpla.

– Eşti fericită?

– Mai mult decît merit.

Ceea ce descoperiseră era preţios pentru ei, dar ea era conştientă că, măcar pentru moment, era un lucru împrumutat, dacă nu chiar furat. Mai devreme sau mai tîrziu urmau să plătească. Acum însă nu se puteau abţine. Forţa care îi atrăgea unul spre celălalt era mai puternică decît voinţa lor.

– Meriţi tot ce îţi doreşti, spuse Cal plin de iubire, sărutînd-o.

– Cîteodată asta nu e adevărat, şopti ea. Lucrurile nu ies tot timpul aşa cum vrem. Ar fi fost bine dacă ne-am fi întîlnit mai devreme.

– Aşa e, suspină el, dar poate nu am fi fost pregătiţi.

Dar nici acum nu erau. El era liber, însă ea era căsătorită.

– Tot ce facem împreună iese atît de bine !

– Da, sîntem ca Fred Astair şi Ginger Rogers, rîse ea.

– Nu. Ca Meredith Whitman şi Callan Dow. Sîntem deosebiţi. Ştim ce vrem şi nu ne temem să muncim pe brînci ca să obţinem. Şi acum poate fi aşa dacă dorim cu adevărat. Am putea avea o viaţă minunată împreună dacă ne hotărîm. Nu vreau să te silesc în nici o direcţie. Întrebarea e – tu ce vrei? Şi cît de mult îţi doreşti acest lucru? S-ar putea să nu fie uşor pentru tine.

Era evident că nu-i va fi uşor, dar pentru prima dată se oferea să-şi petreacă viaţa alături de ea, deşi nu era prea clar cum. O voia ca amantă, soţie sau prietenă? Meredith îşi dădu seama că poate nici el nu ştia încă.

– Nu vreau să-l rănesc pe Steve. Nu merită aşa ceva.

În ciuda sentimentelor pentru Cal, nu-şi putea imagina viaţa fără soţul ei. Făcea parte din ea, trup şi suflet. Situaţia era mult mai complicată decît ştia Cal. Nu fusese niciodată nefericită alături de Steve. Întîmplarea îi despărţise, nu voinţa lor. Ea alesese să se mute în California, iar Steve o susţinuse. Acum, însă, Meredith nu mai era sigură că făcuse o alegere corectă.

În seara aceea luară masa cu ceilalţi şi rămaseră cu ei pînă tîrziu, dansînd sub cerul liber. Apoi se duseră pe plajă, ţinîndu-se de mînă şi vorbind încetişor. Nu se sărutaseră niciodată în afara camerei, ca să nu-i vadă cineva.

A doua zi dimineaţă, Steve o sună în sfîrşit. Cal tocmai ieşise din cameră, iar ea tresări la auzul telefonului. Cînd îi auzi apoi vocea, se simţi îngrozitor de vinovată.

– Cum merge, Merrie? o întrebă el vesel. Te distrezi?

– Totul e foarte bine pînă acum, încercă să-i răspundă pe acelaşi ton, dar se simţea ca un criminal. Am fost foarte ocupaţi.

– Te cred. Trebuie să fie ca în tabără.

– Mai mult sau mai puţin, rîse ea, dar nu reuşea să pară firească, aproape o bufni plînsul gîndindu-se cît ar putea să-l rănească.

Continuară o vreme discuţia, după care ea îi spuse că trebuie să se ducă la o şedinţă.

– Îţi telefonez cînd am un moment liber.

– Nu-ţi face griji, iubito. Ştiu că eşti ocupată. Sună-mă cînd poţi.

Vorbele lui o făcură să se simtă şi mai vinovată, iar Cal îşi dădu imediat seama.

– S-a întîmplat ceva, Merrie?

– Am vorbit cu Steve, zise ea cu un aer nefericit, iar el se temu o clipă că a pierdut-o.

– I-ai spus ceva despre noi?

Era şi asta o posibilitate, dar lui i se părea încă prea devreme. Deocamdată încercau să-şi găsească drumul. Era ceva nou pentru amîndoi, aveau nevoie de o perioadă de adaptare înainte să-i spună totul soţului ei, dar spera că Meredith o va face în cele din urmă. Acum nu îşi dorea decît un viitor alături de ea şi, dacă era posibil, fără Steve.

– Nu, sigur că nu, dar a fost atît de drăguţ, încît mă simt îngrozitor. Nu merită asta.

El o aprobă tăcut, neştiind ce să-i zică.

– Dar noi merităm să fim fericiţi.

– Nu pe socoteala lui, protestă ea.

Era clar că cineva va suferi. În această situaţie nu puteau exista trei învingători, cineva trebuia să piardă.

– Ce vrei să spui? întrebă el, cuprins brusc de panică, mergînd în urma celorlalţi.

Se întreba dacă Meredith punea punct relaţiei lor, dar ea nu putea să facă asta.

– Vreau doar să spun că îmi pare rău pentru el. Bine măcar că nu ştie nimic.

– Înţeleg, o linişti Cal, uşurat, după care plecară împreună la masa de prînz.

Pînă la finele excursiei făcură ce era de făcut şi toată lumea aprecie că era un succes pe toată linia. Iar nopţile descopereau o altă lume unul în braţele celuilalt şi îşi consolidau legătura care se crease în ultimele luni. Meredith îl iubea atît de mult încît uneori ar fi vrut să nu mai fie nevoiţi să se ascundă. Dar nu se putea. Acum, mai mult ca oricînd, trebuia să fie discreţi.

La întoarcere, Cal o conduse acasă, unde rămaseră amîndoi ore întregi. Cînd sună telefonul, Merrie nu răspunse. Era mai mult ca sigur Steve, iar ea nu putea să facă față unei conversații. Situația devenea rapid insuportabilă.

Cal reuși să se smulgă de lîngă ea în cele din urmă și, după ce ajunse acasă și își văzu copiii, îi telefonă. De astă dată, sperînd să fie Cal, răspunse.

– Mi-e dor de tine, murmură el, iar ea rîse, pentru că își dădea seama că erau ca doi adolescenți îndrăgostiți pînă peste urechi.

– Și mie mi-e dor de tine. Vrei să vii mai pe seară?

– Credeam că nu ai de gînd să mă inviți, rîse și el.

Le ură noapte bună celor trei pe care-i lăsă cu menajera și aproape de unsprezece noaptea era la Meredith. A doua zi plecară împreună la serviciu. O rugase pe menajeră să le spună copiilor că are o ședință.

– Cum o să ne descurcăm? îl întrebă pe cînd luau micul dejun.

– Va trebui să fim foarte atenți, bănuiesc. Și să fim înțelepți și cumpătați. Încet. Trebuie să ne gîndim bine.

Discutaseră îndelung despre acest subiect și erau de acord că era necesar să nu se grăbească. Aveau multe de luat în considerare. Ea îi spusese de la început că nu intenționa să-l părăsească pe Steve, iar Cal o asigurase de înțelegerea lui. Asta însemna că ar fi putut să se oprească în această fază. Se punea problema cît va dura, cum vor proceda ca să nu rănească pe nimeni și dacă relația lor merita toate aceste eforturi. Pe moment erau convinși că merită, indiferent ce viitor ar avea. Cal trebuia să se împace cu această idee, chiar dacă nu-i plăcea. Își dorea ca Merrie să facă parte din viața lui nu numai în calitate de angajată sau de prietenă.

La serviciu lucrară împreună, ca de obicei. Steve îi telefonă înainte de prînz. Era foarte ocupat, ca întotdeauna, tot timpul în operaţii, ţinîndu-i locul lui Harvey Lucas care trebuia să vină peste o lună. Dar Anna îi era de un real folos. Secţia de traumatologie era ca o arenă de circ, iar Steve era de cele mai multe ori la trapez, pe bicicletă, jonglînd cu torţe aprinse.

Nu avu prea mult timp să o întrebe cum a fost în Hawaii, se interesă doar dacă mai venea acasă la sfîrşitul săptămînii. Ea spuse că va veni, dar îi păru rău de cum închise telefonul, pentru că o invită Cal să vină cu el şi cu copiii la Carmel.

– Mi-ar face mare plăcere, dar i-am promis lui Steve că mă duc acasă, zise ea dezamăgită.

Văzu o sclipire în ochii lui Cal, dar el nu comentă.

– Poate ar fi mai bine să-i telefonez şi să amîn.

– Faci cum vrei.

Nu voia să o preseze, dar Meredith nu suporta să-l părăsească şi nici nu se simţea pregătită să dea ochii cu Steve.

Îşi sună soţul mai tîrziu şi îi spuse că intervenise ceva la birou, că trebuia să se întîlnească cu cîţiva clienţi. Steve fu înţelegător, dar nu foarte mulţumit. Merrie se simţea din nou ca un criminal. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva – îl mintea. Îşi dădu seama că se purta exact ca şi fosta soţie a lui Cal. Se culca cu şeful ei şi îşi înşela bărbatul. Nu era o imagine prea frumoasă. În noaptea aceea îi spuse toate acestea lui Cal. El nu aprecie comparaţia cu Charlotte.

– Nu e acelaşi lucru, Merrie.

– Şi care-i diferenţa?

– Era combinată cu el şi înainte de a se căsători cu mine şi nu mi-a spus niciodată. A continuat aventura şi după ce ne-am căsătorit şi am avut copii. În toţi cei şapte ani ai căsniciei noastre a fost cu bărbatul acela. Nu mi-a spus, iar după aceea m-a părăsit

pentru el. Eu aș zice că diferă situațiile. Nu am știut nimic pînă nu am înțeles totul după aceea. Și e de mirare că nu sînt copiii lui. Dacă nu ar semăna atît de mult cu mine, mi-aș face griji.

– Trebuie să fie îngrozitor, zise Meredith înțelegătoare, dar tot nu-i plăceau asemănările dintre cele două situații. Erau incontestabile.

În week-end-ul respectiv plecară împreună la Carmel. Locuiră la Lodge Hotel din Pebble Beach, în camere separate, dar, surprinzător, nici un copil nu păru deranjat de prezența ei. O acceptaseră ca prietenă a familiei. Mergea la cumpărături cu fetele în timp ce Andy și Cal jucau golf. Luară cina la restaurantul *Platti,* iar conversația fu vie și plăcută. Copiii rîdeau tot timpul de felul cum se îmbrăca el, cum îi stătea părul, de femeile care îi plăceau sau nu, chiar și de modul în care juca golf. Făceau haz de el, dar îl iubeau. Pe Meredith o lăsară în pace – știau că nu e iubita lui Cal și că era căsătorită.

– Trebuie să-ți fie foarte greu fără Steve, îi spuse cu compasiune Mary Ellen, iar Meredith fu uimită de maturitatea constatării.

– Așa este. Încearcă să găsească un post aici, dar nu e ușor, și oricum nu poate pleca acum de la New York, pentru că șeful lui a avut un accident, explică ea.

– El îi vindecă pe cei care sînt împușcați, nu? o întrebă Andy, și ea izbucni în rîs.

– Da, printre altele.

– Înseamnă că oamenii se tot împușcă în New York dacă au nevoie de un doctor specializat, adăugă el, făcîndu-i să rîdă și mai tare.

Era o percepție interesantă și nu chiar greșită, dar îi aminti cît de mult făcea Steve parte din viața ei și că nu îl va putea evita la nesfîrșit.

Discută toată noaptea cu Cal şi îi spuse că trebuia neapărat să se ducă acasă în week-end-ul următor. Dar cînd veni ziua de marţi, află că trebuie să se întîlnească cu nişte clienţi din Tokio. Nu ştia cum să-i spună lui Steve pentru că abia folosise această scuză.

– Iar? comentă el nemulţumit. Ai de gînd să mai vii pe aici? Ştii cît de prins sînt, mai ales că nu e nici Lucas.

– Dar Anna? Nu poate să-ţi ţină locul şi să vii tu în California?

– Nu săptămîna asta. A muncit şase zile la rînd, nu şi-a mai văzut fetiţa de mult. Am asigurat-o că stau eu măcar în week-end.

– Chiar dacă aş fi venit, s-ar fi putut întîmpla să fii ocupat. Poate că-i mai bine aşa, încercă ea să găsească scuze.

– Ascultă, Marrie, nu mă interesează altceva, vreau să te văd. Ultima dată cînd am verificat, eram căsătoriţi. Dacă e aşa, aş dori să te văd nu numai o dată pe lună, dacă eşti de acord.

Steve era tare supărat.

– Vin săptămîna viitoare, promise ea.

– Aşa spui în fiecare săptămînă. Cînd vine joi, mă suni să mă anunţi că trebuie să te întîlneşti cu nişte clienţi, sau că pleci în Hawaii, sau că te plimbi cu Callan Dow. Nu ştiu ce dracului faci acolo, dar eu nu te mai văd deloc.

Părea furios şi gelos, iar ea nu îl putea condamna.

– Îmi pare rău. Nu ştiu ce să zic.

Se simţea îngrozitor de vinovată şi speriată de ceea ce făcea. Oricare erau sentimentele ei pentru Cal şi oricît de bine se simţea, îşi punea în pericol căsnicia. Nu putea să-i pretindă lui Steve să suporte situaţia la nesfîrşit.

– Nu mai contează, Meredith. Ne vedem cînd s-o putea. Dacă ajungi la New York, dă-mi un telefon. Mă întorc la lucru.

Încheie brusc convorbirea, iar ea se simți prost toată ziua gîndindu-se la asta. Nu-i spuse nimic lui Cal, pentru că era o problemă între ea și soțul ei.

Meredith și Cal îi duseră pe japonezi la restaurantul Fleur de Lys vineri seara. Oaspeții lor fură încîntați de mîncare și de local. Sîmbătă îi invitară la restaurantul *Masa's*, iar întîlnirea decurse bine. Erau entuziasmați de un nou sistem creat de Cal. Meredith îi însoți tot timpul pînă duminică, la plecare. Cînd îi telefonă seara lui Steve, el nu era acasă, așa că se duse să ia cina cu Callan și cu cei trei copii.

Se întîmplă ca Steve să fie ocupat tot week-end-ul la spital, așa că chiar dacă Meredith ar fi venit, nu s-ar fi văzut. Fusese un alt viscol și temperatura scăzuse foarte mult. Străzile erau acoperite de gheață, iar Steve spunea că nu mai văzuse în viața lui atîtea fracturi. Îi asista pe chirurgii ortopezi zi și noapte.

O lăsase pe Anna să se ducă acasă în week-end, dar fu încîntat să o vadă duminică seara cînd el mai lucra încă.

– Am auzit că te-ai distrat, glumi ea, care petrecuse foarte bine cu fetița la săniuș. Mulțumesc că mi-ai dat liber, ne-am amuzat grozav.

– Norocul tău, mîrîi el. De cînd ai plecat, m-au vizitat toate bătrînele din oraș care s-au găsit să cadă exact acum în fund.

– Un diagnostic profesionist! Așa le-ai zis și lor?

– Da, le-a plăcut grozav.

Nu era prea bine dispus.

– A venit Meredith?

Se întreba dacă s-au certat sau dacă măcar s-au văzut. Observase că, în ultimul timp, lucrurile nu mergeau strălucit între ei.

– Nu. A trebuit să se întîlnească cu cîţiva clienţi! se răţoi el.

– Oricum nu v-aţi fi putut vedea, comentă Anna, cunoscînd volumul de muncă.

– Da, aşa zicea şi ea. Dar măcar ar fi putut încerca.

– Ascultă, tinere! Amîndoi sînteţi ocupaţi. Ştiai de la început că n-o să fie uşor, dar credeai că amîndoi o să lucraţi în acelaşi oraş. Nu s-a întîmplat aşa şi încercaţi să vă descurcaţi. Nu e vina ei că nu te-ai angajat acolo.

Anna era rezonabilă, dar pe el îl enerva că nu-i plîngea de milă cum socotea el că ar fi trebuit.

– Chiar e necesar să învîrţi cuţitul în rană? Aşa, fără motiv?

După cîteva minute îşi ceru scuze pentru izbucnirea nervoasă:

– Îmi pare rău. Am avut un week-end mizerabil. Nu am mai dormit de vineri noaptea. M-am săturat de nebunia de aici. Îmi e dor de soţia mea. Şi am senzaţia că nu mai vrea să vină aici, ceea ce mă dă peste cap.

– Atunci du-te tu la ea, replică Anna, logic. Sîmbăta viitoare este Ziua Îndrăgostiţilor. Fă-i o surpriză.

– Şi dacă face şi ea acelaşi lucru şi nu ne întîlnim?

Era prea obosit ca să-şi facă vreun plan, dar îl ajută Anna. Chiar dacă părea dură, era de fapt o romantică.

– Spune-i că eşti de serviciu şi că nu vă puteţi vedea, ca să nu vină. Şi apari acolo, cu flori, ciocolată şi tot tacîmul de Sfîntul Valentin. Foarte romantic. O să-i placă.

Anna zîmbea, visînd să facă cineva şi pentru ea aşa ceva. Dar nu avea cine, de cîţiva ani nu era nimeni.

– Anna, îi surîse el fericit, eşti un geniu.

Îşi rezervă biletul de avion prin telefon, iar vineri la prînz urma să plece după terminarea orelor de program. Putea ajunge

în Palo Alto înainte să termine ea serviciul, datorită diferenței de fus orar.

– Mulțumesc, îi spuse Annei înainte să se ducă acasă, și îi promise să se întoarcă a doua zi dimineața.

– Mi se mai spune și Cupidon! strigă ea în urma lui.

Era foarte obosit. Anna era bucuroasă că Steve nu se ducea acasă cu mașina, ci cu un taxi, spre apartamentul pe care nu i-l arătase încă. Intuise demult că nu voia să o facă să se simtă prost. Dar știa că soția lui cîștiga foarte bine. Steve venise la ea în vizită de cîteva ori, la un pahar de vin sau la un *burrito* făcut de ea. Se împrietenise cu Felicia și se simțeau bine cînd venea la ele.

Fu o noapte liniștită la spital, Anna nu-l sună să-i ceară ajutor. Medicii și asistentele o îndrăgeau. Spera să se poată angaja permanent, dar deocamdată nu se întrezărea nimic. Steve nu dădea semne că ar pleca curînd. Cînd îi veni în minte acest gînd, stînd în biroul lui cu o cafea, își dădu seama că îi părea bine.

15

Ce faci sîmbăta asta? o întrebă vineri Cal.

– Nimic deosebit, îi răspunse zîmbind.

Ştia foarte bine ce zi era şi credea că el are un plan. Sîmbătă era Ziua Îndrăgostiţilor, iar ea trebuia să rămînă în California un alt sfîrşit de săptămînă. Steve îi spusese că munceşte, aşa că nu avea rost să vină la New York. Meredith era îngrijorată la gîndul că se depărtau şi mai mult. În schimb, viaţa alături de Cal devenea din ce în ce mai solidă. Se întîlneau aproape în fiecare noapte şi rămînea la ea de cîte ori putea. Merrie lua des masa cu familia lui, mergea în fiecare week-end cu ei la meciuri de baschet şi la cinematograf. Devenise o obişnuinţă, iar el se simţea ca şi cînd ar fi fost soţul ei.

La serviciu, nimeni nu bănuia nimic, fuseseră foarte discreţi. Copiii nu-i mai priveau bănuitor. Toată lumea credea că sînt doar buni prieteni, cum fuseseră de cînd Meredith venise să lucreze pentru el. Dar Merrie era conştientă că, mai devreme sau mai tîrziu, cineva îi va descoperi, şi asta era o problemă gravă. Nu se cădea să afle lumea că îşi înşală soţul.

– Ce zici de o cină la Fleur de Lys, mîine seară? întrebă el, chipurile într-o doară.

Ea zîmbi încîntată:

– Cu mare plăcere.

I se părea ciudat să nu petreacă Ziua Îndrăgostiților cu Steve și se simțea vinovată că își dorea să fie în San Francisco cu Cal, dar ăsta era adevărul, cel puțin pentru moment.

– Hai pe la mine în seara asta. Închiriez niște filme și fac floricele, sugeră el.

– Vrei să aduc eu filmele? se oferi ea, punînd cîteva dosare în servietă.

În ultimul timp nu-și mai lua de lucru acasă, își petrecea timpul cu el și nu prea avea chef de „teme pentru acasă".

– Da, adu tu filmele. După ce mănîncă copiii, fac ceva și pentru noi.

Le convenea situația, dar Meredith încerca să nu se gîndească prea mult la ce făceau. Trăiau o iluzie plăcută pentru moment, dar care nu putea dura, mai ales după ce Steve avea să-și găsească un post în California. Chiar dacă acum evitau subiectul, erau conștienți că vor trebui să privească realitatea în față. Își spunea însă că mai aveau timp. Ceea ce împărtășea cu Cal era prea deosebit ca să renunțe la el. Își dădea seama că era egoistă, dar nu putea face altfel, oricît de vinovată se simțea din cauza lui Steve.

– Vin peste vreo două ore, promise ea.

Voia să facă o baie, să se odihnească puțin și să-i dea posibilitatea lui Cal să petreacă o vreme cu copiii lui. Nu trebuia să-l sufoce.

Plecă spre locuința ei. Încă nu găsise o casă pe gustul său, dar nici nu mai căuta prea mult. Fusese foarte ocupată și, din moment ce Steve nu își găsise încă de lucru acolo, nici nu avea rost să locuiască în oraș. Acum voia să stea în Palo Alto, să fie mai aproape de Cal, care îi spusese că putea să păstreze oricît apartamentul.

Cînd intră, avu deodată o senzație ciudată, de parcă se

schimbase ceva. Lăsă jos servieta, intră în sufragerie, iar în clipa aceea Steve ieşi din dormitor cu un buchet de flori. Tresări, pentru că era ultimul om din lume pe care se aştepta să-l vadă acolo.

– Ce faci aici? îl întrebă de parcă ar fi fost un intrus, iar el o privi cu o expresie bizară, apropiindu-se de ea şi întinzîndu-i buchetul.

– Credeam că o să te bucuri să mă vezi, zise el dezamăgit.

– Îmi pare bine, încercă ea s-o dreagă venindu-i în întîmpinare. Dar... nu mă aşteptam... ziceai că lucrezi tot week-end-ul.

– Voiam să-ţi fac o surpriză, explică Steve, lăsînd florile pe măsuţă.

O luă în braţe şi ea îşi dori din tot sufletul ca el să nu simtă vreo urmă de rezistenţă. Nu-l mai văzuse de cînd lucrurile evoluaseră cu Cal şi era înspăimîntată că el o să-şi dea seama. Dar se linişti cînd o sărută.

– La mulţi ani, Merrie! îi ură el vesel, mîndru de isprava lui.

După expresia ei, era limpede că nu se aşteptase.

– Asta da surpriză! zise ea.

El nu îi spuse că fusese ideea Annei.

– M-am gîndit că e mai uşor să vin eu aici decît să te clintesc pe tine de la treburile tale. Sper să te poţi elibera în week-end-ul ăsta. Vreau să te invit mîine seară la cină în oraş.

Şi Cal o invitase, gîndi ea în aceeaşi secundă. Dar acum era imposibil. Trebuia să petreacă sărbătoarea cu soţul ei. Cum el îşi dăduse osteneala să vină pînă la ea, era normal să stea tot timpul cu el. Era derutată.

– Ce facem în seara asta? întrebă Steve zîmbind larg.

El ştia ce îşi dorea cel mai mult, dar se gîndea că după

aceea ar putea merge la masă sau la un film.

– Nu știu. N-ar fi mai plăcut să rămînem aici?

Era complet debusolată și avea senzația ciudată că stă de vorbă cu un străin. După ce se culcase cu Cal, avea impresia că viața ei nu mai avea nici un echilibru.

– Dacă vrei, gătesc eu ceva sau comandăm o pizza.

– Sigur, iubitule, cum dorești. Probabil că ești obosit.

Oricum, spera să fie, dar Steve avea un aer surprinzător de odihnit, în ciuda diferenței de fus orar și a programului epuizant de la spital.

– Am dormit în avion, mă simt excelent.

O luă iar în brațe.

– Mi-a fost tare dor de tine.

Nu se mai văzuseră de cinci săptămîni, iar în ultimele trei se iluzionase că Steve nu mai există. Dar acum era în fața ei.

– Și mie mi-a fost dor de tine, minți ea, simțindu-se îngrozitor de stînjenită.

Puse florile în apă și îi mulțumi încă o dată. Dar, urmărind-o, Steve începu să observe, fără să poată spune de ce, că se schimbase ceva la ea. Se gîndi că surpriza fusese prea mare și nu avusese timp să se obișnuiască.

– Cum a fost săptămîna asta?

– Bine.

– Se pare că ai lucrat zi și noapte de cînd te-ai întors din Hawaii.

O sunase de mai multe ori, dar eu nu prea răspundea. Vorbiseră doar o dată cînd ea era la birou, pentru că în fiecare seară Cal venise la ea.

– Am fost destul de ocupată, răspunse ea vag.

– Hai să facem un duș și să ne relaxăm puțin, o invită el

zîmbind.

Meredith ştia ce voia să spună. Cîteodată, după ce fuseseră despărţiţi mult timp, cînd făceau dragoste se regăseau, dar de data asta se simţi cuprinsă de panică.

– Mi-ar face multă plăcere, dar am o veste proastă, spuse ea, roşind.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă îngrijorat.

– Nu e momentul potrivit în luna asta, explică Meredith, lăsîndu-l pe Steve să tragă concluziile.

– Adică eşti la ciclu?

Merrie aprobă dînd din cap. Nu era adevărat, dar îşi dădu seama că nu putea să facă faţă aspectelor fizice pe care le presupunea dubla sa existenţă. Nu avusese timp să se pregătească pentru treaba asta.

– Nu-i nimic, nu era o problemă în facultate.

Îl privi uimită, simţind că nu are cum să dea înapoi.

– Dacă trăim în părţi opuse ale ţării, va trebui să învăţăm să ne descurcăm în orice situaţie în rarele momente în care ne vedem.

– Mulţumesc, şopti ea, cînd el plecă în dormitor să se dezbrace ca să facă un duş.

Cînd auzi apa curgînd, Meredith formă numărul lui Cal. El răspunse imediat, bucuros să o audă.

– Cînd ajungi? Am cumpărat friptură şi o sticlă de vin bun.

– Nu pot să vin, spuse ea repezit.

– De ce? S-a întîmplat ceva?

Îşi dădea seama că era încordată, pentru că vorbea în şoaptă, deşi Steve nu o putea auzi.

– Steve e aici. Mi-a făcut o surpriză.

Urmă o pauză lungă şi dureroasă.

– Înţeleg... Interesant. Cărui fapt îi datorăm plăcerea...

nu, lasă-mă să ghicesc. E Ziua Îndrăgostiților, simte nevoia de puțină dragoste.

Cal era cinic ca să-și ascundă propria durere. Dar ăsta era prețul pe care îl avea de plătit pentru o aventură cu o femeie măritată.

– Probabil. Nu știu, Cal.

Îl mințea și pe el. Visul se transforma încet în coșmar, așa cum știau încă de la început. În ultimele cîteva săptămîni se amăgiseră, dar acum adevărul îi privea în față. Singurul care nu știa ce se întîmplă era Steve.

– Nu ne putem vedea mîine.

– E de la sine înțeles, replică el, părînd să-și recapete sîngele rece. Nu-i nimic, Merrie, înțeleg.

Amînaseră momentul unei discuții despre viitorul relației lor pentru că știau că, pînă nu apărea Steve, puteau trăi o iluzie. Acum, însă, Steve era aici, așa că cei doi erau nevoiți să înfrunte realitatea.

– Vorbim săptămîna viitoare, la cină. Ne vedem luni. Presupun că pleacă duminică cu ultimul avion.

Fără să vrea, în vocea lui era speranță.

– Nu a spus nimic încă.

Apa nu mai curgea, așa că Merrie trebuia să termine convorbirea. Situația o făcea să fie extrem de nervoasă.

– Te sun cînd pot.

– Nu-ți face griji. O să stau acasă cu copiii. Să nu uiți un lucru.

– Ce anume?

– Te iubesc.

Cînd îl auzi, Meredith își zise că era mai mult decît merita. Cal și Steve erau oameni foarte buni și se simțea vinovată față de amîndoi. Erau oameni deosebiți și îi iubea și pe unul, și pe

celălalt. Dar nu meritau doar jumătate din inima ei, iar situația o scotea din minți.

– Și eu, îi spuse exact cînd Steve intră în cameră, înfășurat cu un prosop, cu apa curgînd încă de pe el. Un week-end plăcut! îi ură Merrie, iar Steve o privea zîmbind.

– Cine era?

– Secretara mea... Joan... Aveam nevoie să facă ceva în week-end-ul ăsta.

Minciunile nu mai conteneau și Meredith se ura pentru asta. Dar nici nu-i putea spune adevărul. Ce ar fi putut să spună? Că vorbise cu Cal și că îi declarase că-l iubește?

– Toți munciți prea mult, hotărî Steve, ducîndu-se în bucătărie și deschizînd frigiderul.

Îi plăcea să bea bere, dar ea nu avea decît puțin vin alb lăsat de Cal.

– Nu mai ai bere, o anunță Steve, iar cînd văzu vinul, ridică din sprînceană. Dar ce chestii scumpe bei! Știam că tu nu bei alcool de una singură.

Nu era o acuzație, ci o simplă constatare.

– Am avut cîțiva musafiri. Japonezii de săptămîna trecută.

– Păcat că nu le-ai luat saké, îmi place mai mult. Poate luăm mai încolo.

– Nu știam că vii, așa că nu am cumpărat.

– Nici o problemă, surîse el.

Părea un băiețel în comparație cu Cal, care era atît de sofisticat. Era ciudat să-și dea seama că se simțea mai bine cu amantul decît cu propriul ei soț. Ultimele luni nu fuseseră benefice pentru cuplul lor.

– Hai în pat! o invită el strengărește, apoi o luă de mînă și o duse în dormitor.

Ea era încă îmbrăcată cu costumul bleumarin, avea un

lănțișor la gît și cercei cu perle. Arăta ca o femeie de afaceri, și numai la iubire și sex nu se gîndea. Dar nu-l putea refuza. Încercase să folosească drept scuză ciclul, dar Steve nu ținuse seama de asta. Înainte de povestea cu Cal, ar fi fost nerăbdătoare să facă dragoste cu el după o perioadă atît de lungă de despărțire. Avuseseră întotdeauna o viață sexuală activă.

Se dezbrăcă, își scoase pantofii, bijuteriile și dresul și, după ce se duse puțin la baie, se băgă în pat lîngă el. Se simțea ca o mireasă care se încuie în noaptea nunții în baie și nu mai vrea să iasă de acolo, dar, dacă ar fi procedat așa, Steve ar fi socotit-o nebună.

O luă în brațe și o ținu strîns, iar ea își dădu seama cît de mult o dorea. Brusc, îi reveniră sentimentele pentru el, nu din pasiune, ci din milă.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

O cunoștea prea bine și era uimit să o simtă tremurînd.

Răspunse cu lacrimi în ochi. Fusese atît de nedreaptă cu el. Stricase totul și nici măcar nu-i putea mărturisi pentru că l-ar fi rănit prea tare. Ce ar fi putut să-i spună? Că avea o legătură și era îndrăgostită de un alt bărbat? Ar fi fost o prea mare cruzime.

– Nu știu, încercă ea să-i explice, fără să intre în amănunte. E greu să nu ne vedem atîta vreme, și apoi să ne întîlnim așa... pare ciudat, nu?

– Pentru mine nu, răspunse el blînd, plin de dorință, dar femeile sînt altfel.

Ea se gîndi că și Cal spusese același lucru despre Charlotte, și că femeile sînt niște mincinoase înnăscute.

– Îmi pare rău!

Se agăță de gîtul lui ca un copil. Steve fusese prietenul ei cel mai bun, omul care o înțelegea cel mai bine, mentorul ei, iar

acum îi părea un străin.

– Să nu-ţi pară, Merrie. Lasă-mă doar să te ţin în braţe.

O ţinu aşa mult timp, pînă cînd ea se relaxă, dar cînd încercă din nou să facă dragoste cu ea, era atît de încordată şi de rigidă încît se întreba dacă nu cumva devenise frigidă. Cel puţin cu el. Cu Cal era altă poveste.

– Poate că nu a fost o idee prea bună să te iau prin surprindere, spuse el în cele din urmă.

Nu voia să o silească să facă dragoste, dar nici nu-i plăcea. Se dădu jos din pat şi începu să se plimbe prin cameră, apoi zări ceasul de aur pe care-l lăsase pe masă.

– Ce-i cu ăsta? întrebă el detaşat, luîndu-l în mînă.

Ceasul era greu şi părea scump.

– E ceasul meu.

– Îmi dau seama, dar de unde îl ai?

– De la magazinul Bulgari. Mi l-a făcut Cal cadou de Crăciun.

Nu avea rost să mintă şi despre asta, trebuia să spună la un moment dat adevărul.

– Un cadou impresionant, comentă el cu un aer nefericit. Cred că l-a costat mult.

– E darnic cu angajaţii lui, spuse degajată, simţind ochii lui Steve aţintiţi asupra ei, plini de durere şi întrebări.

– Ar trebui să te întreb dacă eşti mai mult pentru el?

Privirile lor se întîlniră, iar ea dădu uşor din cap, negînd. Nu voia ca el să ştie şi nu avea de gînd să-i spună. Acum era sigură de asta. Ar fi fost mai puţin dureros pentru el să-l împuşte decît să-i mărturisească adevărul, iar ea nu avea nici intenţia, nici curajul necesare.

– Nu este cazul. Ceasul nu are nici o altă semnificaţie.

El dădu din cap şi îl puse pe masă. Numele lui Cal nu a mai

fost pomenit în week-end-ul acela.

Seara au ieşit să mănînce o pizza, iar a doua zi au stat prin casă. Sîmbătă seara i-a pregătit nişte hamburgeri, ca să sărbătorească Ziua Îndrăgostiților în stilul lui. Între ei nu mai exista flacăra aceea de odinioară şi el îşi dădea seama că ceva nu e în regulă.

– Nu e bine pentru noi să trăim aşa, rosti el în şoaptă. Va trebui să schimbăm ceva. Lucrurile devin din ce în ce mai sumbre, şi repede, nu?

Era mai mult o afirmație, nu o întrebare.

– Ştiu. Dar trebuie să avem răbdare.

– E un risc prea mare, replică el, luînd o bere din frigider. Nu ştia că riscul devenise deja realitate. O să telefonez să văd ce se mai întîmplă. Nu se mai poate aşa.

Ea nu spuse nimic, se mulțumi să dea din cap. Tîrziu, cînd Steve adormise, Meredith rămase trează, gîndindu-se la Cal. Ar fi vrut să-i telefoneze, dar nu îndrăznea. Ar fi fost un dezastru dacă s-ar fi trezit Steve şi ar fi auzit-o. A doua zi citiră ziarul împreună, iar el cercetă lista cu case de vînzare. Se supărase că ea nu găsise încă, dar îi spusese că fusese prea ocupată.

– Amîndoi am avut mult de lucru, îi răspunse, repetînd că trebuie să se viziteze mai des.

Situația jenantă a acestei experiențe îl urmărea încă.

Nu mai încercase să facă dragoste cu ea, noaptea trecută fusese un eşec prea dur. La sfîrşit, ea avea lacrimi în ochi. Mîncară ceva în aeroport înainte să plece, apoi ea rămase privind un moment avionul în care era Steve. Înainte să se îmbarce, o sărutase, iar ea îl ținuse strîns în brațe. Avea senzația că-l pierde pentru totdeauna dacă pleacă acum, voia să-l roage să nu plece, dar nu izbuti să rostească nici un cuvînt. Ştia că nu va putea spune nimic. Era nevoit să se întoarcă la New York, la

slujba lui.

Cînd avionul decolă, Meredith plecă şi plînse tot drumul spre casă. Fusese un week-end mizerabil. Sună telefonul, iar ea răspunse, crezînd că era Cal, dar era Steve, din avion.

– Să nu uiţi un lucru, Merrie.

– Ce anume? întrebă ea.

– Cît de mult te iubesc.

Exact asta îi spusese Cal vineri.

– Şi eu te iubesc, răspunse ea cu voce sugrumată. Îmi pare rău că a fost atît de neplăcut.

Îi datora mai mult decît atît, dar era un efort prea mare pentru ea. Nu ştia ce să facă în legătură cu Cal.

– Nu a fost chiar aşa de rău. E nevoie de o perioadă de readaptare. O să încerc să vin înapoi peste două săptămîni. Poate încerci să vii tu săptămîna viitoare, ce zici? Dacă nu găsesc nimic de lucru, o să devin taximetrist.

– Nu te-aş lăsa să faci asta.

– Vedem ce se întîmplă cînd se întoarce Lucas, peste două săptămîni. Poate îmi fac bagajele şi mă mut la tine.

Spusele lui sunară ca o condamnare la moarte pentru Meredith. Avea de ales: fie renunţa la Cal, fie îl înfrunta pe Steve, şi ambele variante erau înfricoşătoare.

– Te iubesc, Steve, spuse ea, de data asta sincer. Se simţea îngrozitor şi mai derutată ca oricînd. Şi ştia că o merită.

– Şi eu te iubesc, draga mea, răspunse el şi închise telefonul.

O bufni plînsul. Nu mai ştia ce să facă.

O oră mai tîrziu sună iar telefonul, dar de data asta era Cal. Părea foarte tulburat şi îi mărturisi că week-end-ul fusese un coşmar pentru el. O luase razna tot gîndindu-se la ea. Nu voia să-i spună cît era de gelos cînd se gîndea că făcuseră

dragoste. Nu își dorea decît să o vadă.

– Pot să vin la tine?

Meredith ar fi vrut să-l refuze, dar și ea îl dorea la fel de mult.

– Sînt la pămînt, a fost cel mai urît week-end din viața mea.

– Și pentru mine la fel. Hai să ne revenim împreună.

Nu știa ce va face în momentul în care îl va revedea sau ce va simți. Dar cînd deschise ușa, își dădu seama. Îi sări în brațe suspinînd. El o săruta și o ținea în brațe, și cîteva clipe mai tîrziu erau în patul pe care îl împărțise mai devreme cu Steve. Dar nu se putea gîndi acum la asta. Acum îl dorea pe Cal la fel de mult pe cît o dorea și el, și făcură dragoste cu pasiune, apoi rămaseră îmbrățișați pînă dimineață.

16

Cum a fost? îl întrebă Anna luni de dimineaţă.

Steve luase un taxi şi se dusese direct la spital. Arăta obosit şi, ca de obicei, hainele lui erau mototolite.

– Vrei să ştii cum a fost? întoarse el întrebarea, privind-o fără expresie. Rău de tot, să-ţi spun drept. Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar e de rău. S-a purtat de parcă nici nu mă cunoştea. Şi, cînd nu refuza să facă dragoste cu mine, plîngea. Am avut un week-end fantastic. Mulţumesc de întrebare, răspunse pe un ton la fel de obosit pe cît arăta.

– Oribil.

Annei îi părea rău pentru el şi se întreba dacă nu cumva greşise cînd îi sugerase să-i facă soţiei lui o surpriză.

– Ce crezi că se întîmplă cu ea? continuă ea, curioasă.

– Sincer? N-am idee. Poate munceşte prea mult sau poate devine ciudată pentru că locuieşte singură. De unde să ştiu?

Annei îi stătea pe limbă o întrebare, dar se temea să o pună cu voce tare. El observă că se gîndeşte la ceva. Îşi turnă o cană de cafea.

– Ce nu-mi spui?

Se cunoşteau foarte bine de cînd lucrau împreună.

– E probabil o prostie. Aveam de gînd să te întreb dacă nu are pe altcineva. Poate se simte vinovată.

– Meredith? păru el amuzat. Nu se poate. Nu ne-am înşelat niciodată, am deplină încredere în ea. Cred că a devenit frigidă şi nevrotică de cînd nu mai stăm împreună. O combinaţie nemaipomenită.

– Poate că are nevoie de un psiholog.

– Sau de mine. Iar eu sînt reţinut aici, îngropat pînă la gît în muncă şi fără perspectiva de a-mi găsi un post acolo. Nu e o situaţie plăcută.

– Nimeni nu a zis că o să fie uşor.

– Vă mulţumesc, doamnă doctor, pentru analiza psihologică de doi bani. Povesteşte-mi ce s-a întîmplat aici cît am fost plecat, spuse el sumbru.

– Două operaţii pe creier, o fractură complexă de femur, trei accidente de maşină în care au fost implicaţi treisprezece oameni, patru răniţi prin împuşcare, dintre care au murit doi, iar ceilalţi s-au întors acasă a doua zi. Cam atît. A, da, şi două glezne luxate, turui ea.

– Doamne, glumeşti?

– Nu. A fost agitaţie mare. Dar pare mai vesel decît la tine.

– Ai dreptate.

Se simţea mai bine de cînd se întorsese la lucru. Într-un fel, era mai sănătos. Măcar putea schimba ceva.

Anna îi arătă fişele, discutară cazurile, iar el fu impresionat de activitatea ei şi recunoscător că-l asculta în timp ce el se plîngea de week-end-ul trecut.

Lucrară împreună în după-amiaza aceea, apoi intrară amîndoi în operaţie, după care, marţi dimineaţă, Anna plecă să-şi vadă fetiţa. El urma să iasă din tură seara, fiind înlocuit de rezidentul-şef.

– Vrei să vii pe la mine? Fac macaroane cu brînză şi hot dogs.

– Ce combinaţie ciudată! N-ar fi mai bine să aduc eu fripturi pentru toţi trei?

– Nu ne trebuie pomană, Steve, se simţi ea insultată. Ăsta e meniul, dacă îţi convine, vino. Dacă vrei ceva mai sofisticat, du-te la restaurant.

Era o femeie mîndră, cu o inimă pe măsură şi mult curaj, ceea ce lui îi plăcea. Nu îi era ruşine că e săracă şi nu accepta mila nimănui.

– Nu am avut intenţia să te jignesc, o privi el cu admiraţie. Pe la ce oră pot să vin?

– Treci cînd termini aici. Poţi să faci un duş la mine sau poţi să rămîi aşa, murdar, dacă te simţi mai bine.

Şi asta aprecia la ea. Nu îşi dădea aere, nu avea pretenţii că ar fi altcineva şi nici nu aştepta asta de la el. Era un om cinstit şi direct.

– Ne vedem pe la şapte. Pot să iau nişte bere sau îmi spargi capul şi pentru asta? Pur şi simplu nu-mi place sucul de portocale pe care mi l-ai dat ultima dată.

– Bine, adu tu berea, dar să nu te prind cu vin sau cu şampanie.

Ştia că Steve era înstărit de pe urma soţiei lui şi nu voia nimic de la el. De fapt, se simţea jenată cînd se ajungea la asemenea discuţii.

– Pot să vin cu limuzina mea?

– Dacă îţi face plăcere... Poţi să vii şi cu avionul personal.

Steve îşi dădu seama că fusese iertat pentru gafa cu friptura, fiindcă Anna zîmbea. Chiar dacă era ca un arici cîteodată, pe dinăuntru era numai miere.

– Am loc să aterizez cu elicopterul pe acoperiș?

– Du-te naibii la muncă! mîrîi ea și plecă.

Seara, la șase și jumătate, se înființă la ușa apartamentului ei din West Side. Ca niciodată, rezidentul venise mai devreme, și Steve profitase să plece înainte să mai sosească alte cazuri.

Cînd îi deschise ușa, era îmbrăcată cu blugi și un pulover de angora care lăsa să se vadă ceea ce ascundea ținuta de spital. Blugii erau strîmți, iar puloverul îi venea foarte bine. Nu-și mai prinsese părul, iar în picioare avea o pereche de papuci confortabili. Felicia țopăia veselă într-o pijama de flanel roz. Spre mirarea lui, gîndacii dispăruseră, „exterminați" de administrator printr-o operație care îi luase cîteva zile și despre care Anna zicea că ar fi trebuit să dureze cel mult zece minute.

În ciuda lipsei de pretenții, cina pregătită era delicioasă. Macaroanele cu brînză erau bune, cîrnații aveau dimensiuni uriașe și făcuse și pîine de porumb. El adusese șase cutii de bere, ca să-i lase și ei una, și o prăjitură cu ciocolată.

– Nu te simți obligată să o mănînci dacă crezi că încerc să te cumpăr.

– O mănînc eu! ciripi Felicia.

– Te ajut și eu, adăugă Steve, servind-o cu o felie mare, iar Anna se prefăcu că se încruntă.

Steve se purta foarte frumos cu fetița și Annei îi părea rău cu el nu avea copii. Cîteodată se gîndea la Meredith și se întreba ce fel de femeie era cu adevărat. Avea senzația că Steve nu vedea decît ce-și închipuia el.

Steve îi dădu și ei o bucată de prăjitură și fu nevoită să recunoască și ea că e foarte bună.

Felicia se duse la culcare la ora opt, iar Steve se oferi să-i citească o poveste. După ce termină, fetița dormea buștean, iar el se întoarse în bucătăria minusculă.

– Ce i-ai citit? se interesă Anna, ştiind că Felicia avea cîteva poveşti preferate.

– Una din manualul meu de medicină. M-am gîndit că ar fi bine să începem de acum.

– Foarte amuzant! spuse ea, ştergîndu-se pe mîini.

Toate lucrurile din apartament erau sărăcăcioase, dar fără pată. Anna era extrem de curată şi reuşise să transforme o magherniţă într-un cămin primitor, lucru nu tocmai uşor. Vopseaua se cojea de pe pereţi, camerele erau mici şi cu vedere spre alt bloc urît. Diferenţa faţă de apartamentul său, pe care Anna nu-l văzuse, era enormă.

O mai servi cu o bere şi se aşezară pe canapea discutînd despre spital, ca de obicei, apoi despre Puerto Rico. Anna recunoscu că îi e dor de locurile natale.

– Îmi lipsesc prietenii, părinţii şi multe altele.

Apoi începu să-i povestească despre visurile ei. Încă nu renunţase la ideea de a pleca într-o ţară subdezvoltată ca să-i ajute pe oamenii mai nevoiaşi decît membrii bandelor mafiote pe care-i vedea tot timpul la Urgenţe.

– Poate ajung acolo într-o bună zi, spuse ea, punînd cutia de bere pe măsuţă.

– Eu nu-mi doresc decît să ajung în California cît mai curînd, cam la asta se reduce lumea a treia din punctul meu de vedere. Eşti mult mai curajoasă decît mine.

– Nu sînt atît de răsfăţată, glumi ea.

Întotdeauna sublinia faptul că pe ea nu o interesa aspectul material, dar, ca toată lumea, îşi dorea un venit mai substanţial, însă nu peste măsură, ca alţii. Uneori încerca să-l facă să se simtă vinovat, dar nu reuşea.

– Eşti atît de corectă, că mă exasperezi uneori, rînji el.

Se simţeau la largul lor împreună, iar el era fericit, nu se

mai gîndea la dezastrul din week-end. Începea să credă că poate nu fusese atît de rău pe cît i se păruse. Dar, de data asta, nu discută despre Meredith, ci doar despre ei doi. Ea îi povesti despre vremurile din facultate şi despre ce-şi dorea pentru Felicia.

– Vreau să fie avocat. Ei cîştigă mai bine decît noi.

– Gunoierii au mai mulţi bani decît noi. Că tot veni vorba, parcă nu erai de acord să facem mulţi bani.

– Pentru fata mea, ba da, zîmbi ea.

Era o mamă excelentă şi un om bun, iar Steve o plăcea mult. În plus, era atrăgătoare, frumoasă şi plăcută.

– Cum se face că nu ai nici un iubit?

Îşi puneau întotdeauna întrebări dure unul altuia şi dădeau răspunsuri sincere.

– Nu am timp. Muncesc prea mult. Şi nici nu am cunoscut pe cineva care să mă atragă în ultimii ani. Toţi bărbaţii pe care i-am întîlnit erau homosexuali, ticăloşi sau căsătoriţi.

– Pare interesant. Dar ce e rău la homosexuali? o întrebă el în glumă.

– Nu-mi place să fac schimb de haine cu tipii cu care mă întîlnesc. De obicei, arată mai bine în ele decît mine.

– E greu de crezut, o complimentă Steve, şi ea zîmbi.

Îi făcea plăcere să stea de vorbă cu el.

– Bun, deci am rezolvat-o cu homosexualii, bănuiesc că ticăloşii sînt ceva mai dificil de suportat, dar pot fi interesanţi uneori. Au un anumit farmec, recunosc. Dar cei însuraţi?

– Îmi dau seama că nu am prea multe şanse, nu mai joc jocuri pe care nu le pot cîştiga. Am învăţat lecţia.

Pierduse în faţa tatălui Feliciei, cîştigat de familia lui.

– E rezonabil ce spui. Eu nu am călcat vreodată pe alături,

nu mi s-a părut corect față de Meredith. Şi nici nu am găsit pe cineva mai bun.

– Nici chiar acum, cînd nu e aici? îl fixă Anna cu privirea.

Steve încercă să nu se uite prea insistent la sînii ei.

– Eşti un tip deosebit dacă nu înşeli o femeie pe care o vezi doar de două ori pe lună, cîteodată chiar mai rar. E impresionant.

– E stupid, bănuiesc.

Era un om cumsecade şi ea îşi dădea seama de asta.

– Şi dacă ea te-ar înşela?

– Nu se poate. O cunosc prea bine. Nu se gîndeşte decît la muncă, numai asta face.

– Nu e foarte atrăgător.

– În ultimul timp, nu.

Steve era sincer, dar era o tristeţe în ochii lui. Nu-i trecea prin cap că Meredith i-ar fi putut fi necredincioasă, dar îşi dădea seama că se îndepărtau foarte mult unul de celălalt, pînă aproape de punctul de a se pierde. Simţise asta cu prilejul ultimei vizite în California.

– O iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

El dădu din cap şi îi simţi iar privirea aţintită asupra lui.

– O iubesc. Dar trebuie să recunosc că s-a schimbat ceva de cînd a plecat. Uneori am senzaţia că nu mai sîntem căsătoriţi, că sîntem numai amanţi... sau prieteni... sau ceva. Nu mai ajung la ea şi ăsta e un sentiment mizerabil.

– Sînt convinsă de asta.

Anna avea părerile ei în legătură cu acest subiect, dar nu voia să-l rănească. Însă cunoştea femeile mai bine decît el. Avea senzaţia că Steve nu o să se mai mute niciodată în California şi că nici soţia lui nu îşi dorea acest lucru. Se abţinu totuşi să

spună ceva. În plus, viața lui era la spital, nu-l vedea plecînd de acolo.

– E ciudat cum se îndepărtează oamenii unii de alții. Eram odată îndrăgostită de un bărbat care s-a mutat în altă parte. Un an întreg nu m-am gîndit decît la el. Cînd l-am revăzut, mi s-a părut un străin. De fapt, eu aveam o imagine care nu se potrivea nicicum cu realitatea. Practic, era un ticălos, conchise ea cu un surîs.

– Bine măcar că nu era homosexual sau căsătorit. Sînt sigur că mai sînt și celibatari cumsecade, dar tu nici nu cauți.

– Nu sînt, crede-mă. Și e prea greu să dau de ei.

– Asta e adevărata problemă. Ești leneșă.

Numai leneșă nu era la spital, dar el bănuia că îi era prea frică să se implice într-o relație. Fusese rănită prea tare, iar acum se ascundea.

Discuția dură mult, iar pe la ora zece Anna începu să caște și Steve se uită la ceas.

– Ar trebui să mă duc acasă, spuse, dar nu avea nici o bucurie să se întoarcă în apartamentul gol, iar cu ea se simțea atît de bine.

– Încă nu. Eu mă culc de obicei pe la miezul nopții.

– Cu ce îți ocupi timpul cînd ești singură?

– Citesc.

– Nu pare prea distractiv.

Erau amîndoi singuri, într-un oraș plin de oameni.

– E destul de plictisitor cîteodată, dar nu-i nimic. Nu mă deranjează să fiu singură.

– Pe mine da, uneori. Viața mea era mult mai bună cînd Meredith era aici. Nu mă așteaptă nimeni cînd mă duc acasă. Tu o ai pe Felicia.

– E drept, încuviință ea.

Steve o privi şi, aproape fără să-şi dea seama, o mîngîie pe obraz, surprins de cît de mătăsos era. Anna era extraordinar de atrăgătoare şi de sexy. Şi nu se trase înapoi cînd el o atinse, ceea ce-l uimi. Deveni mai îndrăzneţ, o luă uşor în braţe şi o sărută, iar ea nu-l opri.

– Fac oare vreo prostie? o întrebă el în şoaptă. Nu sînt homosexual, dar sînt căsătorit şi s-ar putea să mă dovedesc un ticălos.

– Nu cred, murmură ea. Îmi dau seama despre ce e vorba... şi ştiu regulile.

– Care sînt acelea?

Îl mira francheţea ei. Amîndoi se simţeau singuri, plini de dorinţă şi erau atraşi unul de celălalt. Nu era uşor să reziste şi le era bine împreună.

– Îţi iubeşti soţia şi s-ar putea să zbori în California.

– Asta-i sigur.

Nu voia să o mintă.

– Am înţeles.

Îl mîngîie uşor şi începu să-l ajute să se dezbrace.

– Vrei să rămîi aici în seara asta?

El dădu din cap şi o sărută iar, mai apăsat de data asta. O dorea foarte mult, era cu totul altfel decît în week-end. Acum era dulce, pur, simplu şi cinstit, iar ea îl dorea la fel de tare. Nu-şi făcea iluzii şi nu îi promisese nimic, nu voia de la el decît ce lua acum.

– Hai în dormitor.

Nu o mai înşelase niciodată pe Meredith, dar cu Anna părea altceva. O urmă într-o cămăruţă de dimensiunile unei debarale, puţin mai mare decît patul lîngă care se afla o veioză. O aprinse un moment ca să se orienteze, apoi o stinse şi încuie uşa. O dezbrăcă pe întuneric şi se întinseră pe pat. Se orienta

mai mult după pipăit decît după văz. Felinarul de afară însă lumina destul încît să-i zărească silueta frumoasă.

Nu au existat între ei cuvinte, promisiuni, minciuni, ci doar dorință pură. Cînd au făcut dragoste, ea a gemut încetișor, ceea ce l-a excitat foarte tare. O posedă cu patimă. Apoi rămaseră îndelung îmbrățișați, fără să spună nimic. Ea îl mîngîie pe păr, ca pe un copil, și îl strînse mai tare în brațe. Nici nu-și amintea de cînd nu mai fusese așa fericit.

– Nu vreau să-ți fac rău, Anna, spuse trist, dar povestea asta ar putea să se termine prost pentru noi.

Era aproape sigur că așa se va întîmpla.

– Asta-i viața. Acum ne e bine. Dacă ție îți convine, pentru mine e perfect.

Nu-i cerea nimic, nu voia nimic de la el și nu trebuia să-i dea decît momentul prezent, ceea ce era mai mult decît îi oferea soția lui.

– Doar să-mi spui cînd s-a terminat sau cînd te-ai săturat. Nu trebuie să faci scandal. Încheiem civilizat.

Dar acum nu-și dorea să se termine. Începu să o mîngîie și să o sărute iar, și Anna îi răspunse, oferindu-i o noapte pe care nu avea să o uite curînd.

17

După eşecul din Ziua Îndrăgostiţilor, Meredith şi cu Steve nu se mai văzură luna următoare. Ea fu nevoită să se ducă cu Callan la Tokio, apoi la Singapore, pe cînd Steve nu mai pleca de la spital. Păreau să se depărteze din ce în ce mai mult unul de celălalt, şi chiar la telefon vorbeau tot mai rar.

Se mutase de cinci luni, avea o aventură cu Cal de aproape două şi se simţea mai apropiată de el decît de Steve. Erau tot timpul împreună, acasă, la serviciu, noaptea în apartamentul ei, în week-end cu copiii. La sfîrşitul lunii martie, Andy se uită deodată curios la ea şi îi puse întrebarea de care se temea.

– Soţul tău se va muta vreodată aici?

Nu voia să fie nepoliticos, o întrebase doar din curiozitate.

– Nu ştiu, Andy, răspunse ea cu sinceritate.

Nu era sigură că îşi mai dorea asta.

O săptămînă mai tîrziu, Andy îl întrebă pe Cal dacă Meredith era iubita lui.

– Sîntem doar prieteni, explică el, iar Mary Ellen ridică dintr-o sprînceană, dar nu comentă.

Nu se păcăleau decît pe ei înşişi. Nici Steve nu mai aducea vorba despre un post acolo. Nici măcar nu se mai plîngea că Meredith nu mai ajunge acasă în week-end-uri. Dacă s-ar fi gîndit mai bine, ar fi îngrijorat-o treaba asta, dar încerca să nu se

gîndească. Cal nu o întreba nimic. Nu voia decît să fie cu ea şi era convins că timpul hotărîrilor va veni mai tîrziu. Oricum, nu era gata să-şi ia un angajament serios faţă de ea. Într-un fel, situaţia era perfectă pentru amîndoi. Dacă Merrie i-ar mai fi telefonat din cînd în cînd acasă, ar fi aflat că Steve nu mai dormea prea des acolo. Ea crezuse că stătea mai mult pe la spital şi era uşurată că nu mai trebuia să vorbească cu el.

Harvey Lucas se întorsese de două săptămîni, dar Steve nu mai pomenea de plecare şi îi sugeră să se gîndească să o angajeze permanent pe Anna. După două săptămîni de muncă alături de ea, Harvey îşi dădu seama că era minunată. Încercau să o ţină în spital, măcar şi temporar.

Cînd Meredith se întoarse din Singapore, Steve îi spuse că vrea să o vadă. Se gîndise mult în ultimul timp şi era îngrijorat de ceea ce se întîmpla cu ei.

De data asta o anunţă că vine, nemaivrînd să o surprindă. Ea ezitase la început, dar nu avea nici un motiv să-l refuze. Nu se mai întîlniseră de o lună, nu-l putea evita la nesfîrşit.

– Ce o să-i spui? o întrebă Cal. O să-i spui ce s-a întîmplat?

Nu era sigur nici el ce voia, pe de o parte îşi dorea să-i spună, pe de alta nu.

– Ce adevăr? Că am o aventură? Că între noi totul s-a terminat?

Nu ştia nici măcar ce să-şi spună ei însăşi.

– Merrie, ce-i cu tine?

– În ce punct ne aflăm, Cal?

– Are vreo importanţă?

– Poate că da.

– Cred că trebuie să hotărăşti singură. Nu vreau să port vina destrămării căsniciei voastre.

Asta îi spunea multe lui Meredith. De pildă, că era un om bun, dar la fel de derutat ca şi ea. Singurul lucru de care era sigur era că nu-i plăcea ideea că ea va petrece week-end-ul cu Steve, deşi nu făcu nici un comentariu. Nu voia să o forţeze şi să facă situaţia mai grea decît era deja.

Cînd se întîlni cu Steve, Meredith se simţea mai nehotărîtă ca oricînd. Faţă de soţul ei avea sentimente calde, prieteneşti. De data asta, cînd vru să facă dragoste cu ea, Merrie spuse că au de discutat, aşa că se aşezară pe canapea. Dar nu avea încă nici o idee ce i-ar putea spune. Era sigură doar că nu voia să-l rănească.

– Am luat o hotărîre, Meredith, zise el, iar ea se pregăti pentru ce era mai rău.

Credea că are de gînd să ceară divorţul şi nu îl putea învinui. Dar ceea ce spuse o luă prin surprindere:

– Nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziţie. Dacă mai stăm aşa, în cîteva luni totul o să se termine între noi. Ne-am îndepărtat, Merrie. Cred că ştim amîndoi acest lucru.

Ea aprobă dînd din cap. Nu putea să nege şi se întreba dacă Steve avea să caute şi motivele acestei îndepărtări, dar el nu o făcu. Îi trecu prin minte că poate ştia deja şi nu voia să audă din gura ei. Nu rosti nici o vorbă şi ascultă mai departe.

– O să plec de la spitalul din New York. Am vorbit la un spital de aici. E micuţ, dar are prestigiu şi o secţie bună de urgenţe. Nu e mare lucru, dar au un post cu jumătate de normă. Chestii simple, fracturi, dureri de stomac şi bebeluşi cu probleme la urechi. Dacă trebuie, mă obişnuiesc. Tot aşteptînd un post important, nu o să mai avem nici o şansă să fim împreună. Aşa că am de gînd să le spun celor de la spital că plec şi să-mi fac bagajul.

Meredith era stupefiată, dar era la fel de conştientă ca şi

el că, dacă doreau să-şi salveze căsnicia, aşa trebuia să procedeze.

– Cînd ai vrea să vii aici? îl întrebă, fără să se arate implicată. Mintea îi lucra cu repeziciune. Spusele lui Steve însemnau sfîrşitul legăturii cu Cal şi nu se simţea pregătită pentru asta, deşi ştia că va fi nevoită să o facă.

– Peste două săptămîni, explică Steve. S-a întors Harvey şi Anna mă poate înlocui.

Încă nu-i spusese acesteia, voise să vorbească mai întîi cu Meredith, dar avea senzaţia că Anna îşi dăduse deja seama. Se simţeau prea bine împreună, situaţia putea să devină periculoasă. Steve voia să încheie aventura înainte să o rănească prea tare. Trăise cu ea în aceste ultime săptămîni. Ştia că, dacă nu avea de gînd să-i ofere o relaţie serioasă, lucrurile ar fi complicate şi pentru ea, şi pentru Felicia. Ţinea prea mult la ele ca să le facă rău. După definiţia ei, era un om căsătorit pe cale să devină un ticălos.

Meredith era şocată.

– Două săptămîni?! întrebă ea cu o voce sugrumată.

Îşi dădeau seama că acesta era momentul – acum ori niciodată –, numai că nici unul nu ştia ce gîndea cu adevărat celălalt.

– Nu are rost să mai aştept, Meredith. Mă pot angaja acum, Harvey o să se descurce fără mine. Dacă avem de gînd să facem chestia asta, acum trebuie să ne mişcăm. Cînd o să mă stabilesc aici, se vor împlini şase luni de cînd nu mai stăm împreună, ceea ce este foarte mult. Chiar prea mult pentru mine.

– De acord cu tine.

Însă nu se putea gîndi decît la Cal şi la cît de dor urma să-i fie de el.

– Nu pari prea încîntată, Merrie, constată Steve cu tristeţe.

Erau amîndoi conştienţi că atinseseră un punct periculos în viaţa lor conjugală. Dar era dispus să mai încerce, şi nici Meredith nu părea pregătită să lase ca totul să se termine.

– Crezi că se mai pot repara lucrurile?

– Îmi doresc, şopti ea, şi chiar aşa gîndea. Nu era convinsă că se putea, dar trebuia să mai încerce o dată. Nu putea să renunţe la cincisprezece ani buni de căsnicie, oricît de îndrăgostită era de Cal. Se întrebă dacă va fi obligată să-şi dea demisia. Nu putea anticipa cum va reacţiona el. Şi înţelese că va fi nevoită să-i spună acum, înainte ca Steve să-şi dea demisia. Nu avea rost să se mute şi el aici dacă Meredith îşi pierdea slujba. Se vor întoarce amîndoi la New York.

– Hai să încercăm, Meredith! exclamă el, iar ea aprobă dînd din cap. Nu era în stare să zică nimic, copleşită de emoţie.

Urmă o seară liniştită. În timp ce discutau, Steve simţise că ceva se schimbase la Meredith. Părea foarte tristă, de parcă pierduse ceva, şi el nu putea să-şi dea seama ce. Mai demult, Anna îi spusese că Merrie are probabil pe altcineva, dar Steve nu o crezuse. Nici acum nu o credea.

Nu făcură dragoste. Nu aveau nimic de sărbătorit, dar aveau de luat o hotărîre importantă.

Sîmbătă, Steve se duse la spitalul din oraş şi, după ce plecă, Meredith îl sună pe Cal.

– Trebuie să te văd, îi zise, fără altă explicaţie.

Zece minute mai tîrziu, se întîlniră la el acasă.

– Ce s-a întîmplat?

Era îngrijorat – şi pe bună dreptate. Ea îi spuse imediat:

– Steve se mută aici peste două săptămîni. A acceptat un post într-un spital mic, la Urgenţe. Susţine că, dacă nu vine acum, se termină totul între noi, şi are dreptate. Nici măcar nu simt că aş fi măritată cu el, ci cu tine, Cal. Dar nu cred că asta

este ceea ce îți dorești, nu sînt sigură nici că asta vreau eu. Trebuie să mai fac o încercare. Dacă nu iese, şi vei mai fi dispus, putem să vorbim despre noi mai tîrziu. În momentul ăsta sînt datoare față de el să vedem dacă a mai rămas ceva din căsnicia noastră. Nu cred, însă avem un trecut împreună, pe cînd noi doi nu avem decît două luni şi un viitor foarte incert. Ştiam de la început că aşa se va întîmpla, spuse ea tristă.

El nu scosese un cuvînt cît vorbise ea, dar părea distrus. Nu era pregătit, deşi se aşteptase la asta. Nu o contrazise, nu o ceru în căsătorie şi nici nu îi declară că o iubeşte. Nu voia să o deruteze şi mai mult. Rămase aşezat, stană de piatră. Problema era că, după doar două luni, nici el nu ştia ce îşi dorea. Voia să fie cu ea, dar nu era sigur în ce condiții. Nu era dispus să-şi ia un angajament serios după numai şapte săptămîni de pasiune. Mai făcuse o dată asta. Ar fi trebuit să se simtă uşurat că îl sileşte să ia această decizie, dar, cînd o asculta, simțea că i se scurge viața din trup, că lumea lui se prăbuşeşte. De fapt, lumea lor comună.

– Trebuie să-mi spui ce se va întîmpla la serviciu. Să-mi dau demisia? Nu aş dori să se mute Steve aici şi apoi să aflu că sînt dată afară. Dacă vrei să plec, demisionez acum, şi o să-i spun că m-am hotărît să mă întorc cu el la New York. Cal, ce vrei să facem? îl întrebă pe un ton cît se poate de blînd.

În clipa asta, serviciul era cea mai simplă problemă pe care o aveau.

– Vreau să rămîi consilierul meu financiar, rosti el cu o voce încărcată de emoție. Nu pot să te pierd.

Ştia că nu avea nici un drept să vorbească aşa şi nici ea nu se oferise să rămînă cu el. Ea luase o hotărîre. Îi spusese de la început că nu avea de gînd să renunțe la căsnicia ei şi, oricît de mult îi displăcea, trebuia să o respecte.

– Eşti sigur? Va fi greu pentru amîndoi.

– Cînd vine aici?

– Pe întîi aprilie, peste două săptămîni.

– Oricum voiam să stau mai mult în Europa luna asta, să mai caut produse noi. În felul ăsta avem posibilitatea să ne obişnuim cu situaţia, să înţelegem ce se întîmplă. Poate nu rămîne mult aici.

Nu gîndea aşa, dar spera să fie aşa.

– E rezistent. Cred că va încerca să refacă mariajul.

Meredith nu era sigură că voia acest lucru.

– Ştiu că nu se cade, dar eu te iubesc, Cal. Acum poate mai mult decît pe el. Dar trebuie să-mi dau seama ce e mai important, căsnicia sau relaţia cu tine. De fapt, nici nu cred că ştim exact ce e între noi.

Nu o contrazise, o privi doar cu o expresie mînioasă. Nu îi plăcea să piardă. Ceea ce-i spusese în ultimele două luni era adevărat, o iubea sincer. Dar ştia şi că e căsătorită şi că nu puteau evita să facă faţă realităţii la infinit. El nu era pregătit să-i ofere ceva de durată sau o căsătorie.

– O să plec înainte să vină el. Să ştii că nu vreau să-ţi dai demisia, Meredith.

– Mulţumesc.

Se ridică cu ochii plini de lacrimi, dar nu întinse braţele spre el. Îl privi un moment, apoi se îndreptă spre uşă, cînd îl auzi întrebînd:

– De data asta cînd pleacă?

– Mîine dimineaţă, răspunse, fără să se întoarcă.

Pusese deja mîna pe clanţă. Cînd auzi întrebarea, inima i se opri o clipă în loc. Îşi dorea să fie cu el, dar nu se putea. Nu acum, nu înainte să vadă ce se va întîmpla între ea şi Steve. Poate niciodată.

– Te sun, îi promise, făcînd să-i tresalte inima şi mai tare, în ciuda celor spuse.

Voia să se desprindă cît încă mai puteau, dacă mai era posibil, sau măcar să încerce.

– Nu cred că ar fi bine.

El nu-i răspunse şi ea închise uşor uşa în urma ei.

Cînd a ajuns acasă, Steve era deja acolo, obosit. Rezolvase treburile la spital. Petrecură ziua cu planuri şi discuţii, dar nu făcură dragoste în week-end-ul acela. Era mai mult o călătorie de afaceri decît una de plăcere. Steve plecă luni, pentru că avea mult de lucru la New York, şi o lăsă tristă. Trebuia să găsească o casă în oraş, dar nu avea chef să o facă. Nu voia să facă nimic, să-l părăsească pe Cal sau să trăiască cu Steve. Nu îşi dorea decît să fie ca în ultimele două luni, ceea ce era imposibil. Încă se gîndea la Cal cînd auzi soneria.

Era Cal, care stătea fără să scoată un cuvînt, privind-o, apoi o luă în braţe şi o sărută. Arăta la fel de nefericit ca şi ea. Şi-ar fi dorit s-o urască pentru ce-i spusese, dar nu fusese în stare. O dorea prea mult. În tăcere, o luă de mînă şi se îndreptară spre dormitor.

– Mai avem două săptămîni.

Doar atît a spus, conştient că totul trebuia să se sfîrşească. Nu se puteau opri. Nu acum, nu înainte să fie siliţi.

Făcură dragoste toată după-amiaza, pentru că totul urma să se termine peste două săptămîni.

18

Când Steve se întoarse la New York, telefonă la spital să vadă dacă Anna era acolo. Asistenta verifică programul şi îi spuse că era liberă pînă marţi. Nici el nu trebuia să lucreze pînă luni la prînz, aşa că se duse la ea acasă s-o vadă. Din fericire, Felicia era la şcoală, aşa că o găsi pe Anna singură. Îi telefonase înainte, şi ea păruse bucuroasă să-l audă.

Dar cînd îi zări expresia, înţelese că ceva nu era în regulă. Era mai serios ca de obicei. Se aşeză tăcut pe canapea şi aşteptă ca ea să-i pregătească o cafea.

– Să mai întreb cum a fost? Sau să-mi văd de treabă?

Nu ştia ce se întîmplase, dar era convinsă că se schimbase ceva. Nu o sunase nici măcar o dată tot week-end-ul. Aflase că trebuia să se întoarcă duminică noaptea, dar nu venise la ea.

– A fost bine, îi spuse, luîndu-i cana din mînă şi punînd-o pe măsuţă. Nu aşa de rău ca data trecută. Am vorbit mult.

– De bine sau de rău? îl întrebă, încercînd să ghicească după expresia lui ce gîndea, dar el rămase de nepătruns.

Legătura lor dura de o lună şi ştia că, deşi se cunoşteau foarte bine, unele lucruri le ţinea ascunse. Nu prea vorbea despre Meredith şi despre situaţia din California, iar Anna nu voia să fie indiscretă, ci doar să-l ajute.

– De bine, cred.

Respiră adînc. Își dădea seama că va fi dificil, dar nu avea rost să se învîrtă în jurul cozii. Chiar dacă era nevoit să spună lucruri dureroase, nu voia să o rănească.

– Anna, spuse el, făcînd-o să se înfioare, mă mut acolo.

– Nu e ceva nou, răspunse ea calm.

Încerca să tragă de timp, ca să nu-și piardă cumpătul.

– Acum. În curînd, peste două săptămîni. O să-mi dau demisia.

– Ai găsit de lucru?

Cu tot efortul de a se stăpîni, nu își putureprima o tresărire. Chipul ei căpătase expresia unui animal hăituit.

– Mai mult sau mai puțin. Am găsit un post minor la Urgențe. Nu e nemaipomenit, dar merge pentru moment. Țin foarte mult la tine, începu el prevăzător, dar era conștient că ceea ce avea de zis nu se putea să nu o rănească.

De aceea trebuia să termine acum, nu mai tîrziu. Își dădea seama că se îndrăgostea de ea și de aceea insistase față de Meredith să se mute. Dacă ar fi așteptat, ar fi fost mai greu pentru Anna, așa că voia să se oprească înainte ca rana provocată să fie prea gravă ca să se mai vindece.

– Trebuie să fac asta acum. Dacă mai aștept, o să fie mai rău. Nu vreau să-ți dau viața peste cap încă și mai tare. Acum trăim ca într-un vis care mi-e drag. Mi-aș dori să rămîn cu tine, să muncim amîndoi, să mă întorc aici seara, să mă joc cu Felicia. Dar nu se poate. Sînt căsătorit cu Meredith de cincisprezece ani. Trebuie să încerc să refac relația.

– Și ea își dorește același lucru?

Stătea chircită, cu brațele încrucișate, de parcă o durea stomacul sau inima, iar Steve detesta că o făcea să treacă prin așa ceva.

– A fost de acord. Cred că și ea își dă seama că, dacă mai

aşteptăm, o să fie prea tîrziu. Sîntem în al unsprezecelea ceas. Nu vreau să mă aştepţi, trebuie să porneşti de la ideea că o să rămîn acolo şi să mă uiţi, rosti el încet, dar ferm, iar ea simţi că vorbele lui o ucideau.

– Nu e atît de uşor, şopti ea, şi ochii i se umplură de lacrimi. Mi-e greu să te uit. Cîteodată eşti un ticălos, dar te iubesc.

– Gîndeşte-te doar că sînt un ticălos.

– Pot să fac asta, bravă ea, dar el nu se lăsă păcălit.

Şi nici măcar nu voia să se gîndească la Felicia. O îndrăgise şi pe ea, era fetiţa pe care şi-o dorise întotdeauna, şi merita mai mult decît ce putea să-i ofere Anna. Avea nevoie de un tată, dar el nu îşi putea asuma acest rol, pentru că îl avea pe acela de soţ al lui Merrie.

– Nu ştiu ce să-ţi spun, rosti el cu voce stinsă. Te iubesc, vreau să fiu cu tine. Dacă aş fi fost liber şi tu ai fi fost destul de fraieră ca să mă iei, m-aş fi căsătorit cu tine. Dar aşa nu pot să-ţi ofer nimic. Te înşel, şi mă înşel şi pe mine. Am o responsabilitate faţă de Meredith.

– E o femeie norocoasă, spuse Anna. Dar dacă nu merge ? Te întorci?

– Nu, rosti el dur.

Nu voia să-i dea speranţe deşarte, nu ar fi fost drept. Cu puţin noroc, rămînea cu Merrie. Dacă nu, Dumnezeu ştie ce se va întîmpla.

– Dacă nu merge, o să fac altceva. Poate că o să stau cîtva timp într-o ţară subdezvoltată, cum ziceai tu, continuă el, încercînd s-o convingă şi pe ea, şi pe el însuşi.

– Ce noroc aveţi voi, bogaţii, replică ea cu amărăciune. Vă permiteţi tot ce vă trece prin cap, nu trebuie să aveţi grijă de bani sau să întreţineţi pe cineva. Cînd vă hotărîţi, aţi întins-o.

Îşi dădea seama că şi ea îşi dorea să poată face asta, poate chiar mai mult decît el. Considera că ar fi o variantă potrivită

dacă mariajul lui eșua. Ar fi fost bine să aibă o contribuție serioasă la mersul lumii, nu numai să peticească tipi care se împușcau între ei.

– Nu sînt bogat, doar soția mea este, ceea ce-i altceva. Nu vreau nimic de la ea, în afară, poate, de un copil, cîndva. Acum, de o lună încoace, fur ceva de la tine. Îți răpesc șansa de a cunoaște pe cineva potrivit cu care să te căsătorești și care să fie un tată bun pentru Felicia. Poate un om care să-ți dăruiască alți copii.

Steve știa că Anna își mai dorea copii, dar că, pe moment, abia își permitea să o întrețină pe Felicia.

– Nu am dreptul să-ți iau asta, așa că îți înapoiez viața și libertatea.

– Cît de nobil ești, spuse ea cu tristețe. Eu am vreun cuvînt de spus în toată povestea? întrebă ea, începînd să se înfurie.

Ce drept avea el să ia niște hotărîri care o afectau atît de mult? Îl iubea mai mult decît pe oricare alt bărbat, știuse de la început regulile, dar nu se așteptase să se îndrăgostească așa de tare și de repede. De asta îi era greu să renunțe acum.

– Nu ai de ales. Poți să mă urăști sau să nu mai vorbești cu mine, dar nu îmi schimb decizia.

– Nici nu îmi închipuiam altceva și nici nu mi-aș dori. Ai fost de la început liber să faci ce vrei, și eu la fel. Așa am stabilit, dar nu îmi imaginam că o să pleci atît de curînd. Mă gîndeam că o să dureze luni pînă îți găsești un loc de muncă, poate chiar mai mult, nu mi-am dat seama că ești dispus să pleci oricum, și pentru un post pentru care ești supracalificat.

Începea să înțeleagă cît de mult încerca să-și salveze căsnicia, dar Anna nu considera că Meredith merita atîtea eforturi. Important era însă că Steve credea asta.

– Mai ai și altceva de zis? îl întrebă, ridicîndu-se.

– Nu prea. Doar că te iubesc. Îţi doresc o viaţă frumoasă fără mine.

– Da, înţeleg. Am înţeles de la început. Vreau să ştii că nu am vrut nimic de la tine, în afară de cîteva clipe. Mi-ai ţinut de cald.

– Tu ai însemnat mai mult pentru mine. Să ştii că te iubesc cu adevărat.

– Şi ce importanţă are, oricum pleci, suspină ea, cu ochii plini de lacrimi. Tatăl Feliciei mi-a spus că mă iubeşte, dar nu a fost în stare să le ţină piept alor lui. Tu nu ai curajul să recunoşti că mariajul tău s-a terminat.

– Nu poţi fi sigură de asta. De aceea mă duc în California. Dacă s-a terminat, o să văd atunci ce am de făcut.

Ea dădu din cap şi porni încet către uşă, deschizînd-o. Steve ar fi vrut să o mai ţină în braţe, să o sărute, să mai facă o dată dragoste cu ea, dar o iubea prea mult. Plecă spre uşă, privind-o fix, ca să-şi întipărească în minte imaginea ei pentru totdeauna. Îi părea bine că mai aveau două săptămîni de lucru împreună, pentru că, deşi avea să fie dificil pentru amîndoi, măcar aşa putea s-o vadă.

Făcu un pas peste prag, urmărit de privirea ei. Fără un cuvînt, închise uşa. Steve se opri, aşteptînd să vadă dacă o mai deschide. O auzi plîngînd încetişor, dar nu bătu în uşă, nu sună la sonerie, nu spuse nimic. Ea nu mai deschise. După cîteva minute, Steve coborî încet scările, încercînd să-şi dea seama ce ajunsese să însemne Anna pentru el în ultimele săptămîni. Alături de ea găsise un refugiu, un sanctuar, un cămin. Acum era alungat iar în lume, exilat într-o existenţă nesigură în California.

Se duse la spital şi stătu o oră de vorbă cu Lucas, informîndu-l de plecare. Harvey era dezamăgit, dar înţelegea. Îi era recunoscător lui Steve că rămăsese cît fusese el accidentat,

însă pricepea că vrea să fie cu Merrie. Deşi îi înțelegea motivele, îi părea rău că era obligat să accepte un post sub pregătirea lui. Steve trebuia să trăiască în California dacă dorea să-şi salveze căsnicia.

– Că tot veni vorba, ce i-ai făcut Annei Gonzales? îl întrebă Lucas la sfîrşitul convorbirii.

– Nimic, de ce?

Steve se simți jenat, întrebîndu-se dacă Harvey aflase de legătura lor. Amîndoi erau convinşi că nu aflase nimeni.

– A telefonat chiar înainte să te întorci la lucru. Zicea că ai fost dur cu ea în ultimul timp, că nu v-ați înțeles şi nu mai vrea să lucreze în aceeaşi tură cu tine. M-a rugat să-i modific programul şi să fac în aşa fel să nu vă întîlniți. Am impresia că nu vrea să te mai vadă.

Ascultîndu-l pe Lucas, Steve simți aproape o durere fizică. Sperase că o s-o mai vadă în fiecare zi înainte de plecare. Dar avea dreptate. Aşa era mai bine, îşi dorea o despărțire fără probleme, şi Steve trebuia să-i respecte dorința. Se întreba ce îi va spune Feliciei şi ce va crede fetița. Poate va fi convinsă că toți bărbații le părăseau pe ea şi pe mama ei. Urîtă treabă, dar nu mai puțin urîtă era purtarea lui.

– Probabil că nu mi-am dat seama, ca un prost ce-sînt, îi mărturisi lui Harvey. Am avut cîteva zile şi nopți obositoare, fără somn, şi m-am purtat urît cu ea. Nu am fost de acord asupra unui diagnostic. Avea dreptate, fireşte, şi m-am scuzat. Dar cred că nu m-a iertat. E un medic excelent, o să-ți facă plăcere să lucrezi cu ea.

– Îmi şi place. Îmi pare rău că te pierdem, Steve. Mi-ai spulberat şansa de a mă retrage în cercetare. N-o să plec niciodată de aici. O să ne ia doi ani să te înlocuim.

– Aiurea, dar mă simt flatat. Îmi pare rău de proiectele tale de cercetare.

– Şi mie. Dacă nu iese treaba în California, întoarce-te. Te primesc cît ai clipi, după care – dus am fost. Nu mai pot.

– Îţi place însă şi o ştii şi tu. Apoi adăugă dus pe gînduri: O să-mi lipsească locul ăsta.

– Doar dacă te plictiseşti de moarte îngrijind vînătăi. O să te saturi repede, dar găseşti tu altceva. Să mă ţii la curent.

– Aşa o să fac, promise el, după care încercă să vorbească pe un ton cît mai neutru: Să ai grijă de Anna, să te porţi mai frumos cu ea decît mine.

Simţi că îi vine să plîngă.

– Şi Godzilla s-ar purta mai frumos cu ea decît tine, după ce nu ai mai dormit de trei nopţi şi ai muncit patru zile. Nici eu nu te pot suferi în momentele acelea.

Izbucniră amîndoi în rîs şi se îndreptară spre sala de operaţii. Amîndoi aveau operaţii de făcut în după-amiaza aceea. Steve se întreba dacă o va mai vedea pe Anna, dar se îndoia. Într-adevăr, nu se mai întîlniră. În următoarele două săptămîni, programul fiecăruia fu diferit, în schimburi alternative. Îşi luă mai mult liber ca să-şi facă bagajele şi să le arate apartamentul potenţialilor cumpărători. Agentul le găsise un amator la sfîrşitul primei săptămîni, dar preţul oferit era mai mic decît cereau ei. Nu prea aveau de ales, aşa că Meredith hotărîse că ar fi mai convenabil să vîndă decît să ţină un apartament gol sau să încerce să-l închirieze. Steve îşi făcuse bagajele şi le expediase la Palo Alto. În ultimele trei zile stătu la hotel. În ultima zi la spital, asistentele organizară o petrecere în cinstea lui. Anna nu era acolo. Unele asistente vărsară chiar cîteva lacrimi. Nimeni nu-şi putea imagina cum va fi fără el.

Cînd plecă din New York, ploua. Nu avea decît trusa

medicală și o valijoară. La urcarea în avion, își dădu seama că era întîi aprilie, dar nu se putea gîndi la asta. Nu își dorea decît s-o revadă pe Merrie. În ultimele două săptămîni îi fusese tare dor de Anna. Știa că făcuse totuși alegerea corectă pentru amîndoi. Dacă ar fi rămas cu ea, le-ar fi fost mai greu la sfîrșit, iar ceea ce-i spusese era adevărat. Merita mai mult decît îi oferea el. Îi dorea să găsească pe cineva deosebit, care să nu fie nici căsătorit, nici ticălos. Avea dreptul la ce era mai bun, se gîndea el pe cînd avionul se îndrepta spre vest, iar New York-ul dispărea în urmă.

19

Spre deosebire de Anna şi Steve, Cal şi Meredith nu se despărţiră nici o clipă. Între ei era o tensiune mai mare ca oricînd. Petrecură ultimul lor week-end împreună la un mic hotel din Carmel Valley, unde stătură două zile numai în pat, apoi se plimbară, ţinîndu-se de mînă şi sărutîndu-se. Noaptea rămîneau treji, discutînd ore în şir după ce făceau dragoste, dar nici un cuvînt despre viitor, fiindcă, pentru ei, nu exista.

În ziua sosirii lui Steve, Cal urma să plece la Londra. În seara de dinaintea plecării rămase pînă după miezul nopţii la Merrie acasă. Dar şi asta se termina. Ea închiriase un apartament în oraş, unde trebuia să se mute curînd.

– Aş putea spune că sper să iasă totul aşa cum îţi doreşti cu Steve, îi spuse la plecare, dar aş minţi. Nu vreau să te împaci cu el, ci să rămîi cu mine. Să îmi telefonezi în Europa ca să-mi spui ce se întîmplă.

Meredith nu-şi mai putea imagina viaţa fără el. Se simţea căsătorită cu el şi avea senzaţia că îl înşela cu Steve. Relaţia cu Cal nu era decît o iluzie, un moment suspendat în timp. Erau îndrăgostiţi, dar nu îşi luaseră un angajament serios unul faţă de celălalt. Avea responsabilităţi faţă de Steve, ceea ce ştia şi Cal. Dar asta nu-l împiedica să fie supărat pe ea că îl lăsase pe Steve să vină în California, încercînd să-şi repună căsnicia pe picioare.

Era furios pe el însuși că nu își lua un angajament serios față de ea. Era prea tîrziu pentru asta, acum trebuia să vadă ce se va întîmpla cu Steve.

– Nu pot să renunț pur și simplu la cincisprezece ani fără să-i mai acord o șansă. M-aș întreba totdeauna dacă nu cumva lucrurile ar fi ieșit altfel.

Cal își dădea seama că are dreptate, dar, într-un fel, o ura pentru că îi era atît de devotată soțului ei. Pe de altă parte, aprecia această calitate.

– Îți dai și tu seama că nu o să meargă. S-a terminat cu el, recunoaște.

Le venea greu să admită faptul că se întorcea la el, măcar pentru cîtva timp, și că legătura cu Cal se terminase. Merrie nu suporta ideea. Nici el nu o accepta. Mai mult, considera că Steve nu era bun pentru ea.

– Nu aveți nimic în comun.

– Am avut destul ca să rămînem căsătoriți în toți acești ani, îl contrazise, fără să fie convinsă de ceea ce spunea.

– Pură întîmplare. Aveți cariere care v-au ținut departe unul de celălalt de ani de zile. Nici nu sînt sigur că înțelege ce faci, sau că îi pasă, sau că știe cît de bună ești. Pierzi timpul cu el.

Își pleda cauza, dar Merrie știa că trebuia să încerce și în condițiile date. Îi era datoare lui Steve, și ei înșăși, cu încă o șansă. În loc să o respecte pentru asta, Cal era furios și se simțea respins. Cînd plecă, părea un animal rănit.

– Să ai grijă de tine, Merrie, îi spuse cu tristețe și o sărută pentru ultima dată.

Ea plînse ore în șir, iar a doua zi, cînd veni Steve, arăta de parcă ar fi fost bolnavă.

– Nu te simți bine? întrebă el îngrijorat.

– Poate că am răcit sau am o alergie.

– Arăți îngrozitor, draga mea.

Îi dădu niște antihistaminice, dar ea nu voi să le ia.

În două ore de la sosire, reuşi să facă dezordine în toată casa. Hainele rămăseseră împrăştiate peste tot, aparatul de ras în chiuvetă, iar el îi gătea cina.

Nimic nu avea aerul unei sărbători, nu se bucurau deloc. El fu chiar dezamăgit cînd auzi că închiriase un apartament în oraş. Îşi dorise o casă. În prima seară începu să vorbească iar despre copii ca parte a „procesului de reunificare". Socotea că astfel s-ar apropia mai mult.

– Nu e momentul să ne gîndim la asta, se răsti la el, întrebîndu-se pe unde era Cal.

Ar fi trebuit să fi ajuns deja la Londra. Îşi promiseseră să nu se sune şi ea încerca să reziste. Steve nu petrecuse încă nici o noapte acasă.

– Ba cred că ar fi momentul ideal să avem un copil. Te simți bine la serviciu, eu nu o să mai fiu ocupat o vreme. Dacă nu te simți bine în primele luni, o să te pot ajuta. Şi dacă rămîn la Urgențe, o să pot asista la naştere.

– Nu *vreau* să am un copil. *Niciodată,* nu înțelegi? rosti ea supărată.

Nu era convinsă nici măcar că îl dorea pe Steve, cu atît mai puțin un copil.

– Un copil mi-ar da viața peste cap, ar complica totul. Nu vreau să-mi fie rău cîteva luni. Pur şi simplu nu vreau.

– Cînd ai luat decizia asta? Presupun că dintotdeauna.

– Nu ştiu, răspunse ea, arătînd obosită.

Era cu nervii la pămînt. Se mutau, Steve se întorsese acasă, se terminase aventura cu Cal. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era un copil.

– Nu cred că am vrut vreodată să fac un copil. Dar nu voiai să auzi.

– E bine că știu acum. Cînd ne mutăm?

– În week-end-ul viitor.

Sună telefonul și ea tresări. Dar nu era decît un puști care încerca să vîndă un ziar la care erau deja abonați.

– Cred că lucrurile mele vor veni de la New York peste două săptămîni.

Steve începea luni serviciul. Meredith simțea că în jurul ei era un haos total.

Era o ușurare să se ducă la birou și îi părea bine că nu trebuia să se mute decît mai tîrziu. Tot week-end-ul primi faxuri de la Cal în care îi dădea informații despre potențiali clienți și despre laboratoarele vizitate. Dar toate aveau un ton impersonal, ea nu era decît un element în rețeaua de distribuire.

Spre sfîrșitul săptămînii arăta și se simțea îngrozitor. Nu se mai prezenta impecabil ca de obicei, era peste poate de nervoasă și avea senzația că se înecă în dezordinea creată de Steve. Uitase că viața alături de el era ca într-un cămin studențesc, că trebuia să strîngă întotdeauna în urma lui. Acum o deranja asta, pentru că făcea comparația cu Cal, care era impecabil îmbrăcat de dimineața pînă seara. Erau amîndoi la fel de ordonați.

Cum era de așteptat, mutatul fu un coșmar. Patul nu sosise încă, jumătate din farfurii erau sparte. Nu aveau unde să doarmă, să stea sau să mănînce.

– Iubito, nu te supăra. O să ne descurcăm pînă cînd ne vin lucrurile de la New York. O să mîncăm din farfurii de carton și o să cumpăr o canapea.

Meredith nu intenționase să trăiască așa înainte de a se muta la Palo Alto. O indispunea deja ideea să petreacă o oră în

trafic pînă acolo. Duminică noaptea mîncau pizza pe jos, cu mîna, şi se surprinse că îi este dor de cei trei copii. Nu îi spuse însă nimic lui Steve. Nu ar fi putut să-i explice ce simţea.

Cînd începu serviciul, tensiunea dintre ei crescu. Îl minţiseră, nici măcar nu era medic, chiar şi asistentele aveau mai multe responsabilităţi decît el. În primele două săptămîni nu se ocupă decît de hîrtii şi internări. Era o situaţie oribilă, dar nu se plîngea. Cînd Meredith se întorcea seara acasă, obosită, îl găsea în faţa televizorului, cu berea în faţă, prea deprimat ca să gătească ceva. Trăiau doar cu mîncare chinezească comandată de la restaurant, pizza şi *burrito*.

– Nu se mai poate aşa, spuse ea într-o seară, la sfîrşitul unei zile îngrozitoare la birou. Steve trebuise să se ocupe de un puşti de patru ani a cărui mamă năştea. Nu poţi să suferi locul tău de muncă. Eu nu suport ideea mutatului.

– Şi o să ajungem să ne urîm, termină el propoziţia.

– Nu am spus asta.

– Nici nu trebuie. Cînd vii seara de la serviciu eşti furioasă şi-ţi verşi nervii pe mine. Ce s-a întîmplat cu tine?

Nu putea să-i răspundă. Adevărul este că îi era dor de Cal, iar adaptarea la viaţa cu Steve era mai grea decît se aşteptase. Se schimbase după cinci luni şi jumătate fără Steve şi două luni cu Cal. Nu mai era acelaşi om ca la New York. Acum o irita tot ce făcea Steve.

– Nu pot să sufăr să trăiesc ca în tabără şi să fac naveta în fiecare dimineaţă la Palo Alto.

– Iar eu îmi urăsc slujba şi apartamentul ăsta. Întrebarea e ce ne mai place unul la celălalt. Îmi plăceau multe lucruri la tine, Meredith. Cum gîndeşti, cum arăţi, răbdarea ta, simţul umorului. Acum, tot timpul eşti nefericită şi otrăveşti totul.

Meredith recunoștea că are dreptate și se simțea vinovată.

– Îmi pare rău. O să mă schimb, ai să vezi.

Dar nu se schimbă. Cînd Cal s-a întors din Europa după patru săptămîni, lucrurile s-au înrăutățit. Se purta cu ea de parcă ar fi fost o străină sau un dușman. Era ca și cum ar fi rupt orice relație cu ea. Meredith sperase că vor rămîne prieteni, ca la început. Acum își dădea seama cît de multe se întîmplaseră între ei. Prea multă iubire, dezamăgire și pierdere. Cal era furios că din cauza ei se terminase totul, dezamăgirea se transformase în mînie. Timpul petrecut în Europa îi accentuase sentimentele, iar acum se simțea aproape ușurat să își poată vărsa nervii pe ea. Părea să se simtă bine cînd făcea asta. Se lua tot timpul de ea, îi cerea rapoarte și proiecte de zece ori pe zi, o contrazicea întruna. Aproape se certaseră pe față într-o ședință, după care îi făcu scandal și se simți mizerabil.

– Puțin îmi pasă dacă nu ești de acord cu mine, Cal. Dar putem discuta în particular, nu mă umili în public.

– Exagerezi, Meredith, replică el scurt și ieși valvîrtej din birou.

Și el exagera însă și toată lumea observase. Cei din firmă nu cunoșteau motivele purtării lui, dar începeau să se întrebe dacă nu o va da afară. Și Meredith își punea aceeași întrebare. Părea că vrea să se răzbune pe ea. De fapt, el era supărat pe sine că nu o ceruse în căsătorie pentru că era prea speriat ca să aibă o relație serioasă. Nu era sigur că s-ar fi schimbat ceva, pentru că-i era credincioasă lui Steve, dar se întreba dacă nu s-ar fi simțit mai bine. Și mai mult ca orice, detesta să piardă.

– Pari foarte bine dispusă, comentă Steve sarcastic cînd Merrie se întoarse acasă.

Replica lui umplu paharul și furtuna izbucni.

– Nu sînt veselă deloc, spuse ea dur, punînd servieta jos.

Am avut o zi mizerabilă. Îmi urăsc slujba şi am avut o pană pe autostradă. Tu ce ai mai făcut?

– Mai bine decît tine. Dar nu cu mult. Am avut un pacient cu hemoroizi, i-am scos unui puşti gumă din ureche şi am pus în ghips un deget rupt. Mă aştept să primesc premiul Nobel în orice moment.

Era la a cincea bere. Încă nu li se adusese mobila.

– Nu ar fi mai bine să ne mutăm la un hotel pînă vin bagajele?

– Pentru că sîntem prea răsfăţaţi să dormim pe podea cîteva săptămîni? Exista viaţă înainte să fie inventate paturile şi canapelele.

– Nu mai am chef să trăiesc ca într-o tabără.

Nu era dispusă să facă asta pentru nimeni. Era furioasă pe Cal pentru că se purta ca un copil alintat şi îi făcea zile amare la birou. Nimic nu mergea bine pentru ea.

– M-am săturat de purtarea ta, îi reproşă Steve, privind-o aspru, iar ea îi întoarse privirea.

– Îmi pare rău, nu mă pot purta mai frumos. Încerc, dar e greu. O să mă omoare naveta asta. De ce nu vrei să găsim o casă în Palo Alto?

– Pentru că nu se învîrte totul în jurul serviciului tău nenorocit. Dacă o să fac rost vreodată de un post cum trebuie, o să fie mai bine dacă am să locuiesc în oraş. Nu am cum să fac o oră pe drum ca să ajung la pacienţii mei.

– Cred că un puşti cu gumă de mestecat în urechi poate să aştepte o zi sau două.

Nu-i stătea în fire să răspundă astfel. Steve ieşi furtunos din apartament, iar cînd se întoarse era beat de-a binelea. Băuse trei pahare cu tequila şi un coniac. Meredith nu comentă nimic, prefăcîndu-se că doarme. Plînse înainte să se întoarcă el. Nu aşa voia să trăiască. Nu mai exista între ei nici un fel de camaraderie, de

înțelegere sau de prietenie. Făceau rar dragoste şi, cînd se întîmpla, erau ca doi străini. Amîndoi o duseseră mult mai bine cu ceilalți parteneri, dar, din nefericire, nici unul nu recunoştea. Se complăceau în starea lor nefericită, însingurată, iar zidurile dintre ei deveneau tot mai înalte. În mai fu şi mai rău. În ciuda vremii frumoase, viața lor era înnorată. Se evitau în cea mai mare parte a timpului.

Nu a urmat o mare consolare cînd a sosit în sfîrşit mobila, care părea o relicvă dintr-o lume pierdută, nepotrivită apartamentului de acum, care nu-i plăcea deloc lui Meredith.

La sfîrşitul lui mai erau gata să se strîngă de gît, iar ea să gîndea să-şi dea demisia. Îi era din ce în ce mai greu să lucreze cu Callan.

– Ce vrei de la mine? o întrebă Steve într-o seară. Am venit aici să ne refacem relația. Am acceptat un post pe care nu pot să-l sufăr ca să fiu cu tine. Am renunțat la tot ce-mi era drag în New York. Iar tu eşti supărată pe mine de cînd am ajuns. De ce mă urăşti atît de mult, Merrie?

Tragedia era că îl ura pentru că nu era Callan. Nu voia să-l urască, doar că nu-l mai iubea şi nu putea să recunoască. Era supărată pe toată lumea, mai ales pe ea însăşi, pentru ce se întîmplase. Timpul trecuse furtunos peste ei şi acum nu-l mai putea regăsi. În jurul ei nu erau decît frînturile căsniciei lor.

– Nu te urăsc, Steve, spuse ea cu o voce calmă. Sînt doar nefericită.

– Şi eu, răspunse el trist.

A doua zi, cînd se întoarse de la serviciu, o aştepta. Ca în zilele lor bune, îi pregăti cina. Turnîndu-i un pahar cu vin la sfîrşitul mesei, îi comunică pe un ton ferm hotărîrea pe care o luase:

– Plec, Merrie.

Era liniştit şi semăna mai mult cu omul cunoscut de ea. Nu-l

mai văzuse aşa în ultimele două luni. Se purtaseră oribil unul cu celălalt. Dar era o distanţă prea mare şi prea multă dezamăgire.

– Unde te duci? păru ea nelămurită.

Dar el nu mai era derutat; luase o decizie – nu era fericit, ci mulţumit.

– Mă întorc la New York.

– Cînd?

– Mîine.

– Mîine? De ce?

Era şocată.

– Pentru că totul s-a terminat. Sîntem amîndoi conştienţi de acest lucru, dar nu avem curajul să luăm măsuri. Nu mai merge. Nu ştiu ce o să faci în legătură cu slujba ta. Tu trebuie să hotărăşti dacă nu îţi mai convine. Dar eu nu mai stau aici. Şi nu mai putem rămîne căsătoriţi.

– Vorbeşti serios?

Era uimită. Îl tratase ca pe un sac de box, dar nu-i trecuse o clipă prin cap că ar putea-o părăsi.

– Cît se poate de serios.

– Dar ce faci cu serviciul?

– Mi-am dat demisia azi-dimineaţă. Aş fi mai folositor la Crucea Roşie. Nu îmi vor duce dorul.

– Te întorci la Traumatologie?

– Nu cred. Am dat nişte telefoane. M-ar interesa să fac ceva *pro bono* un timp, poate să muncesc într-o ţară subdezvoltată, ca Appalachia, de exemplu. Nu ştiu încă. O să vorbesc cu ei cînd mă întorc, să văd unde sînt de folos.

– Dar ţie nu-ţi plac chestiile astea, îi reaminti ea, iar el zîmbi trist.

I se părea la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar nu-i mai aparţinea. O pierduse, fără să-şi dea seama, cînd plecase de la

New York. Dar acum știa. În sfîrșit, privea lucrurile în față. Era nevoit.

– Cred că am crescut, spuse liniștit, și mi-ar plăcea să fac asta o vreme și să simt că am o contribuție mai importantă, nu doar că peticesc trupuri sfîrtecate.

– Dar ce o să se întîmple cu noi?

– Nu cred că mai sîntem un cuplu. De fapt, sînt sigur de asta. Este, de altfel, motivul pentru care plec.

– Nu vreau să pleci, izbucni ea în lacrimi, întinzînd speriată brațele spre el. Era tot ce avea pe lume, aici nu mai avea pe nimeni. Nici pe Cal nu-l mai avea, doar pe Steve, care-i spunea că totul se terminase. Era înspăimîntată.

– Nu pot rămîne aici, Meredith. Nu e bine pentru nici unul dintre noi.

– Vrei să-mi dau demisia și să vin cu tine?

– Nu, nu vreau. Viața ta e aici, a mea, nu. Oriunde m-aș afla, dacă ai vreodată nevoie de mine, fac orice ca să te ajut. Nu se uită așa ușor cincisprezece ani. Dar nu mai pot continua. S-a sfîrșit.

Era calm și ușurat. Știa că, după ce o să se obișnuiască cu ideea, și ea se va simți la fel.

– Îmi pare rău, iubito, spuse el blînd.

– Nu mă părăsi.

– Nu spune asta.

Ocoli masa și o luă în brațe, dar nu mai putea fi convins să se răzgîndească.

– Cînd pleci?

– Mîine dimineață.

– Ce se întîmplă cu investițiile noastre, cu banii pe care i-ai dat pentru apartament? Nu poți să dispari așa, trebuie să ne sfătuim, să vedem cum rezolvăm lucrurile. Ai vorbit cu un avocat? continuă ea șocată.

– Nu. Poţi să faci ce vrei cu banii, nu vreau să rezolv nimic. Tu i-ai cîştigat, sînt ai tăi, eu nu îi vreau. Te doream numai pe tine, dar s-a terminat.

– Nu pot să cred. Chiar vorbeşti serios? îl întrebă îngrozită.

– Da. Trebuia să facem asta mai demult, de cînd tot găseai scuze să nu vii la New York. Nu voiam să văd ce se întîmpla, şi nici tu.

Nu o întrebă dacă mai existase cineva în viaţa ei, deşi bănuia că aşa se întîmplase. Dar acum nu mai era. Meredith părea la fel de singură şi de nefericită ca şi el. Nu-i povesti nici de Anna, pentru că nu mai era important şi nu voia să o rănească. În ceea ce-l privea, căsnicia lor se terminase, iar Anna aparţinea trecutului, fără vreo influenţă asupra soartei mariajului lor. Ea încercase să-l ajute, să-l salveze, dar fusese imposibil. Se simţea uşurat să recunoască în sfîrşit acest lucru.

Meredith îi plînse în braţe toată noaptea, iar a doua zi se învoi de la serviciu motivînd că este bolnavă. Rămase cu el pînă la plecare. Cînd Steve ieşi din casă, fu un moment oribil pentru ea. Plîngea, iar el o ţinu în braţe mult timp, dar pînă la urmă spuse că trebuie să plece. Nu voia să piardă avionul. Jos îl aştepta un taxi.

– Te iubesc, Steve, spuse ea, îmi pare rău.

Era aproape incoerentă.

– Şi mie.

O sărută pentru ultima dată, îşi luă geanta şi se grăbi să urce în maşină. Îi făcu semn cu mîna, iar ea se uită după el de la fereastră. Cînd dispăru, rămase locului, nevenindu-i să creadă că nu mai era acolo. Se terminaseră cincisprezece ani din viaţa ei. Nu avea pe nimeni, nici pe Cal, nici pe Steve. Nu se putea bizui decît pe ea însăşi. Steve se îndrepta spre o viaţă nouă. Stînd la fereastră, simţi că ea nu mai are nimic.

20

Meredith rămase acasă cîteva zile, iar cînd se întoarse la birou, era neobişnuit de tăcută. Cal se purta la fel de urît cu ea ca şi pînă atunci, dar ea nu mai protestă. Viaţa ei personală nu-l mai privea. Nu avea să-i vorbească decît în legătură cu afacerile.

Cînd se mai linişti după şocul provocat de plecarea lui Steve, începu să-şi dea seama că avusese dreptate. Nu mai erau un cuplu adevărat de luni de zile şi era necesar să recunoască acest adevăr.

Se mai calmă şi reuşi să-şi vadă mai bine de treabă. Steve o sunase din New York ca să se asigure că se simţea bine. Îi spuse că locuia la nişte prieteni şi îi lăsă numărul de acolo. Oricît de singură s-a simţit peste noapte, nu i-a telefonat. Avea dreptul la o viaţă nouă, iar ea îşi dădea seama că trebuie să-şi revină.

Se gîndea să-şi dea demisia de la Dow Tech şi să se întoarcă la New York, dar amînă decizia cu o lună, să vadă dacă se îmbunătăţesc lucrurile între ea şi Callan. Părea încă supărat pe ea, dar ea nu mai ceda cînd era dezagreabil, îi răspundea ferm. Cal începea să-şi dea seama că nu se poartă cum trebuie şi îşi revenea treptat. Se reinstaura încet respectul, poate chiar prietenia de la început.

La trei săptămîni după plecareă lui Steve, o rugă să îl ajute

să primească niște analiști londonezi. Nu prea dorea să iasă seara cu el, dar Cal i-a spus că luau masa în oraș, așa că i-ar fi ușor să vină și ea. Făcuse rezervările la restaurant și urma să vină să o ia de acasă. Ea refuză, spunînd că vine direct acolo, dar el insistă.

Cina decurse foarte bine, Cal părea relaxat. Ea purta o rochie nouă, se tunsese în dimineața zilei respective și începea să se simtă iar bine. Redevenise ea însăși, cum era înainte să-l cunoască pe Cal, iar el își dădea seama de asta. Se purtă plin de respect în timpul cinei, și era aproape plăcut. La finele serii o conduse acasă.

– Ce mai face Steve? o întrebă din politețe cînd ajunseră în fața blocului. Îi place noul loc de muncă?

– Da, foarte mult, răspunse ea, și îi mulțumi pentru cină. Ce mai fac copiii?

Cal îi spuse că vor pleca să petreacă cîteva zile cu mama lor. Era sfîrșitul lui iunie și școala se terminase. Meredith nu-i dezvălui cît de dor îi era de ei și nici nu se interesă dacă întrebaseră de ea. Nu mai făceau parte din viața ei, la fel precum problemele ei nu mai erau treaba lui.

– Te-ai adaptat vieții din oraș? o întrebă înainte să coboare din mașină.

– E ceva mai dificil să fac naveta, dar îmi place apartamentul.

Nu spunea adevărul, dar el nu avea dreptul să pună întrebări. Fusese obligată să se obișnuiască cu multe – cu singurătatea, cu divorțul. Angajase un avocat și începuse procedura de divorț, care era foarte simplă. Steve nu-i cerea nimic; plecase cu mîna goală din proprie voință.

– Mi-ar plăcea să-l vizitez odată, continuă, conducînd-o pînă la ușă.

Meredith avu intenția să-l întrebe de ce dorea așa ceva, dar se abținu.

– Poate vii să bem ceva data viitoare cînd ești în oraș, îl pofti ea, dar doar de dragul conversației, fără să aibă intenția de a materializa invitația.

– La ce etaj e apartamentul tău?

Clădirea era plăcută, dar nu nemaipomenită, situată în cartierul Pacific Heights.

– La ultimul, răspunse ea, dîndu-și seama că se făcuse noapte.

– Steve e la muncă?

– Nu, fu ea sinceră, e la New York.

Nu conta dacă el afla adevărul, totul se terminase între ei.

– De fapt, ezită ea, nu mai stă aici. Divorțăm. A plecat luna trecută și s-a întors la New York. Are de gînd să lucreze *pro bono* într-o țară subdezvoltată.

Cal o privi de parcă i-ar fi dat o palmă.

– De ce nu mi-ai spus, Meredith?

– Nu am crezut că e important.

– Cîndva ar fi fost, îi reproșă.

Părea jignit că nu-i spusese, dar asta îi spunea că ea nu așteaptă nimic de la el, ceea ce era adevărat.

– Asta se întîmpla acum cîteva luni, Cal. Am avut o înțelegere. Legătura noastră trebuia să se termine cînd se întorcea Steve. Nu ai spus niciodată că ai dori mai mult de atît. Nu am vrut să mă arunc de gîtul tău după ce a plecat.

După ce Steve o părăsise, își dăduse seama că nu mai căuta o simplă aventură, ci o relație adevărată, cu un bărbat care să se angajeze total.

– Nu mi s-a părut corect să te chem cînd a plecat Steve. Iar tu ai fost foarte supărat pe mine după ce s-a terminat.

– Eram rănit şi furios pe mine însumi fiindcă am fost atît de prost. Mi-era frică să-mi iau un angajament serios. Probabil a fost mai simplu să te las cu el, oricît de mult te iubeam. Tu oricum l-ai fi urmat.

Ea aprobă dînd din cap. Nu putea nega.

– Şi dacă nu aş fi făcut asta? S-ar fi schimbat ceva? Nu vrei o relaţie stabilă, Cal, doar tu mi-ai spus. Îţi respect decizia.

– Probabil că ţi-a fost tare greu în ultimele trei luni, deveni el înţelegător, fără să nege ce spusese despre relaţia dorită.

Aproape îi dădură lacrimile cînd îl auzise spunîndu-i că o iubeşte, dar nu voia să plîngă în faţa lui.

– N-a fost uşor deloc, dar am învăţat multe. Nu numai despre Steve, ci şi despre mine, cine sînt şi ce vreau.

El sesiză că devenise mai blîndă.

– Tu ce vrei, Merrie? întrebă el, privind-o atent. Părea schimbată şi îi plăcea.

– Multe. Sinceritate, un om adevărat şi o relaţie reală. Am greşit şi am plătit un preţ ridicat. Acum sînt dispusă să mă dedic omului pe care l-aş iubi şi vreau pe cineva care să facă acelaşi lucru pentru mine. Nu numai cînd ne merge bine, zîmbi ea distant. Poate că într-o zi voi avea şi copii, cine ştie. Aveai dreptate. Cu Steve nu ar fi mers. Eram prea diferiţi, şi cred că ştiam asta. Mă gîndeam să mă întorc la New York, adăugă ea, spre surprinderea lui. Ţi-aş fi spus oricum peste cîteva săptămîni. Nu aici mi-e locul.

– Credeam că îţi place.

Callan părea afectat de spusele ei.

– Şi eu am avut aceeaşi impresie, dar cred că am luat o hotărîre greşită cînd m-am mutat în California.

Decizia o costase căsnicia. Dacă ar fi rămas la New York, poate ar fi fost încă măritată cu Steve, dar acum era prea tîrziu.

Simțise o nevoie imperioasă să vină aici și forțe irezistibile o despărțiseră de Steve.

– Sînt sigur că nu ai face bine dacă te-ai întoarce, declară el ferm.

– Să nu-ți faci griji, îți las destul timp să găsești pe altcineva, nu ca Charlie.

– Știu, dar mă gîndeam la tine.

– O să te anunț ce hotărăsc.

– Vreau să contribui și eu la decizia ta. Hai să discutăm.

– Mai bine nu, replică ea liniștită. Nu mai avem despre ce să discutăm, nu-i așa?

– Credeam că sîntem prieteni.

Se simțea rănit și debusolat de ceea ce spusese ea.

– Și eu credeam asta, dar poate că nu e așa.

– Ai făcut lucruri minunate pentru mine, Meredith, nu numai în afaceri, ci și în viața mea personală. Eram foarte supărat cînd te-ai întors la Steve. Știi asta.

– Da, răspunse ea tristă, și aveai tot dreptul, pentru că te-am pus într-o situație dificilă.

– Eram conștient de ceea ce se întîmplă, dar nu știam ce o să iasă. Nici tu, de altfel. Credeam că o să vă împăcați. Mă mir că nu s-a întîmplat așa.

– Mi-era prea dor de tine, zîmbi Meredith. M-am schimbat prea mult de cînd am plecat de la New York. M-am maturizat aici. În parte și datorită ție.

– Mi-am dat seama. Ar fi nepotrivit să te întreb dacă ești liberă mîine să luăm cina împreună?

– Nu nepotrivit, dar fără rost. Am mai bătut o dată calea asta și am renunțat. De ce să reîncepem?

– Pentru că vreau să vorbesc cu tine, răspunse el privind-o intens.

– Nu. Despre ce am vorbi, Cal? Despre frica ta de relații

stabile? Despre motivele pentru care oamenii nu ar trebui să aibă încredere unul în celălalt, că nu pot conta unul pe altul? Le ştiu, le-am înţeles. Am avut o legătură, s-a terminat. Hai s-o lăsăm aşa.

– Nu-mi dai nici o şansă.

Meredith rîse uşor:

– Fac eforturi în sensul ăsta. Nu vreau să te las să mă derutezi iar.

Nu mai era dispusă să reia legătura cu el şi să rişte să se rănească iar unul pe celălalt. Se simţea mai înţeleaptă şi mai precaută.

– Lasă-mă măcar să încerc, surîse el, şi ea văzu imaginea bărbatului de care se îndrăgostise.

Dar nu mai voia să-l vadă. Şi Steve, şi Cal dispăruseră din viaţa ei. Nu mai dorea decît să fie privită ca un angajat.

– Te sun mîine, nu se dădu el bătut.

Ea îşi propuse să nu răspundă la telefon, îi mulţumi pentru cină şi îl lăsă pe trotuar. Urcă în apartament, iar Cal aşteptă pînă văzu luminile aprinzîndu-se, după care plecă. Îl privi de la fereastră, gîndindu-se la ce-i spusese. Nu intenţiona să ia cina cu el, nu avea nici un rost. Din punctul ei de vedere, relaţia lor se terminase.

O sună a doua zi, cum îi promisese, şi ea îi spuse că e ocupată. Noaptea tîrziu îi telefonă din nou, dar ea nu răspunse. Nu avea nimic să-i spună şi nu voia să audă nimic de la el. Se simţea straniu de liniştită lăsînd telefonul să sune.

Duminică dimineaţă ieşi să se plimbe şi îl găsi aşteptînd-o pe stradă.

– Ce cauţi aici, Cal? se miră ea.

El rîse:

– Te aşteptam. Dacă nu îmi răspunzi la telefon şi nu vrei să

iei masa cu mine, nu-mi lași altă alternativă decît să bîntui pe aici ca un delincvent juvenil.

– Am fi putut discuta la birou.

– Nu e vorba de afaceri.

– De ce nu? Mă pricep.

– Știu. Amîndoi ne pricepem la asta, numai în viața personală nu ne descurcăm. Cel puțin așa e în cazul meu. Cred că tu ești mai pricepută, ai mai multă experiență. Eu nu sînt atît de curajos ca tine. De fapt, am fost foarte speriat în ultimii nouă ani tocmai de ceea ce reprezinți tu. Iubire, înțelegere, o viață împărțită cu altcineva în care să ai încredere, vulnerabilitate... Te iubesc, Meredith, întoarce-te la mine. Învață-mă cum să mă schimb.

Părea vulnerabil. Simțea nevoia să îl ia în brațe, dar nu o făcu.

– Cum aș putea să te învăț ceva cînd mi-am distrus viața? întrebă cu lacrimi în ochi.

– Nu ți-ai distrus-o. Ai făcut ce se cuvenea. Cred că amîndoi eram speriați. Simțeam că înnebunesc cînd te-ai întors la Steve. Am fost ca turbat în Europa.

– Nici aici nu a fost prea bine. Bietul Steve, i-am făcut viața amară.

– De asta te-a părăsit?

– Nu, ci pentru că și-a dat seama că nu ne mai iubeam. A avut destul curaj să facă ceva, pe cînd eu nu. A avut dreptate, dar mie mi-a luat destul timp să înțeleg.

– Și la mine a durat pînă să pricep cît de mult însemni pentru mine, Merrie... și a rămas la fel. Încă te iubesc.

– Și după asta cum rămîne? Stăm împreună cîțiva ani, prea speriați să ne întindem mîna unul altuia. Îmi doresc mai mult de atît, Cal. Am nevoie de mai mult.

– Și eu. Îți întind o mînă chiar acum. Dă-mi o șansă. Hai

să încercăm. Cred că o să meargă de data asta. Data trecută nu a fost aşa de rău.

– Şi dacă merge?

– Ne căsătorim.

Meredith îl privi fix, încercînd să conştientizeze ce-i spunea. Dar el nu terminase.

– De fapt, vreau să mă căsătoresc cu tine chiar acum, adăugă el speriat, dar hotărît.

– De ce?

Rămase uimită pe trotuar, întrebîndu-se ce voia să spună.

– Pentru că te iubesc, de asta. Nu ăsta-i motivul întotdeauna?

– Nu ştiu, Cal, ăsta e?

Începu să plîngă, iar el o îmbrăţişă.

– Nu am încetat nici o clipă să te iubesc. Am încercat să te urăsc, dar nu am reuşit. Mi-era atît de dor de tine, încît credeam că am să mor.

– Şi eu la fel, şopti ea, dorindu-şi să-l creadă şi temîndu-se în acelaşi timp.

– Mărită-te cu mine, Merrie, te rog.

– Dar dacă nu merge? murmură Meredith.

Văzuse de curînd cum cincisprezece ani din viaţa ei se duseseră pe apa sîmbetei şi era greu să mai aibă încredere. Dar în adîncul sufletului îşi dădea seama că trebuie. De fapt, nu avusese o altă şansă de la început. Fusese atrasă spre el de ceva atît de puternic, de real şi de profund încît nici unul nu rezistase.

– O să meargă, să ştii, îi spuse, ţinînd-o în braţe. Este ceea ce trebuia să ni se întîmple, şi e bine că ne dăm seama de asta.

Ea aprobă, dînd din cap, iar el se aplecă şi o sărută. Plecară ţinîndu-se de mînă şi discutînd plini de însufleţire despre planurile lor de viitor. Ea surîdea.

21

Când Steve coborî din avion la New York, se duse direct la o agenţie să caute de lucru aşa cum îşi propusese. Aflase despre această agenţie de la un medic pe care îl cunoscuse în facultate. Era un local mic, cu o firmă simplă. Arăta la fel de rău ca şi locurile unde îşi trimiteau clienţii. Îi dădură o broşură, o listă lungă cu ţările în care activau şi o descriere a posturilor oferite. I se păru că ar fi potrivit pentru el. I se spuse că va dura pînă cînd îi vor analiza cererea. Nu avea nimic de făcut şi nu se grăbea să ajungă nicăieri. Se gîndise să-l sune pe Harvey Lucas să-l salute, dar nu se simţea pregătit să vorbească despre ce se întîmplase în California, aşa că nu-i telefonă.

Se instală la un prieten din facultate şi îşi petrecu timpul plimbîndu-se şi vizitînd muzee. Pentru prima dată, de mulţi ani, avea timp liber. Se duse la plajă, văzu cele mai noi filme. Se gîndea tot timpul să o sune pe Anna, dar considera că e mai bine să lase închis acest capitol.

La sfîrşitul lui iunie primi un telefon de la agenţie. Îi analizaseră cererea şi aveau mai multe posturi pentru el – în Peru, Chile, Kentucky şi Botswana. Părea dificil, dar interesant. Alese Kentucky. Nu mai simţea nevoia să fugă de Meredith. Peste patru zile trebuia să semneze un contract pe doi ani.

Ştiind că va pleca, se hotărî să-l sune pe Harvey Lucas,

după care decise să-i facă o vizită Annei. Voia să-şi ia rămas-bun de la ea, să-i spună cît de rău îi părea că fusese atît de dur cînd plecase în California. Nu intenţiona să reînnoiască legătura dintre ei, nu avea nici un drept. Dorea doar să se asigure că îi merge bine şi, poate, să o vadă pe Felicia. Îi era dor de amîndouă şi nu îşi putea ierta că nu-şi luase rămas-bun de la fetiţă. Nu era corect să dispară din viaţa unui copil fără nici o explicaţie. Iar faţă de mama ei se purtase şi mai rău.

Era o zi caldă şi frumoasă de vară. Încă nu se instalase canicula, oamenii erau mai veseli ca de obicei. Telefonă să vadă dacă era acasă şi femeia care avea grijă de copil îi spuse că se va întoarce după ora trei. Aşteptă pînă la cinci, bănuind că, dacă o sună, nu o să vrea să-l primească.

Luă un autobuz pînă pe Broadway şi merse spre vest, pe Strada 102, pînă ajunse la clădirea pe care o recunoştea. Totul părea un pic mai frumos în soarele de vară. Dar nu-i plăcea că Anna era nevoită să trăiască aici.

Era gata să apese pe butonul soneriei cînd doi tineri în tricouri şi pantaloni se apropiară de el. Păreau că vor să-i pună o întrebare. Unul dintre ei îi spuse ceva lui Steve, care se întoarse spre ei.

– Îmi pare rău, nu am auzit ce ai spus.

Se gîndea la Anna. Lipsise din New York destul ca să nu mai fie prudent.

– Am zis să-mi dai portofelul, nenorocitule!

Steve îi privi o clipă derutat, fără să ştie dacă să facă ce îi cereau sau să le spună să-l lase în pace. Cînd îl văzu că ezită, cel de-al doilea bărbat scoase un pistol. Primul avea un cuţit.

– Uşurel, băieţi. Vi-l dau, dar nu e mare lucru în el.

Duse mîna spre buzunar, dar îi tremurau degetele. Îl scoase şi i-l dădu celui cu cuţitul. Cel cu arma, mai tînăr, părea nervos.

– Hai mai repede, că nu aşteptăm toată ziua după tine.

Cel cu cuțitul înşfăcă portofelul, iar în timp ce Steve se uita la el, fără nici un avertisment, celălalt îl împuşcă de la mică distanță în piept. Steve scoase un geamăt şi, instinctiv, apăsă pe butonul soneriei, după care alunecă încet pe scări.

Rămase întins cu fața în jos, nemişcat. Una cîte una, începură să se deschidă ferestrele. Auzi ca prin vis strigăte deasupra lui, dar nimeni nu-i putuse opri pe cei doi agresori, care fugiseră.

Auzea voci, după care cineva îl întoarse cu fața în sus, apoi leşină.

Nu mai era conştient cînd oamenii coborîră în fugă din clădire şi niciodată nu a aflat că cineva a chemat-o pe Anna. Toți ştiau că ea e doctor. Cînd a venit cu o mică trusă medicală, l-a găsit înconjurat de lume. I se spusese că cineva fusese rănit. Ea auzise împuşcătura, dar crezuse că a explodat un cauciuc. În timp ce-l examina, auzi sirenele ambulanței pe care o chemase cineva. Apoi îi văzu fața şi înțelese că venise să o vadă.

Cînd sosi ambulanța, ținea apăsată o compresă pe rană. Îi informă pe paramedici asupra situației şi le spuse ce-i trebuie. Îl urcară pe targă şi ea rugă un vecin să aibă grijă de Felicia.

– Veniți şi dumneavoastră? o întrebară paramedicii.

Le dădu numele secției de Traumatologie la care lucra, iar ei acceptară să îi ducă acolo. Steve era în continuare leşinat şi sîngera abundent. Îi puseră o perfuzie, iar ea încerca să apese rana ca să oprească sîngerarea. Se întreba ce căuta el acolo. Nu avusese nici o veste de la el în ultimele trei luni şi nu se aştepta să-l mai vadă.

Presiunea sîngelui era în scădere cînd ajunseră la spital. Din fericire, Lucas era de gardă. Îi explică ce se întîmplase, ce ştia şi ea, şi Harvey se pregăti repede de operație. Anna rămase cu Steve şi cu toată echipa de la Traumatologie care îl preluase de la ambulanță.

– Ştie cineva cum îl cheamă? întrebă o asistentă.

– E Steve Whitman, răspunse Anna, pămîntie la faţă.

– Ce naiba caută aici? Credeam că e în California, comentă o altă asistentă, tăindu-i hainele.

– Se pare că s-a întors, se răsti Anna, încercînd să-şi îmbrace halatul în drum spre sala de operaţii, şi are o gaură de dimensiunile statului Texas. Nu vă puteţi mişca mai repede?

– Ne mişcăm... ne mişcăm...

Dar Steve era din ce în ce mai slăbit şi Anna îşi dădea seama de asta.

Ajunseră în sala de operaţii, unde îi aştepta Lucas, care îşi pusese masca şi mănuşile.

– Nu mai are mult de trăit, Harvey, şopti Anna, şi se duse să se spele pe mîini. Ar fi vrut să rămînă cu Steve, dar şi să-l asiste pe Lucas, aşa că trebuia să se spele.

Cînd se întoarse, presiunea lui continua să scadă şi fusese intubat. Nu era conştient, nu ştia că prietenii lui se luptau să-l salveze.

– Ce naiba s-a întîmplat? întrebă Harvey, căutînd glonţul.

– Cred că venea la mine, răspunse Anna scrîşnind din dinţi, şi cineva l-a împuşcat.

– Eşti o femeie periculoasă, glumi Harvey, negăsind glonţul. Încercau să pompeze sînge cît mai repede posibil.

– Şi e un ticălos, adăugă ea, izbucnind în plîns.

Îl rugă pe Lucas să o lase să încerce şi ea.

– Sînt foarte pricepută.

– Mi s-a spus.

Preluă conducerea operaţiei şi începu să caute glonţul, pe care-l şi găsi cu un strigăt de bucurie. Dar nu reuşi să-l disloce decît după douăzeci de minute. De-abia după o oră opriră

hemoragia. După trei ore de operație, Harvey o lăsă pe Anna să închidă și să-l coasă. Starea lui Steve era în sfîrșit stabilă.

– Cred că o să scape, afirmă Harvey.

Steve fu dus în salonul postoperator.

Lucas se uită pătrunzător la Anna.

– Doamnă doctor Gonzales, arătați înfiorător.

– Mulțumesc, domnule doctor Lucas.

Era tot pămîntie la față și îi tremurau genunchii acum, la sfîrșit. Se duse la căpătîiul lui Steve, care se trezi de-abia după două ore, încă amețit. Văzînd-o lîngă el, îi zîmbi.

– Anna? Veneam să te văd, șopti el.

– Nu ai mai ajuns, îi întoarse ea zîmbetul printre lacrimi. Crezuse că nu îl va mai vedea vreodată. Fusese convinsă că o să moară.

– Ce s-a întîmplat?

– Cineva te-a împușcat.

– În ce cartier liniștit stai! glumi el, făcînd-o să surîdă.

– Ce făceai acolo?

Știa răspunsul.

– Am venit să-mi iau rămas-bun.

– Ți-ai luat rămas-bun acum trei luni, îl contrazise ea pe un ton blînd.

Steve adormi din nou, apoi se trezi și continuă discuția.

– Voiam să o văd pe Felicia. Mi-e dor de ea.

– Și ei de tine.

Hotărî să-i spună adevărul:

– Și mie, chiar dacă ești un ticălos.

Steve surîse.

– Divorțez și plec în Kentucky.

Anna se încruntă auzindu-l.

– Cred că aiurează, vorbi către una dintre asistente.

– Am auzit ce ai spus. E adevărat... divorţ... Kentucky, insistă el slăbit.

– Nu mai vorbi, îmi explici totul mai tîrziu. Încearcă să dormi acum, şopti ea.

Era încă îngrijorată de starea lui.

– Mă doare în piept.

– Nu te mai plînge atît. Te-a operat un doctor minunat, rînji ea, privindu-l.

– Cine?

– Eu. Aveai un ditamai glonţul în tine. Acum taci şi dormi, că te pocnesc.

– Te iubesc, Anna, murmură, dar ea îl auzi.

Se aplecă aşa ca să o audă numai el:

– Şi eu te iubesc.

– Căsătoreşte-te cu mine.

Era ameţit, dar ea ştia că vorbeşte serios.

– Niciodată. Fac alergie la ideea asta.

– E bine... pentru Felicia... pentru mine... şi pentru tine... mai mulţi copii... un bebeluş...

– Nu mai vreau încă unul, doar trebuie să am grijă de tine. Tu faci cît zece micuţi.

– Vrei să te măriţi cu mine?

– Nu. În plus, eşti sub influenţa sedativelor, nu ştii ce vorbeşti.

– Ba da. Şi nu sînt însurat, adăugă cu o voce mai fermă. Şi nici homosexual.

– Ce tot spune?

Lucas venise să vadă cum se simte şi prinsese frînturi de conversaţie.

– Nu crede nimeni că e homosexual.

– Nu, dar e un ticălos, spuse Anna hotărît, uitîndu-se la Steve.

Începea să dispară efectul anesteziei, iar Lucas era mulțumit de rezultat. Îi lăsă să-și continue discuția.

– Credeam că ai plecat pentru totdeauna.

– Și eu credeam la fel. M-am întors.

– Văd. De ce nu rămîi aici? Va trebui să-mi explici ce-i cu Kentucky.

Chiar și în starea aceea, își amintea că nu semnase contractul. Își amintea mai multe, cum o părăsise pe Merrie, cum plecase din California, apoi se dusese să o vadă pe Anna, după care nu știa ce se întîmplase, doar că o văzuse lîngă el în salonul postoperator și că îl durea în piept.

– Te iubesc, repetă el, hotărît să o convingă.

– Și eu te iubesc, dar acum odihnește-te. Nu plec nicăieri.

Nu se bucurase niciodată mai mult să vadă pe cineva, mai ales acum, cînd știa că o să scape. Plînsese după el în fiecare noapte în aceste trei luni. Acum se întorsese la ea și nu o interesa de ce.

– De ce nu vrei să te căsătorești cu mine?

– Nu e nevoie. În plus, ți-am spus că nu pot să sufăr bogătașii.

– I-am dat totul înapoi. Acum sînt sărac.

– Ești nebun.

– Și tu, zîmbi el, apoi adormi sub privirea ei atentă.

– Ce face? Se simte bine?

Harvey venise să verifice pulsul pacientului și se declară mulțumit.

– O să-și revină, răspunse Anna.

Lucas plecă din nou, lăsîndu-l pe mîini bune. Avusese noroc, dar merita.

Plecînd, Harvey privi înapoi și o văzu pe Anna ținîndu-l de mînă și zîmbindu-i.

– Acela e cumva Steve Whitman? îl întrebă o asistentă.

Toţi cei din secţia de Traumatologie aflaseră.

– Ce face acolo?

Toată lumea îl credea în California.

– Se reface, sper, ca să-şi reia postul şi să pot şi eu pleca odată de aici.

– Se întoarce? se interesă asistenta.

– S-ar putea. S-au întîmplat şi lucruri mai ciudate, răspunse Lucas cu un zîmbet. Cine ştie?

Anna rămase la căpătîiul lui, veghindu-l. Îl ţinea de mînă şi îl privea. Nu-şi dorise altceva decît să fie lîngă el. Nu avea nevoie de promisiuni, de inele de logodnă sau de bani. Nu voia decît să fie cu Steve. Iar el se întorsese. Pentru amîndoi, coşmarurile şi singurătatea luaseră sfîrşit.

– Sfîrşit –

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Cel de-al 47-lea bestseller al celebrei scriitoare DANIELLE STEEL reprezintă o abordare complexă a vieții de familie din zilele noastre.

Dragostea, devotamentul față de cuplu sînt valori pe care personajele, create cu multă inspirație de autoare, le vor pune, la un moment dat, în cumpănă cu profesia şi cariera lor strălucitoare.

Cu o profunzime psihologică fără egal, Danielle Steel explorează ceea ce se întîmplă atunci cînd două suflete-pereche se înstrăinează, atunci cînd viața aruncă doi oameni pe cele mai îndepărtate şi, uneori, înfricoşătoare tărîmuri.

Căsnicii ruinate de goana după succes, profesii care acaparează toată energia, relații colegiale care se preschimbă în iubiri înflăcărate, sentimente de vinovăție şi datorie față de tradiție – toate acestea într-un roman în care cititorul va găsi răspunsuri la propriile întrebări şi dileme.

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Lei 180000 (165138 + 14862 TVA)

5 948390 000192